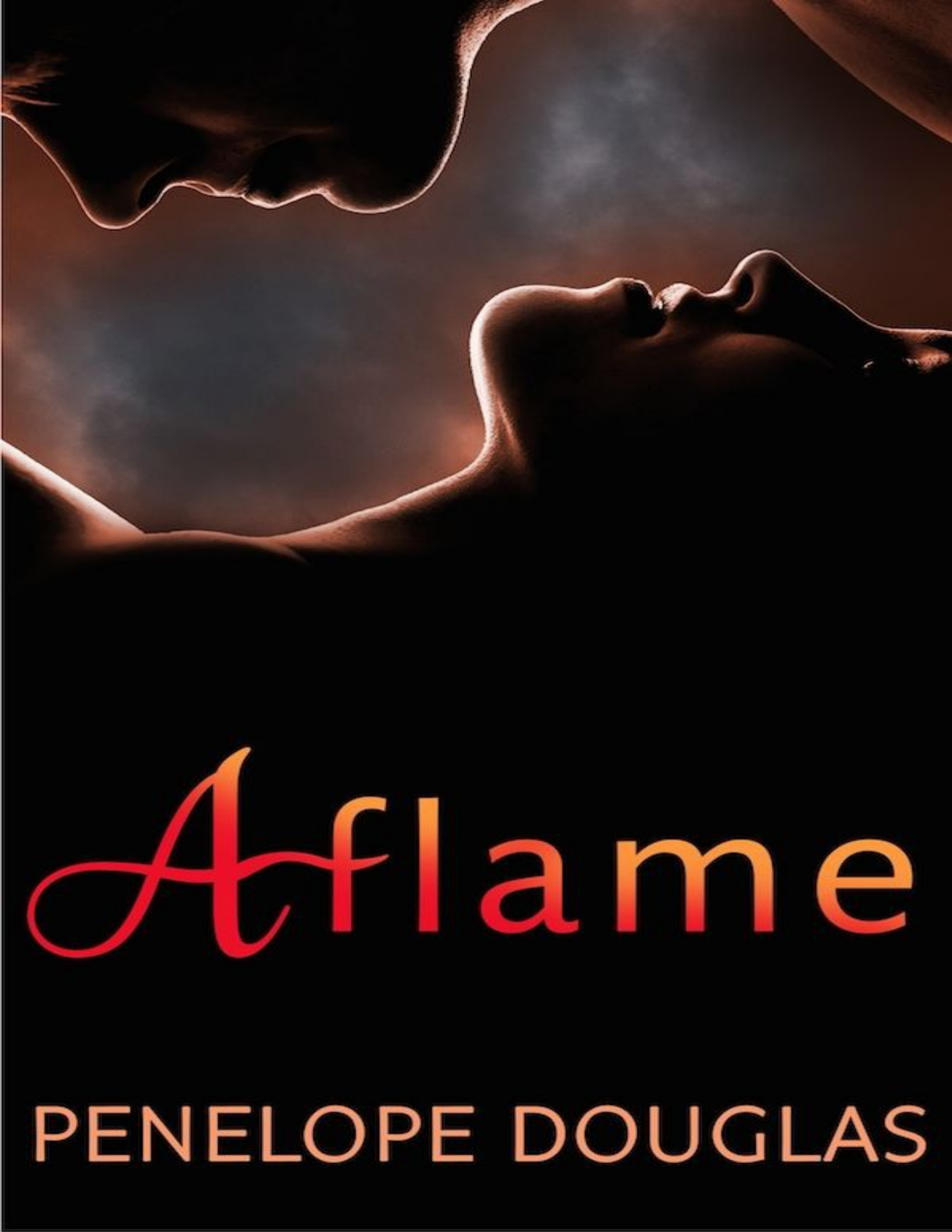

Aflame

PENELOPE DOUGLAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ayrıca Penelope Douglas

Rakip

Olana

Kadar

Zorla

Uzaklara Düşmek

Alevli

Bir Düşüş Romanı

Penelope Douglas

PIATKUS

İlk olarak 2015 yılında Berkley Yayın Grubu ve Penguin Random House'un bir baskısı olan New American Library tarafından ABD'de yayınlandı
Bu e-kitap baskısı Büyük Britanya'da 2015 yılında Piatkus An

InterMix Book tarafından yayımlanmıştır / yazarla yapılan

anlaşma ile yayımlanmıştır Telif Hakkı © Penelope Douglas 2015

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu
malı olanlar dışında, hayal ürünüdür
ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle
olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir şekilde dağıtılamaz.

ISBN 978-0-349-40888-0

Piatkus
An imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.piatkus.co.uk

Kızlar için.

Herkesin beyaz bir çiti hak ettiğini düşünen Juliet için,

Fallon'a göre, eğer gerçekten ne istediğimizi biliyorsak, o zaman başka seçenek yoktur,

Ve Tate için, biriyle savaşmanın onun *için* savaşmanın yarısı kadar bile tatmin edici olmadığını bilen biri.

Devam edin hanımlar.

İçindekiler

Ayrıca Penelope Douglas
tarafından Başlık Sayfası
Telif Hakkı İthafı
Aflame *Çalma*
Listesi
Yazarın Notu

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Sonsöz

Okuyucuya Mektup
Teşekkür Yazar
Hakkında

Aflame Çalma Listesi

Müzik, karakterlerimin gelişimine ve sahnelerime ilham veriyor. Keyfini çıkarın!

Shinedown'dan "Adrenaline"

P.O.D.'dan "Alive"

Breaking Benjamin'den "Blow Me Away"

The Ataris'ten "The Boys of Summer"

Breaking Benjamin'den "Breath"

Saliva'dan "Click Click Boom"

Mötley Crüe'den "Girls, Girls, Girls"

Halestorm'dan "I Get Off"

Three Days Grace'den "I Hate Everything About You"

Limp Bizkit'ten "My Way"

"Nothing Else Matters" Apocalyptica

"She's Crafty" Beastie Boys "Something

Different" Godsmack "This Is the Time"

Nothing More "Weak" Seether

"Wish You Hell" Like a Storm "You

Stupid Girl" Framing Hanley

Yazarın Notu

Aflame, *Bully*, *Until You*, *Rival* ve *Falling* Away kitaplarından oluşan Fall *Away* serisinin son *kitabıdır*. Serideki her kitap tek başına okunabilecek şekilde yazılmış olsa da, *Aflame* bu hikâyenin devamı niteliğinde olduğu için en azından *Bully*'yi okumuş olanlar *Aflame*'den büyük keyif alacaktır.

Önsöz

Tate

Dört Yıl Önce

"Jared Trent," diye azarladım, "liseden mezun olmama üç hafta kala hayatımda ilk kez başım derde girerse, babama bunun senin hatan olduğunu söyleyeceğim."

Beni karanlık okul koridorunda çekerken neredeyse arkasından koşuyordum, dans müziği etrafımızda yeraltından gelen bir uğultu gibiydi.

"Baban kişisel sorumluluk almaya inanıyor, Tate," diye belirtti ve ses tonundaki espriyi duyabiliyordum. "Hadi ama." Elimi sıktı. "Hızlan biraz."

Beni ikinci katın merdivenlerinden hızla yukarı çıkarırken tökezledim, kraliyet mavisi yere kadar uzanan balo elbisem bacaklarımın uzunluğunu süpürüyordu. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve alt katta gerçekleşen mezuniyet balomuz erkek arkadaşımın ilgisini çekmiyordu. Öyle olacağını düşündüğümden değil.

Bazen sosyal aktivitelere, sonunda yalnız kaldığımızda bana ne yapacağını planlayarak katlandığını hayal ederdim. Jared Trent'in dünyada en sevdiği birkaç kişi vardı ve eğer o grupta değilseniz, o zaman ilgisinin bir kısmını alırdınız. Benimle birlikte olamıyorsa, yanında olmaya katlanabildiği diğer kişiler kardeşi Jax ve en iyi arkadaşımız Madoc Caruthers'tı.

Danstan nefret ederdi, dans etmekten nefret ederdi ve monoton konuşmalardan tiksinirdi. Ancak tavırları insanları kendinden uzaklaştırmak için olsa da, sadece onu daha fazla tanımak istemelerine neden oluyordu. Tabii ki bu onun çok hoşuna gidiyordu.

Ama o buna katlandı. Hepsi benim için. Ve bunu yüzünde bir gülümsemeyle yaptı. Beni mutlu etmeyi severdi.

Ona ayak uydurmak için koştum ve onu takip ederken iki elimle kolunu tuttum. Bir sınıfın kapısını açtı ve genişçe tutarak içeri girmemi bekledi. Kaşlarımı birbirine yapıştırdım, neyin peşinde olduğunu merak ediyordum ama yine de yakalanacağımızdan korkarak aceleyle odaya girdim. Ne de olsa okulda dolaşmamalıydık.

Issız odaya girdiğimde, o da beni takip edip kapıyı kapatırken arkamı döndüm.

"Penley'in sınıfı mı?" Ben sordum. Geçen dönemden beri bu odaya adım atmamıştık. Cevap vermeden önce yaramaz çikolata kahvesi gözleri bana kaydı. "Evet."

İki sıra boş masanın arasındaki koridorda dolaşırken onun beni izlediğini hissettim.

"Birbirimizden nefret ettiğimiz yer," diye anımsadım alaycı bir sesle.

"Evet."

Parmak uçlarımın ahşap masayı sıyırmasına izin verdim. "Birbirimizi sevmeye başladığımız yer," diye onunla oynamaya devam ettim.

"Evet." Yumuşak fısıltısı tenimde sıcak bir battaniye gibi hissettirdi. Hatırlayarak kendi kendime sırıttım. "Senin kuzeyin olduğum yer."

Elizabeth Penley edebiyat öğretmenimizdi. İkimiz de ondan birkaç ders almıştık ama sadece bir derste beraberdik. Geçen sonbaharda Film ve Edebiyatta Temalar.

Jared ve ben düşmandık.

Bize her bir ana yön için eş bulmamız gereken bir ödev vermişti. Jared benim "Kuzeyim" oldu.

İsteksizce.

Neredeyse sırtı açık elbisemdeki gümüş mücevherlerle uyumlu olan askılı gümüş topuklu ayakkabılarım yere çarptı ve arkamı dönüp hâlâ kapının yanında duran ona baktım.

Düz, soğukkanlı ifadesi de tehlikeli çizgisini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Birden ona bir ağaç gibi tırmanma isteği duydum.

Takım elbiselerden nefret ettiğini biliyordum ama bu haliyle gerçekten de en iyi türden bir şeytana benziyordu. Özel dikim siyah pantolonu bacaklarından aşağıya sarkıyor ve dar belini vurguluyordu. Siyah elbise gömleği dar değildi ama vücudunu da gizlemiyordu ve siyah ceketi ve kravatı her zamanki gibi güç ve seks yayacak şekilde görünümü tamamlıyordu.

Bir araya geldiğimizden beri geçen sekiz ay içinde, ağzımdan sızmadan önce salyalarımı yutmakta çok ustalaşmıştım.

Neyse ki o da bana aynı şekilde baktı.

Kapıya yaslandı, ellerini ceplerine sokarken ceketini belinden geriye çekti ve ilgiyle beni izledi. Koyu kahverengi saçları, gözlerinin hemen üzerinde asılı duran koyu bir gölge gibi zarif bir kaos içinde alnına oturuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Orada öylece durmaya devam edince sordum.

"Seni bu odaya girerken izlemeyi ne kadar özledim," diye cevapladı beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Neden bahsettiğini tam olarak bildiğim için vücudum ısındı. Beni burada izlediğini bildiğimde onunla oynamaktan zevk almıştım.

"Ve" diye devam etti, "sorulara cevap verirken elinin büyük bir aptal gibi havaya kalkmasını özleyeceğim."

Nefesim kesildi, gözlerim sahte bir öfkeyle yuvarlandı. "Ahmak mı?" Tekrarladım. Ellerimi kalçalarıma koydum ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm.

Sırıttı ve şaka yapmaya devam etti, "Ve ayrıca bir sınava konsantre olurken masaüstüne nasıl bu kadar yakın durduğunu ve gergin olduğunda kalemlerini nasıl çiğnediğini de."

Bakışlarım benimkinin arkasında onun eski masasının bulunduğu tarafa kaydı.

Kapıyı iterek ve bana yaklaşarak devam etti. "Penley'nin arkası dönükken kulağına bir şeyler fısıldadığımda nasıl kızardığını da özleyeceğim." Başını yana eğdi ve bana yaklaşırken ona baktım.

Jared'in masasının üzerinde öne doğru eğildiğini ve sıcak sözleriyle kulağımı gıdıkladığını hatırladığımda kollarımdan aşağı ürperti aktı. Gözlerimi kapattım ve göğsünün benimkine değdiğini hissettim.

"İki adım ötemde oturmayı özleyeceğim," diye fısıldadı bana, "ve o sabah sana ne yapmak için odana gizlice girdiğimi kimsenin bilmemesini."

Nefesimi içime çektim ve alnının benimkine doğru eğildiğini hissettim.

"Sınıfın ortasında seni istemenin ve sana sahip olamamanın işkencesini özleyeceğim. Bu odada olmamızı özleyeceğim, Tate."

Ben de öyle.

Aramızdaki çekim her zaman vardı. Gürültü ve dikkat dağınıklığıyla dolu kalabalık bir sınıfta bile, onu ve beni birbirine bağlayan, boşluğu kesen görünmez bir ip vardı. Bana ulaşamadığında bile bana dokunurdu. Yirmi metre öteden kulağıma fısıldadı. Ve ayrı olduğumuzda bile dudaklarını her zaman hissedebiliyordum.

Gülümsedim ve gözlerimi açtım, dudakları artık benimkilerden bir santim uzaktaydı. "Arkamda oturmana rağmen gözlerini her zaman hissedebiliyordum Jared. Benden nefret ediyormuş gibi davrandığında bile beni izlediğini hissettim."

"Senden hiç nefret etmedim."

"Biliyorum." Yavaşça başımı salladım ve kollarımla belinin etrafında döndüm.

Beni düşman ilan ettiği üç yıl o zamanlar dayanılmaz görünüyordu. Şimdi her şeyin bittiğine seviniyordum. Burada olduğumuz için minnettardım. Birlikte olduğumuz için.

Ama liseyi çok keyifli bir deneyim olarak hatırlamıyorum ve onun da bu konuda çok suçluluk duyduğunu biliyordum.

Jared hayatı boyunca terk edilmenin ve yalnızlığın acısını çekmişti. Korkunç babası ve alkolik annesinden. Olanları görmezden gelen komşularından ve görmezden gelen öğretmenlerinden.

Birinci sınıftan önceki yaz, onu koruması gereken ebeveynleri onu neredeyse onarılamayacak kadar incitti. Babası tacizciydi, kalıcı yaralar bıraktı ve annesi onun yanında olamadı.

Jared en iyisinin yalnız kalmak olduğuna karar verdi. Herkesi dışarıda bıraktı.

Ama benimle bir adım daha ileri gitti. Aslında birkaç adım. İntikam peşindeydi.

O zamanlar onun en iyi arkadaşıydım ama benim de onu terk ettiğimi düşünmüştü. Çok kısa zamanda çok fazla kötü şey olmuştu ve Jared artık unutulamazdı. Buna izin vermeyecekti.

Kendini tekrar kontrol altında hissetmek için kötü davranabileceği tek kişi bendim ve bu yüzden onun avı oldum. Tüm lise boyunca onun ellerinde acı çektim.

Ta ki geçen Ağustos'ta yurtdışındaki yılımdan dönene kadar.

Jared ittiğinde, ben de geri itmeye başladım. İkimiz için de dünya tersine döndü ve hatırlamak istemediğim kadar çok boktan şeyden sonra birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk.

"Bu odada çok güzel anılarımız var." Başımı geriye çektim ve ona baktım. "Ama iyi anılarımızın olmadığı bir yer var..."

Kollarından sıyrıldım ve kapıya doğru yürüdüm, topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için aşağı uzandım. "Hadi," diye seslendim geriye dönüp bakarak ve gülümseyerek.

Kapıyı açarak koridora fırladım ve koşmaya başladım.

"Tate!" Bağırdığını duydum ve dönüp geriye doğru koşarak sınıf kapısından çıkışını izledim. Beni izlerken kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenmişti.

Kahkahamı bastırmak için alt dudağımı ısırdım ve arkamı dönüp tekrar koridorda koşmaya başladım.

"Tate!" diye tekrar seslendi. "Sen bir koşucusun! Bu haksız bir avantaj!"

Güldüm, heyecan kollarıma ve bacaklarıma enerji verirken elbisemi kaldırdım ve iki kat merdiveni zıplayarak indim, koridordan Atletizm Bölümü'ne doğru koştum.

Bana doğru yaklaşan iri gövdesinin gümbürtülerini duyabiliyordum. Merdivenlerden atlıyordu ve soyunma odasının kapısını açıp onun ilerleyişinden uzaklaşırken baş döndürücü bir korkuyla çığlık attım.

Üçüncü sıradaki dolaplara doğru aceleyle ilerlerken küçük metal kapılara doğru çöktüm, ağır

Ayakkabılarımı düşürürken nefeslerim elbisemin göğüs kısmını geriyordu.

Uzun sarı saçlarımı açık bırakmıştım ama en iyi arkadaşım K.C.'ye fön çektirmiş ve gevşek, dalgalı bukleler halinde düzelttirmiştim. Efor sarf ettiğim için saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak istiyordum ama Jared saçlarımın açık olmasına bayılıyordu ve bu gece onu çılgına çevirmek istiyordum.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve onun yaklaştığını duyunca ellerimi yumruk yaptım.

Sanki beni nerede bulacağını çok iyi biliyormuş gibi yumuşak adımlarla köşeyi döndü. "Kızların soyunma odası mı?" diye sordu, rahatsızlığı yüzünden okunuyordu.

Çekingen olacağını biliyordum ama onu rahat
bırakmayacaktım. Derin bir nefes aldım. "En son buraya
geldiğimizde-"

"En son burada olduğumuz zamanı düşünmek istemiyorum," diyerek sözümü kesti ve başını salladı.

Ama yine de zorladım. "En son burada olduğumuzda," diye vurguladım, "beni tehdit etmiş ve gözümü korkutmaya çalışmıştın." Ona doğru yürüdüm ve elini tutarak onu geçen sonbaharda yüzleştiğimiz dolapların karşısındaki noktaya geri götürdüm. Geriye doğru eğildim, belinden tutup yaklaştırdım, böylece üzerimde durdu.

"Benim alanıma girdin ve aynen böyle gezindin," diye fısıldadım, "ve sonunda tüm okulun önünde çok utandım. Hatırladın mı?"

Onun için her şeyi ortaya döktüm. Bu konuda konuşmaktan korkamazdık. Gülmek zorundaydık, çünkü yeterince ağlamıştım. Korkularımızla yüzleşecek ve yolumuza devam edecektik.

"Bana kötü davrandın," diye üsteledim.

Ben duş aldıktan sonra içeri girmiş, takım arkadaşlarımı odadan dışarı çıkarmış ve ben havlumdan başka bir şey giymeden dik durmaya çalışırken birkaç tehdit savurmuştu. Sonra bazı öğrenciler içeri girip fotoğraflarımızı çekmişlerdi, hiçbir şey olmamıştı ama soyunma odasında bir erkekle neredeyse çıplak olmak, fotoğrafları gören okuldaki herkese pek de iyi görünmemişti.

Jared'in bana karşı her zaman yumuşak olan, beni her zaman yakınında tutan gözleri ısındı. Ceketinin yakalarını kavradım ve bedenimi onunkinin içinde erittim, burada güzel bir anı bırakmak istiyordum.

Yüzü benimkine yaklaştı ve parmaklarının uyluğumun iç kısmına doğru kaydığını, elbisemi daha da yukarı tırmaladığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Demek başladığımız yere geri döndük," diye fısıldadı dudaklarıma. "Bu sefer bana hak ettiğim gibi vuracak mısın?"

Eğlence tehdit ediyordu ve ağzımın köşelerinin yukarı kalktığını hissedebiliyordum.

Gölgesinden sıyrıldım, arkasındaki orta sıraya zıpladım ve bana doğru döndüğünde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi severek üzerinde durdum. İki elimi de şimdi arkasında olan dolaplara, başının iki yanına koyarak aşağıya doğru eğildim, yaklaşırken alanını daralttım.

"Eğer sana elimi sürersem," diye fısıldadım aylar önce bana söylediği aynı sözleri, "bunu isteyeceksin."

Dudakları dudaklarımı sıyırırken sessiz bir kahkaha attı.

Başımı eğdim, onunla oynuyordum. "Öyle mi?" diye sordum. "Yani istiyor musun?"

İki eliyle yüzümü kavradı ve "Evet" diye yalvardı. Ve sonra dudaklarımı kaptı. "Tabii ki evet."

Ve eridim.

Hep erirdim.

Bölüm 1

Jared

Günümüz

Çocuklar deli.

Kafadan kontak, kesin, kafalarında beyin olmayan deliler. Onlara bir şeyi açıklamıyorsanız, yeniden açıklıyorsunuz, çünkü ilk seferinde dinlemediler ve açıkladığınız anda, cevabını açıklamak için yirmi dakika harcadığınız aynı lanet soruyu soruyorlar!

Ve sorular. Lanet olsun, sorular.

Bu çocuklardan bazıları bir günde benim hayatım boyunca konuştuğumdan daha fazla konuştu ve bundan kaçamıyorsunuz, çünkü sizi takip ediyorlar.

Yani, bir ipucu al, biliyor musun?

"Jared! Mavi kaskı istiyorum, geçen sefer Connor almıştı, şimdi sıra bende!" diye mızmızlandı sarışın çocuk, diğer tüm çocuklar altışar kişilik iki sıra halinde go-kart arabalarına tırmanırken.

Çenemi aşağı eğdim ve pisti çevreleyen çitleri kavrarken sinirli bir nefes aldım. "Kaskının ne renk olduğu önemli değil," diye homurdandım, sırtımdaki tüm kaslar gerilmişti.

Sarışın - adı neydi onun? - yüzünü buruşturdu ve her an daha da kızarıyordu. "Ama ... ama bu adil değil! O iki kez yaptı ve ben-"

"Siyah kaskı getir," diye emrederek sözünü kestim. "Bu senin şanslı kaskın, unuttun mu?" Kaşlarını birbirine çattı, çilli burnu yukarı doğru kalktı. "Öyle mi?"

"Evet," diye yalan söyledim, sıcak Kaliforniya güneşi siyah tişörtlü omuzlarıma vuruyordu. "Üç hafta önce arabada takla attığımızda giymiştin. Seni güvende tuttu."

"Mavi olanı giydiğimi sanıyordum."

"Hayır. Siyah." Yine yalan söyledim. Gerçekten de ne renk giydiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmeliydim ama hissetmedim. Çocuklar daha makul olduklarında, onlara istediğim şeyi yaptırmak için roket bilimine başvurmayı bırakabilirdim. "Acele edin," diye bağırdım, küçük go-kart motorlarının havayı doldurduğunu duydum. "Sensiz gidecekler."

Kapının diğer tarafındaki kask raflarına doğru koştu ve siyah olanı kaptı. Yaşları beş ile sekiz arasında değişen tüm çocukların kasklarını takmalarını ve birbirlerine heyecanlı küçük başparmak işaretleri yapmalarını izledim. Direksiyonlarını kavradılar, ince kolları gergindi ve ağzımın kenarlarında bir sırıtış hissettim.

Bu o kadar da kötü olmayan kısmıydı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, her bir çocuğun ellerinden tutarak havalanmalarını gururla izledim.

Buraya geldikleri her hafta arabalarını artan bir hassasiyetle kullanıyorlardı. Parlak kaskları, küçük motorlar virajda zum yaparken ve hızlanırken uzaklarda yankılanırken erken yaz güneşinde parlıyordu. Bazı çocuklar tüm yarış boyunca pedala basmaya devam ederken, diğerleri zamanlarını ölçmeyi ve önlerindeki yolu değerlendirmeyi öğreniyordu. Tüm yarış boyunca önde olmak istediğinizde sabırlı olmak zordu, ancak bazıları iyi bir savunmanın en iyi saldırı olduğunu çabucak anladı. Mesele sadece o aracın önüne geçmek değildi; mesele aynı zamanda arkanızdaki araçların da önüne geçmekti.

Ve öğrenmenin ötesinde eğleniyorlardı da. Keşke ben o yaşlardayken de böyle bir yer olsaydı.

Ama yirmi iki yaşımda bile bunun için minnettardım.

Bu çocuklar kapımdan ilk girdiklerinde neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı ve şimdi parkuru parkta bir yürüyüş gibi hallediyorlar. Bana ve diğer gönüllülere teşekkürler. Burada olmaktan her zaman mutluydular, gülümsüyorlardı ve bana beklentiyle bakıyorlardı.

Gerçekten benim etrafımda olmak istediler.

Ne için olduğunu bilmiyordum ama bir şeyden emindim. Her ne kadar şikâyet etsem ya da ofisime kaçsam da, biraz daha sabırlı olmak için çabalasam da, kesinlikle, hiç şüphesiz, ben de onların etrafında olmak istiyordum. Bazıları oldukça havalı küçük pisliklerdi.

Seyahat etmediğim, pistlerde çalışmadığım, kendi takımımla yarışmadığım zamanlarda buradaydım ve çocuk programına yardım ediyordum.

Tabii ki sadece bir go-kart pisti değildi. Bir garaj ve bir dükkan vardı ve birçok sürücü ve kız arkadaşları takılıyor, motosikletler üzerinde çalışıyor ve ateş ediyorlardı.

Hoparlörlerden Godsmack'in "Something Different" şarkısı çaldı ve gökyüzüne baktığımda güneşin beni kör edecek şekilde vurduğunu gördüm.

Muhtemelen bugün eve döndüğümde yağmur yağıyordu. Shelburne Falls'ta Haziran ayı gök gürültülü sağanak yağışlarla geçti.

"İşte," diye emretti Paşa, göğsüme bir pano iterek. "Bunları imzala."

Go-kartlar kükreyerek geçerken güneş gözlüklerimin altından siyah-mor saçlı asistanıma kaşlarımı çatarak onu yakaladım.

"Nedir bu?" Kalemin klipsini açtım ve bir satın alma siparişine benzeyen şeye baktım.

Bana cevap verirken yolu izledi. "Bir tanesi bisiklet parçaları için bir sipariş. Onları Teksas'a göndertiyorum. Ağustos'ta oraya vardığında ekibin bunları inceleyebilir-"

Kollarımı iki yanıma indirdim. "Daha iki ay var," diye çıkıştım. "Oraya gittiğimde o bokun hâlâ orada olacağını nereden biliyorsun?"

Ara verdikten sonra yarışlara geri döndüğümde ilk durağım Austin olacaktı. Onun mantığını anlıyordum. O zamana kadar ekipmana ihtiyacım yoktu ama binlerce dolar değerindeki parçalar başka birinin eline geçebilirdi. Üç eyalet ötede korumasız olmaktansa burada, Kaliforniya'da yanımda olmalarını tercih ederdim.

Ama sanki kreplerine hardal koymuşum gibi bana ters ters baktı. "Diğer ikisi muhasebecinizden fakslanan formlar," diye devam etti, endişemi görmezden gelerek. "JT Racing'in kuruluşuyla ilgili evraklar." Sonra meraklı gözlerle bana baktı. "Sence de biraz kibirli değil mi? İşinize baş harflerinizi vermek?"

Gözlerimi tekrar kâğıtlara diktim ve imzalamaya başladım. "Onlar benim baş harflerim değil," diye mırıldandım. "Sana her konuda fikir sahibi olman için para vermiyorum ve kesinlikle sinirlerimi bozman için de vermiyorum."

Panoyu uzattım ve o da gülümseyerek aldı. "Hayır, bana hatırlamam için para ödüyorsun

Annenin doğum günü," diye karşılık verdi. "Ayrıca iPod'unu yeni müziklerle taze tutmam, faturalarını ödemem, motosikletlerini güvende tutmam, programını telefonunda tutmam, uçuşlarını ayarlamam, buzdolabında en sevdiğin yiyecekleri bulundurmam ve benim kişisel favorim için de bana ödeme yapıyorsun: Bir davete ya da partiye gitmeye zorlandıktan otuz dakika sonra seni arayacak ve söz konusu sosyal toplantıdan neden ayrılman gerektiğine dair korkunç bir mazeret sunacağım, çünkü insanlardan nefret ediyorsun, değil mi?" Ses tonundan ukalalık akıyordu ve birden bir kız kardeşle büyümediğime sevindim.

İnsanlardan nefret etmedim.

Tamam, evet. Çoğu insandan nefret ederdim.

"Saç kesimlerini ben ayarlıyorum, burayı ve Facebook sayfanı ben yönetiyorum - bu arada kızların sana gönderdiği üstsüz fotoğraflara bayılıyorum - ve bağıracak birini istediğinde ilk aradığın kişi benim." Ellerini kalçalarına koyup gözlerini kısarak bana baktı. "Şimdi unuttum. Bana ne yapmam için para vermiyorsun?"

Göğsüm ağır bir nefesle şişti ve o ipucunu alıp gidene kadar ağzımın kenarını çiğnedim. Dükkâna geri dönerken kendini beğenmiş gülümsemesinin kokusunu alabiliyordum.

Kendisinin paha biçilmez olduğunu biliyordu ve ben de buna inanmıştım. Ondan çok şımarıklık almış olabilirim ama o haklıydı. O da benden çok şey aldı.

Pasha benim yaşımdaydı ve bu motosiklet dükkanını birlikte işlettiğim adamın kızıydı. Yaşlı adam, Drake Weingarten, motosiklet pistlerinde bir yarış efsanesi olmasına rağmen, sessiz bir ortak olmayı ve şehirde olduğu zamanlarda sokağın aşağısındaki bilardo salonunda, olmadığı zamanlarda ise Tahoe yakınlarındaki kulübesinde emekliliğinin tadını çıkarmayı tercih etti.

Buranın Pomona'daki hareketin yakınında bir ana üs olması hoşuma gidiyordu ve neredeyse iki yıl önce motosiklet dükkanında takılmaya başladığımda burada sponsor olduğu çocuk programına gerçekten ilgi duyduğumu fark etmiştim. Kök salmak ve burayı satın almak isteyip istemediğimi sorduğunda, mükemmel bir zamanlamaydı.

Evde benim için hiçbir şey kalmamıştı. Hayatım artık buradaydı.

Serin, küçük bir el benimkine kaydı ve aşağıya baktığımda oldukça sevdiğim parlak yüzlü esmer Gianna'yı gördüm. Gülümsedim, her zamanki neşeli ifadesini arıyordum, ama elimi sıktı ve dudaklarını koluma sürttü, bunun yerine on çeşit üzgün gibi görünüyordu.

"Sorun nedir, ufaklık?" Şaka yaptım. "Kimin kıçını tekmelemem gerekiyor?"

Küçük kollarını benimkilere doladı ve titrediğini hissedebiliyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, "sanırım ağlamak kızlara özgü bir şey, değil mi?" Sesindeki alaycılık açıkça belli oluyordu.

Aman Tanrım.

Piliçler, hatta sekiz yaşındaki piliçler bile karmaşıktı. Kadınlar size sorunun ne olduğunu açıkça söylemek istemezlerdi. Oh, hayır. Bu kadar kolay olamazdı. Elinize bir kürek alıp içlerini kazmanız gerekirdi.

Gianna iki aydan uzun bir süredir kendine geliyordu ama yarış kulübüne daha yeni başlamıştı. Sınıftaki tüm çocuklar arasında en çok umut vaat eden oydu. Mükemmel olmak için endişeleniyor, sürekli arkasına bakıyor ve daha ne söyleyeceğimi bilmeden benimle nasıl tartışacağını bulmuş gibi görünüyordu ama o da vardı.

Hediye.

"Neden pistte değilsin?" Kolumu tuttuğu yerden çektim ve onunla göz göze gelmek için piknik masasına oturdum.

Alt dudağı titreyerek yere baktı. "Babam yarışmaya katılamayacağımı söylüyor.

artık program
yok." "Neden
olmasın?"

Ayaklarının üzerinde bir o yana bir bu yana kayıyordu ve aşağı bakıp kırmızı Chucks ayakkabılarını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tıpkı on yaşındayken onunla ilk tanıştığımda Tate'in giydiği gibi.

Başımı kaldırıp cevap vermeden önce tereddüt edişini izledim. "Babam bunun kardeşimi kötü hissettirdiğini söylüyor."

Dirseklerimi dizlerime doğru eğerek başımı çevirip onu inceledim. "Çünkü geçen haftaki yarışta kardeşini yendin," diye doğruladım.

Başını salladı.

Tabii ya. Geçen hafta herkesi yenmişti ve kardeşi -ikizi- pisti ağlayarak terk etmişti.

"Onunla yarışırsam kardeşimin kendini erkek gibi hissetmeyeceğini söylüyor."

Homurdandım, ama sonra kaşlarını çattığını görünce yüzümü düzelttim. "Hiç komik değil," diye mırıldandı. "Ve bu hiç adil değil."

Başımı salladım ve arka cebimden mağaza bezini çıkardım. "Al," diyerek gözyaşlarını kurulamasına izin verdim.

Boğazımı temizleyerek yaklaştım ve alçak sesle konuştum. "Dinle, bunu şimdi anlamayacaksın ama sonra hatırlarsın," dedim. "Kardeşin yıllar içinde kendini bir erkek gibi hissetmek için çok şey yapacak ama bu senin sorunun değil. Anladın mı?"

Dinlerken ifadesi donup kaldı. "Yarışmayı sever
misin?" diye sordum.

Çabucak başını salladı.

"Yanlış bir şey mi yapıyorsun?"

Başını salladı, iki kısa saç örgüsü omuzlarında sallanıyordu.

"Sırf kazanan olduğun ve diğer insanlar bunu kaldıramadığı için sevdiğin bir şeyi yapmaktan korkmalı mısın?" Ben zorladım.

Masum fırtına mavisi gözleri sonunda bana baktı ve çenesini yukarı kaldırarak başını salladı. "Hayır."

"O zaman kıçını kaldırıp piste çık," diye emrettim, yanımdan geçen go-kartlara dönerek. "Geç kaldınız."

Yüzünün yarısını kaplayan bir gülümsemeyle parladı ve heyecanla pistin girişine doğru fırladı. Ama sonra durdu ve geri döndü. "Peki ya babam?"

"Babanı ben hallederim."

Gülümsemesi tekrar parladı ve ben kendi gülümsememi tutmak için savaşmak zorunda kaldım.

"Oh, ve bunu sana söylememem gerekiyor," diye alay etti, "ama annem senin seksi olduğunu düşünüyor." Sonra arkasını döndü ve arabalara doğru fırladı.

Harika.

Annelerin oturduğu tribünlere bakmadan önce garip bir nefes aldım. Jax onlara pumalar derdi, Madoc ise sadece derdi.

En azından evlenmeden önce.

Bu kadınlar hep aynıydı ve bazılarının sırf burada takılan şoför ve sürücülere yakın olmak için çocuklarını kaydettirdiklerini biliyordum. Saçları ve makyajları tam, genellikle topuklu ayakkabılar ve dar kot pantolonlar ya da kısa eteklerle gelirlerdi, sanki çocuğu dışarıda oynarken birini seçip onu ofise götürecekmişim gibi.

Yarısı, bildiğim şeyi yapmıyormuş gibi görünmek için telefonlarını yüzlerinin önünde tutuyordu. Pasha'nın koca ağzı sayesinde, bazı insanların telefonlarını kullanırken

Size baktıklarını gizlemek için güneş gözlüğü takan bu kadınlar, kameralarını yakınlaştırarak bana yakından bakıyorlardı.

Süper. O anda Pasha'nın iş tanımının bir parçasını da bana bilmem gerekmeyen şeyleri söylememek olarak belirledim.

"Jared!" Pasha'nın havlaması buradaki diğer tüm sesleri bastırdı. "Skype'ta bir telefon görüşmen var!"

Başımı yana eğip ona baktım. Skype mı?

Kimin görüntülü sohbet etmek istediğini merak ederek ayağa kalktım ve beni tanıyan insanların hafif fısıltılarını ve yan bakışlarını görmezden gelerek kafeden geçip dükkâna/garaja doğru yürüdüm. Motosiklet dünyasının dışında kimse beni tanımıyordu ama içinde kendime bir isim edinmeye başlamıştım ve bu ilgiyle başa çıkmak her zaman zor olacaktı. Onsuz kariyer yapabilseydim, yapardım ama kalabalıklar yarışla birlikte geliyordu.

Ofise girip kapıyı kapattım ve masamın etrafında dönerek dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım. "Anne?" Görünüş olarak benim kadın versiyonum olan kadına "Anne?" dedim.

Tanrıya şükür babama benzemiyordum.

"Ah," diye mırıldandı, "demek kim olduğumu hatırlıyorsun. Endişelendim." Küçümseyerek başını salladı ve ben de kaşlarımı kaldırarak masanın üzerine eğildim.

"Dramatik olma," diye homurdandım.

Arkasındaki mobilyalardan nerede olduğunu anlayamadım. Arka planda gördüğüm tek şey beyazdı, bu yüzden bir yatak odası olduğunu varsaydım. Kocası -ve en iyi arkadaşımın babası Jason Caruthers- başarılı bir avukattı ve Chicago'daki yeni daireleri muhtemelen paranın satın alabileceği en iyi daireydi.

Öte yandan annem mükemmel bir şekilde tanınabilir durumdaydı. Kesinlikle çok güzeldi ve insanların kendilerine verilen ikinci şansları iyi değerlendirdiklerinin bir kanıtı gibiydi. Sağlıklı, uyanık ve mutlu görünüyordu.

"Birkaç haftada bir konuşuyoruz," diye hatırlattım ona. "Ama daha önce hiç görüntülü sohbet etmemiştik, ne oldu?"

İki yıl önce üniversiteyi bırakıp evden ayrıldığımdan beri sadece bir kez geri dönmüştüm. Bunun bir hata olduğunu anlayacak kadar uzun bir süre. Arkadaşlarımı ya da kardeşimi görmemiştim ve annemle iletişim kurmaya devam etsem de, bu sadece telefon ve mesaj yoluyla olmuştu. Ve o bile kısa ve tatlı tutulmuştu.

Böylesi daha iyiydi. Gözden ırak, gönülden ırak ve işe de yarıyordu çünkü ne zaman annemin sesini duysam ya da kardeşimden bir e-posta veya memleketten birinden bir mesaj alsam onu düşünüyordum.

Tate.

Annem yaklaştı, benimki gibi çikolata rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. "Bir fikrim var. Hadi baştan başlayalım," diye cıvıldadı ve sırtını dikleştirdi. "Hey, oğlum." Gülümsedi. "Nasılsın? Seni özledim. Sen beni özledin mi?"

Gergin bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Tanrım," diye nefes aldım.

Tate dışında, annem beni herkesten daha iyi tanırdı. Yıllar boyunca çok fazla anne-oğul zaman geçirdiğimiz için değil, gereksiz saçmalıklardan hoşlanmadığımı bilecek kadar uzun süre benimle yaşadığı için.

Geyik muhabbeti mi? Evet, bana göre değil.

Kıçımı yüksek arkalıklı deri koltuğa yerleştirerek onu yatıştırdım. "Ben iyiyim," dedim. "Peki ya sen?"

Başını salladı ve tenini parlatan mutluluğu fark ettim. "Meşgulüm. Bu yaz evde çok şey oluyor."

"Shelburne Falls'da mısın?" diye sordum. Zamanının çoğunu yaklaşık bir saat uzaklıktaki Chicago'da kocasıyla birlikte geçiriyordu. Neden bizim memleketimize dönmüştü?

"Daha dün döndüm. Yazın geri kalanında burada kalacağım."

Gözlerimi indirdim, bir an için bocaladım ama annemin gördüğünü biliyordum. Tekrar yukarı baktığımda beni izliyordu. Ve geleceğini bildiğim şeyi bekledim.

Ben bir şey söylemeyince beni kışkırttı. "Burası bana neden kocam Jared ile şehirde değil de Madoc ve Fallon ile kaldığımı soracağın bölüm."

İlgisiz görünmeye çalışarak gözlerimi kaçırdım. Kocası Shelburne Falls'taki evin sahibiydi ama evlendiğinde evi Madoc'a vermişti. Jason ve annem şehre geldiklerinde hâlâ orada kalıyorlardı ve nedense annem benim ilgimi çektiğimi düşünmüştü.

Benimle oynuyordu. İlgimi çekmeye çalışıyordu. Evi sormamı sağlamaya çalışıyordu. Belki de bilmek istemiyordum. Ya da belki istiyordum.

Uzakta geçirdiğim son iki yılda kardeşimle konuşmak kolay olmuştu. Burnunu sokmaması gerektiğini ve konuşmak istediğim her konuyu açacağımı biliyordu. Öte yandan annem her zaman bir saatli bombaydı. Ne zaman bu konuyu açacağını hep merak ederdim.

Shelburne Falls'daydı ve yaz tatiliydi. Herkes orada olacaktı. Herkes.

Bunun yerine gözlerimi devirip sandalyede arkama yaslandım, onun oyun oynama ihtiyacını şımartmamaya kararlıydım.

Güldü, ben de başımı kaldırıp baktım.

"Seni seviyorum." Konuyu değiştirerek kıkırdadı. "Ve havadan sudan konuşmaya olan küçümsemenin azalmamasına sevindim."

"Öyle misin?"

Çenesini yukarı kaldırdı, zengin gözleri parlıyordu. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek rahatlatıcı."

Dişlerimi sıktım, bombanın patlamasını bekliyordum. "Evet, ben de seni seviyorum," dedim dalgınca ve boğazımı temizledim. "Sadede gelelim. Ne var ne yok?"

Parmaklarını önündeki masaya vurdu. "İki yıldır eve gelmedin ve seni görmek istiyorum. Hepsi bu kadar."

Eve gitmiştim. Bir kere. Sadece o bilmiyordu.

"Bu kadar mı?" Ona inanmayarak sordum. "Madem beni bu kadar özlüyorsun, o zaman bir uçağa atlayıp beni görmeye gel," diye takıldım.

"Yapamam."

Gözlerimi kısmıştım. "Neden?"

"Bunun yüzünden." Ve ayağa kalkarak hamile karnını ortaya çıkardı.

Gözlerim büyüdü ve neler olduğunu merak ettiğim için yüzüm düştü.

Vay anasını.

Boynumdaki damarın zonkladığını hissettim ve boynundan beline kadar uzanan kayak pistine baktım ve ... ve bu gerçek olamazdı.

Hamile miydi? Hamile değildi! Yirmi iki yaşındaydım. Annem kırk yaşındaydı.

Avuçlarını sırtında düzleştirmesini ve kendini yavaşça oturur pozisyona indirmesini izledim. Kuru dudaklarımı yaladım ve sertçe nefes aldım.

"Anne?" Gözümü kırpmamıştım. "Bu bir tür şaka mı?"

Sempatik bir bakış attı. "Korkarım hayır," diye açıkladı. "Kız kardeşiniz üç hafta içinde gelecek ..."

Kardeşin mi?

"Ve geldiğinde tüm erkek kardeşlerinin onu karşılamak için burada olmasını istiyorum," diye bitirdi. Başka tarafa baktım, kalbim vücuduma ısı pompalıyordu.

Lanet olsun, kız hamile. Kardeşim,

demişti.

Ve *tüm kardeşleri.*

"Yani bir kız," dedim, ondan çok kendime. "Evet."

Ensemi ovuşturdum, annemin gevezelik etmediği için şükrettim, böylece bunu sindirebildim. Ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir bebeği olacaktı ve bir yanım ne halt düşündüğünü bilmek istiyordu. Ben büyürken yaklaşık on beş yıl boyunca alkolikti ve beni her zaman sevdiğini ve nihayetinde iyi bir insan olduğunu bilsem de, onun küçük balonunu patlatan ve ona bir ebeveyn olarak berbat olduğunu söyleyen ilk kişi de ben olurdum.

Ama diğer yanım onun iyileştiğini biliyordu. İkinci bir şansı hak etmişti ve beş yıl ayık kaldıktan sonra buna hazır olduğunu tahmin ediyordum. Ayrıca üvey kardeşim Jax bizimle yaşamaya başladığında ona mükemmel bir taşıyıcı annelik yapmıştı ve şimdi de inanılmaz bir destek sistemi vardı.

Sadece ben yokken beni içermeyen bir tane.

Üvey oğlu Madoc ve karısı Fallon; Jax ve kız arkadaşı Juliet; annemin kocası Jason; kahya Addie ... benim dışımda herkes onun yanındaydı.

Başımı iki yana salladım ve ekrana geri döndüm. "Tanrım. Anne, ben ... ... Ben ..." Çok kötü kekeliyordum. Ne söyleyeceğime ya da ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Dokunaklı ya da bu tür konularda iyi biri değildim.

"Anne." Yutkundum ve gözlerinin içine baktım. "Senin adına çok mutluyum. Hiç aklıma gelmezdi-"

"Daha fazla çocuk istediğimi mi?" diye araya girdi. "Bütün çocuklarımı istiyorum Jared. Seni çok özlüyorum," diye itiraf etti. "Jason şehirdeki bir davayı bitirdiği için Madoc ve Fallon bana göz kulak oluyorlar, Jax ve Juliet de harika davranıyorlar ama ben seni burada istiyorum. Eve gel. Lütfen."

Boğazımı temizledim. *Eve.*

"Anne, benim programım ..." Bir bahane aradım. "Denerim, ama sadece-" "Tate burada değil," diye sözümü kesti, bakışlarını yere indirdi. Nabzım kulaklarımda yankılandı. "Eğer endişelendiğin buysa," diye açıkladı. "Babası birkaç günlüğüne İtalya'da.

Bu yüzden yazı orada geçirecek."

Çenemi aşağı eğdim ve sert bir nefes aldım.

Tate evde değil.

Güzel. Çenem sertleşti. *Bu iyi bir şey.* Bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Eve gidip ailemle vakit geçirebilirdim ve bu iş biterdi. Onu görmek zorunda kalmayacaktım.

Bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyordum ama onunla karşılaşmaktan korkuyordum. O kadar ki eve gitmemiştim.

Avucumu kalçamda gezdirdim, onu düşündüğümde her zaman gelen terden kurtuldum. Kendimi bütünlemek için gitmiş olsam da, içimde hâlâ sonsuza dek boş kalacakmış gibi görünen bir parça vardı.

Sadece onun doldurduğu bir parça.

Onu görüp de istememek olmazdı. Ya da ondan nefret etmek istemezdim. "Jared?" Annem konuşuyordu ve yüz ifademi düzelttim. "Evet," diye iç geçirdim. "Ben buradayım."

"Beni dinle," diye emretti. "Bu senin neden uzakta olduğunla ilgili değil. Bu kız kardeşinle ilgili. Şu anda düşünmeni istediğim tek şey bu. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim, ama ben ..." Gözleri düştü ve kelimeleri arıyor gibi görünüyordu. "Ne düşündüğünü asla bilemiyorum Jared. Çok korumacısın ve bunu sana yüz yüze söylemek için yalnız kalmanı istedim. Ancak eve gelmek için hiç zaman bulamıyorsun ve ben de bekleyebildiğim kadar bekledim."

Annemin benimle konuşmakta zorlanmasının beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. Sanırım bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama o bunu dile getirdiğinden beri, onu sinirlendirmekten hoşlanmadığımı fark ettim.

Derin bir nefes aldı ve bana baktı, gözleri nazik ama ciddiydi. "Sana ihtiyacımız var," dedi yumuşak bir sesle. "Madoc onunla birlikte tüm oyuncaklarıyla oynayan kişi olacak. Jax onunla birlikte omuzlarında dağlara tırmanacak. Ama sen onun kalkanısın Jared. Onun asla incinmemesini sağlayacak olan kişi. Sana sormuyorum. Sana söylüyorum. Quinn Caruthers'ın tüm kardeşlerine ihtiyacı var."

Elimde değildi, gülümsedim. Quinn Caruthers. *Kız kardeşim.* Onun zaten bir adı vardı. Ve evet, bunun için orada olacaktım.

Ona cevabımı vererek başımı salladım.

"Güzel." Yüzünden rahatlamış bir ifade geçti. "Jax sana uçak biletini e-posta ile gönderdi." Sonra da telefonu kapattı.

Bölüm 2

Jared

İki Yıl Önce

Böyle sabahları seviyorum. Önce benim uyandığım ve onun birkaç dakika uyumasını izleyebildiğim sabahları. Göğsünün pürüzsüz, parlak teni sığ nefesleriyle yükselip alçalıyor ve parmaklarımı sırtına, atletinin altına kaydırırsam terlediğini hissedeceğimi biliyorum. Uyurken aşırı ısınıyor.

Penceresinin yanındaki sandalyeye uzanıyorum ve kıpırdanmaya başladığında yumuşak pembe dudaklarının büzülmesini izliyorum.

Uzun, ince boynu beni çağırıyor ve ben çaresizim.

Onu asla terk edemeyecek kadar çaresizim. Yapmam gerektiğini bildiğim şeyi asla yapmamak istiyorum. Şimdi.

Tate kalbimi tutuyor ve ona olan ihtiyacımı yutmaya ve gömmeye çalışırken boğulabilirim.

İyi şeyleri hatırlamaya çalışıyorum. Ben hayattayken beni onun kalbinde canlı tutacak şeyleri. uzakta. Arabamdaki yağmurlu geceler. Boynunun derisinin tadı dudaklarınınkinden nasıl da farklı. Çarşafın altında ne kadar sıcak olduğunu.

Artık yalnız uyumaktan nefret ediyorum.

Telefonu komodinin üzerinde titremeye başlıyor ve her şeyin dağılmak üzere olduğunu bilerek yumruklarımı sıkıyorum.

Uyandığında, ona zarar vermek zorundayım.

Başı diğer tarafa dönüyor ve gözlerinin açıldığını, vücudunun canlandığını görüyorum. Derin bir nefes alıyor ve yavaşça kendini oturur pozisyona getiriyor. Beni hemen fark ediyor ve bakışlarımı odanın diğer ucunda tutuyor. Yüzünde küçük bir gülümseme dans ediyor, ta ki benim ona gülümsemediğimi görene kadar.

Telefonuna başımı sallıyorum, cevap vermesini ve bana bir dakika vermesini umuyorum. Göğsüme sıcaklık doluyor ve kalbim çarpıyor. Bunu yapabilmeliyim. Onun için ve kendim için.

Birlikte geleceğimiz için.

Telefonuna bakıyor, başparmağını ekranda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Başardılar," diye fısıldıyor. "Yeni Zelanda'dalar."

Jax ve Juliet'ten bahsediyor. Dün onları havaalanına ben götürmüştüm ve sağ salim vardıklarını haber vermek için mesaj atmış olmalılar. Muhtemelen aynı mesajı ben de almıştım ama telefonum ayağımın dibindeki spor çantamdaydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor çantayı fark ederek.

Gözlerimi indiriyorum ama tekrar yukarı bakıyorum, lanet bir korkak olmamaya kararlıyım. "Bir süreliğine gidiyorum, Tate." Sesimi yumuşak tutmaya çalışıyorum.

Gözleri endişeli bakıyor. "ROTC?" diye soruyor.

"Hayır." Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "I . . ." Yavaşça konuşarak bir nefes verdim. "Tate, seni seviyorum-"

Ama çarşaflarını atıyor ve bunun nereye gittiğini zaten bildiği için sertçe nefes almaya başlıyor. Uzun sarı saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmış, yüzünün her yerinde farkındalığın yazılı olduğunu görebiliyorum.

"Jax haklıydı," diye mırıldanıyor.

"Jax her zaman haklıdır," diye itiraf ediyorum, keşke son iki yıldır yaptığım şeyi yapmaya devam edebilseydim. Sadece dudaklarına yapışmak, ışıkları söndürmek ve dünyayı kapatmak.

Kardeşim herkesin yüzleşmekten korktuğu şeyleri dile getirebiliyor ve beni kendini tanıdığı gibi tanıyor. Mutsuzum ve artık beni ayakta tutması için Tate'i kullanamam.

"Bu şekilde devam etmek ..." Başımı sallıyorum. "Seni perişan ederim."

Kardeşim ROTC'den nefret ettiğimi biliyor. Chicago'daki hayatımdan nefret ettiğimi ben söylemeden de biliyordu. Okuldan nefret ediyorum. Dairemden nefret ediyorum. Kayıp bir yapboz parçası gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Hangi cehenneme sığdım ben?

Ve Tate geçen gün Jax ve beni duyduğundan beri, şimdi o da benim peşimde. İtiraf etme zamanı geldi.

Berbat et, itiraf et ve sonra kalk.

Gözleri benimkilere kayıyor ve orada biriken yaşları görebiliyorum. "Jared, eğer ROTC'yi bırakmak istiyorsan bırak," diye ağlıyor. "Umurumda değil. Her şeyi çalışabilirsin. Ya da hiçbir şey. Sadece-"

"Ne istediğimi bilmiyorum!" Ağlamamak için bağırarak patladım. "Sorun da bu, Tate. Bir şeyleri çözmem gerekiyor."

"Benden uzak dur," diye tersliyor.

Ayağa kalktım, bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Sorun sen değilsin bebeğim." Onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Emin olduğum tek şey sensin. Ama büyümem gerekiyor ve bu burada olmuyor."

Yirmi yaşındayım ve kendim hakkında bildiğim tek şey Tatum Brandt'i

sevdiğim. İki yıl önce bunun yeterli olduğunu düşünüyordum.

"Burada, nerede?" diye soruyor. "Chicago mu? Shelburne Falls? Ya da benim etrafımda?"

Çenemi sıkıp Fransız kapılarından dışarı bakıyorum. Sadece onu yakalamak ve tutmak istiyorum. Gitmek istemiyorum.

Ama benden yapmamı istediği şeyi yapamam. Hem okulu bırakıp kendimi bulamam hem de onun yanında olamam. Ne yapacağım peki? Bütün gün evde mi kalayım, şehirde mi dolaşayım, kim bilir kaç yıl boyunca seçeneklerimi keşfederken ufak tefek işlerde mi çalışayım, o her gün derslerinden eve gelip hayatını devam ettirirken?

Böyle söylemekten nefret ediyorum ama gerçek ne? Gururum bunu kaldıramaz.

O orada bunu görürken, hayatıyla ilgili bir bok yapmayan beleşçi erkek arkadaş olamam.

Ama geri geleceğim. Onu her zaman isteyeceğim.

Neredeyse on yıldır yan yana uyuduğumuz yatakta oturuyor. Onunla sayısız kez seviştiğim yatakta ve şu anda kendimi şeker gibi hissediyorum. Korkağın tekiyim çünkü gitmem gerekiyor ve korkağın tekiyim çünkü gitmek istemiyorum. Kendimi teslim olmuş hissediyorum.

Ama boğazımı temizleyip gözleriyle buluşuyorum ve ilerliyorum. "Dairenin okul yılı için ödemesi yapıldı, yani endişelenmene gerek yok-"

"Bir yıl!" diye sözümü kesti, yataktan fırladı. "Lanet olası bir yıl! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne yaptığımı bilmiyorum, tamam mı?" İtiraf ediyorum. "Üniversiteye uyum sağlamış gibi hissetmiyorum! Sanki sen saatte yüz mil hızla gidiyorsun ve ben sürekli onlara yetişmeye çalışıyorum!"

Başını bana doğru sallıyor, olanlara inanamıyor.

Sesimi sabitleyip kararlı bir şekilde konuşuyorum. Bunu yapmak zorundayım. "Ne yaptığını ve ne istediğini biliyorsun Tate ve ben ..." Çenemi çelikleştiriyorum. "Kör oldum amına koyayım. Nefes alamıyorum."

Aktığını bildiğim gözyaşlarını saklamak için arkasını dönüyor. "Nefes alamıyorsun," diye tekrarlıyor ve midem düğümleniyor. Bunun beni de incitmediğini mi sanıyordu?

"Bebeğim." Onu kendime doğru çektim. "Seni seviyorum." Fırtına mavisi gözlerine bakıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Sadece ... ... Sadece zamana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum. "Kim olduğumu ve ne istediğimi anlamak için biraz zamana."

Sesini alçaltırken gözleri benimkileri arıyor. "Peki ne oluyor?" diye soruyor. "Aradığın hayatı bulduğunda ne olur?"

Sırtımı dikleştirdim, şaşırmıştım. Onsuz bir gelecek yoktu. Bunu biliyor olmalıydı.

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf ettim. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum ama o benimdi. Her zaman benim olacaktı.

Eve tekrar geleceğim.

Başını sallıyor. "Biliyorum," diyor, sesi kesik kesik çıkıyor. "Buraya bana geri döneceğini söylemek için gelmedin. Arayacağını ya da mesajlaşacağımızı. Buraya benden ayrılmak için geldin."

Geri çekiliyor ve arkasını dönmeye çalışıyor ama onu yakalıyorum. "Bebeğim, buraya gel."

Ama kollarını indirerek beni tutuşumdan kurtardı. "Çık dışarı!" diye bağırıyor, gözlerinde ateşle bana bakıyor. "Seni seven herkesle bağını kopardın. Acınacak haldesin. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım."

"Tate-"

"Sadece git!" diye bağırıyor ve yatak odasının kapısına doğru yürüyüp kapıyı açıyor. "Seni görmekten bıktım, Jared. Git artık."

Başımı sallıyorum, gözlerimi ona dikiyorum. "Hayır," diye itiraz ediyorum. "Anlamana ihtiyacım var."

Meydan okuyan bir çene kaldırıyor. "Tek anlayacağım, bensiz bir hayat yaşamaya ihtiyacın olduğuydu, o yüzden git ve bunu yap."

"Bunu istemiyorum." Onu geri getirecek kelimeleri arıyorum. "Bu şekilde değil. Seni incitmek istemiyorum. Sadece otur, böylece konuşabiliriz. Seni böyle bırakamam," diye bastırıyorum. Neden anlayamıyor? Onu terk etmiyorum. Geri dönüyorum.

Ama o başını sallar. "Ve kalmana izin vermeyeceğim. Özgür olmak mı istiyorsun? O zaman git. Çık dışarı."

Boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum ve onu izliyorum. Ne haltlar dönüyor? Belki de bunu farklı bir şekilde yapmalıydım diye düşünürken pişmanlık beynimde dolaşıyor. Onu oturtup rahatlatmalıydım. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl nazik olunur bilmiyorum.

Kahretsin, onu gafil avlamıştım. Geçen hafta mesafeli olsak da bunu beklemediğini biliyordum.

Yıllar boyunca ona yaptığım onca şeyden sonra hâlâ bana güvenmiyor. Güçlü olmaya çalıştığımı görmüyor. Bir erkek olmaya çalıştığımı. Şu anda tek gördüğü ona daha fazla acı çektirmem ve artık canına tak etti.

"Şimdi," diye emrediyor, gözyaşları yüzünde kururken.

Gözlerimin düşmesine izin veriyorum ve kollarımdaki her kas ona saldırma dürtüsüyle geriliyor. Onu al, bana sar ve her zaman yaptığı gibi içimde erimesini iste. Tate'in hayatımda olması gerekiyor.

Beni bekleyecek.

Çantamı alıp çıkarken geri döneceğimi biliyorum. Bunu yapmak zorundayım, ama onun için geri döneceğim.

Bir yıla bile ihtiyacım yoktu. Sadece altı ay. Altı
ayın çok uzun olduğu ortaya çıktı.

***

Pasha birinci sınıf koltuğunun camından dışarı bakarak, "Harika," diye ısırdı. "'Uçuş eyaleti' derken ne demek istediklerini şimdi çok iyi anlıyorum."

Dışarıda gördüğü şeyden duyduğu hoşnutsuzluğu görmezden geldim ve iPad'imi el çantama tıkıştırıp ayağımla koltuğumun altına geri ittim.

"Neşelen," diye iç geçirdim. "Shelburne Falls'ta da arabalarımız, içkilerimiz ve sigaralarımız var. Tıpkı eviniz gibi hissedeceksiniz."

Koltuğuna geri yerleşti ve kaşlarını çatarak önündeki koltuğa baktığını hissedebiliyordum. "Dört gözle bekliyorum." Sesinde alaycılık vardı. "Bu gece sarhoş olacağım, değil mi?" diye onayladı.

Sırıttım ve aşağı inerken kulaklarımdaki çınlamaya karşı gözlerimi kapattım. "Yanımda olduğun sürece ne yaptığın umurumda değil."

Kısa, sinirli nefes alışlarını duyabiliyordum ve onu neden yanımda sürükleme ihtiyacı hissettiğimi -muhtemelen en az onun kadar- merak ediyordum. "Bu çok tuhaf," diye homurdandı. "Tuhaf olan sensin. Neden burada olmak zorundayım?"

"Çünkü ben ödüyorum-"

"Sen de," diye bitirdi. "Bir gün böbrek istediğinde, bu sana gerçekten pahalıya patlayacak, dostum."

Dudaklarımı yaladım, görünmez bir elin kalbime baskı yaparak o sikiği yavaşlattığını hayal ettim. Bir dakika içinde ana üsse dönmüş olacaktım ve Tate orada olmasa da gergindim. Evimi, yan taraftaki evini, eski lisemizi ... ve benimle konuşmayan en iyi arkadaşımı ... görmek.

Tanrım, küçük bir kaltaktım.

Başımı çevirdim, hâlâ koltuk başlığının üzerinde yatıyordum. "Pasha?" Yumuşakça mırıldandım. "Ne söylememi istiyorsun? Bugünlerde sensiz yemeğimi çiğneyemediğimi mi?" Omuz silktim. "Sana ihtiyacım olup da yanımda olmamanı, sana ihtiyacım olup da yanımda olmamana tercih ederim."

Koyu renk kaşları -sağ kaşları iki çengelle süslenmişti- birbirine kenetlendi ve bana boynuzum çıkmış gibi baktı. Eminim o da biliyordu ama ben bunu daha önce hiç itiraf etmemiştim. Ona çok güveniyordum ve bu mükemmel bir düzenlemeydi, çünkü ona ihtiyaç duyulmasından hoşlanıyordu.
İhmal insanlara bunu yapar.

Babasını ne kadar sevsem de, ben büyürken annem ne kadar iyi bir ebeveynse o da o kadar iyi bir ebeveyndi.

Yine de Pasha iyi çıktı. Boğulmak üzereyken beni geri çekti ve ben yapamazken benim için birçok karar verdi. Beni pit ekibinden çıkarıp motosikletlere yönlendirdi, sponsorlar ve yatırımcılarla bağlantı kurmamı sağladı ve beni dükkânı satın almaya ikna etti. Bunların hiçbiri sakin ve makul iş yemeklerinde olmadı - daha çok kafamı kıçımdan çıkarmam için bana bağırması gibi - ama farkına varmadan, o kadar çok şey oluyordu ki, düşünecek zamanım yoktu. Sessizlik çok tehlikeli olduğunda hayatımı gürültüyle doldurdu.

Ona sadece ihtiyacım yoktu, aynı zamanda
yanımda olmasını istiyordum. Ve şimdi o da
bunu biliyordu.

Muhtemelen bir zam daha isteyecekti.

***

Jax, ona yolcu alımına geldiğimizde mesaj atacağımı söylemiş olmama rağmen terminalin dışında bekliyordu.

Ama onu gördüğüm anda yine de sırıttım, Paşa'nın sigara içmek için yanımızdan geçip gittiğini fark etmedim bile.

"Hey." Bir kolumu Jax'in boynuna doladım ve onu içeri çektim, çantamı yere bıraktım.

"Hey," dedi sadece benim duymam için. "Seni özledim."

Gözlerimin bir an için kapanmasına izin verdim, birdenbire ondan ne kadar uzun süre uzak kaldığımın ağırlığı çöktü üzerime. Düzenli olarak iletişim halindeydik ve ben sadece belirli bir kişiden uzak durmak için uzak kalmış olsam da, Jax de bunun bedelini ödemişti.

Ben onun kanıydım. Sahip olduğu tek kan.

Kendimi geri çekerek değişmeyen her şeyi gözden geçirdim. Siyah saçları sanki parmaklarını geçirmiş gibi duruyordu ve mavi gözleri onu son gördüğümde olduğu gibi aynı canlı masmaviydi. Görebildiğim kadarıyla yara izi ya da çürük yoktu, bu yüzden beladan uzak durduğunu biliyordum.

Jax zaten düzenli olarak kavgaya karışmazdı ama içgüdülerim emin olmamı söylüyordu. Hâlâ kot pantolon ve siyah tişört giyiyordu, benimle neredeyse bire bir uyuşuyordu. Onun da beni süzdüğünü fark ettiğimde başımı salladım ve sonunda rahatlayarak bir kolunu kız arkadaşının omuzlarına doladı.

"Juliet." Sonunda ona doğru baktım ve elini adamın beline doladığını gördüm. Gülümsedi ve sonra beni selamladı. "Seni gördüğüme sevindim."

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim ama umurumda da değildi. O ve ben iyi anlaşıyorduk ama birbirimizin arkadaşı değildik ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacaktık. Akılsız gevezeliklere tahammülüm sınırlıydı ve o da bana giderek daha az samimiyetle bakıyor gibiydi. Muhtemelen Tate yüzünden.

Lisedeyken Juliet kız kardeşinin baş harflerini kullanırdı, K.C. İki yıl önce erkek kardeşimle çıkmaya başladığında, doğum adını geri aldı ve buna alışmak benim için hala biraz zaman aldı.

Çantamı aldım ve ikisine de baktım. Juliet'e "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," dedim. "Kosta Rika'da öğretmenlik mi? Siz ikiniz buna hazır mısınız?"

Juliet öğretmenlik diplomasını yeni almıştı ve Jax de zamana karşı yarışıp üniversiteyi erken bitirdiği için ikisi sonbaharda Orta Amerika'ya gideceklerdi. Jax birkaç hafta önce bana bir yıllık bir sözleşme imzaladığını söylemişti ama Juliet'le bu konuda hiç konuşmamıştım.

Ona bakmak için döndü, sanki özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. "Hiçbir macera çok büyük değildir," diye alay etti, benden çok onunla konuşuyordu.

Boğazımı temizledim. "Peki annemiz nerede?"

Jax ellerini ceplerine soktu. "Doktor randevusu." "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Başını salladı ve arkasını dönerek bizi havaalanından çıkarmaya başladı. "O mükemmel. Görünüşe göre, döneme yaklaştığında her hafta gitmek zorundasın. Onu görmelisin dostum." Bıyık altından güldü. "Deli gibi alışveriş yapıyor ve her yemekten sonra dondurma yiyor, ama dünyanın zirvesinde."

Peşinden gittim ve Paşa'nın bize doğru geldiğini gördüm. "Neden bana onun hamile olduğunu söylemedin?" Jax'i dürttüm. Annemin bunu benden neden sakladığını biliyordum ama Jax beni uyarabilirdi.

Bana sırıtarak başını salladı. "Dostum, annenin hamile olduğunu söylemek benim işim değil. Kusura bakma." Eğlenen ses tonundan üzgün olmadığını anlayabiliyordum. "Ayrıca, telefonda öğrenmeni gerçekten istemedi. Bu yüzden seni eve götürmeye çalışıyordu."

Üstesinden gelmem gereken her şeyi düşündüğümde bir suçluluk duygusu çeşitli yönlerden beni dürtmeye başladı. Annemin sorularını yanıtlamak, Madoc'un sessiz muamelesi ve kardeşimle yeniden tanışmak ...

"Um . . . merhaba." Juliet biz yürümeye devam ederken arkasını döndü ve Pasha'ya baktı. "Jared'le birlikte misin?"

Çantamı omzuma attım ve Juliet'e baktım.

"Özür dilerim," dedim. "Çocuklar, bu Pasha." Yanımdaki kıza çenemi salladım. "Pasha, bu kardeşim Jax ve kız arkadaşı Juliet."

"Hey," dedi Pasha kayıtsızca.

Juliet hızla Pasha'nın elini sıktı ve sonra kafası karışmış bir halde arkasını döndü. Jax'e yandan bakışını yakaladım.

"Merhaba, Pasha." Jax onu hızlıca salladı ve otoparka giden yolu geçmeden önce hızlıca bana baktı. "Biriyle görüştüğünü bana neden söylemedin, dostum?"

Acı bir kahkaha attım ama kesildi.

"Ah," diye mırıldandı Paşa otoparka doğru ilerlerken. "Ona bizden bahsetmedin mi tatlım?" Ve sıcak pembe tırnaklarıyla pazularımı yoğurdu.

Gözlerimi devirdim. "Asistanım, çocuklar." Çantamı artık Jax'in arabası olan eski Mustang'imin bagajına attım. "O sadece benim asistanım. Hepsi bu."

Jax sürücü tarafına doğru yürürken işaret parmağını aramızda salladı. "Yani siz ikiniz ... değil misiniz? ?"

"Ewwww," diye homurdandı Paşa, yüzünde tiksinti okunuyordu. "O zaman eşcinselsin?" diye karşılık verdi.

Kızlara yolcu kapısını açarken kahkahadan titreyerek homurdandım.

Paşa ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Nasıl ... ne ... . ?" diye kekeledi ve suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

Masum numarası yaparak ellerimi kaldırdım.

Jax kapüşonun üzerinden gözlerini ona dikti. "Kardeşimle ilgilenmeyen kadınları düşündüğünüzde geriye sadece lezbiyenler kalıyor."

Pasha homurdandı ve Juliet'in arkasındaki koltuğa tırmandı. Kapıyı kapattım ve sürücü tarafına yöneldim.

Jax geldiğimi görünce doğruldu. "Bu artık benim arabam." Ne yaptığımı biliyordu.

Sivri bir bakışla onu kıstırdım. "Ve ben ata binmem. Bunu kabullenmeni bekleyeceğim."

Yaklaşık üç saniye sonra kazanamayacağını anladı. Sonunda sert bir iç çekti ve kıçını kaldırıp yolcu tarafına doğru yürüdü.

Arabaya tırmandım, motoru çalıştırdım ve hareketsiz kalarak yavaşça koltuğa geri yaslandım. Motorun eski, tanıdık gürültüsü bana çok uzun zaman öncesini hatırlattı. Küçük bir gölün kralı olduğum zamanları. Her şeyi bildiğimi sandığım zamanları.

Uzun, gece geç saatlere kadar süren yolculuklar, müziğimin küçük alanı doldurması, hayatımı planladığım gibi

Tate'i ve önemli olan tek evrende ona nasıl eziyet edeceğimi.

Aklımda onun okula yürürkenki görüntüsü canlandı. Motorumun geldiğini duyduğunda sırtı dikleşirdi ve ben de yanından geçip giderdim, dikiz aynamda saçlarının rüzgârda savruluşunu görürdüm. Neredeyse bu yaz şehirde olmasını dileyecektim.

Beni tekrar hissetmesi için her şeyimi verirdim.

En iyi arkadaşımı bana düşman ettiğinden bahsetmiyorum bile. Benimle konuşmuyordu ve bunun onun yüzünden olduğunu biliyordum.

Kemerimi bağladım. Jax'e, "Hadi bakalım," dedim. "Madoc nerede?"

Tereddüt etti, yumuşak bir sesle konuştu. "Buralarda," diye kafesledi. "Şehirdeki yaz stajına gidip geliyor ama hâlâ Shelburne Falls'taki evinde kalıyor."

"Güzel." Cuma öğleden sonra erken olduğunu hatırlayarak başımı salladım. "Eve gitmeden önce onun evine uğrayacağım."

Ben garajdan çıkarken Jax, "Dostum," diye ısrar etti. "Madoc'un bu gece için hazır olacağını sanmıyorum. -"

"Siktir et," diye homurdandım. "İki yıl oldu. Onun saçmalıklarından bıktım."

Bölüm 3

Tate

Üniversiteye geldiğinizde artık yaz tatili diye bir şey kalmaz. Belki bir yaz dersine girmeye başlarsınız, ya da bir yaz işi bulursunuz, ya da bir okuma listeniz veya almanız gereken ekstra bir krediniz vardır, ama boş zaman yavaş yavaş azalmaya başlar ve siz farkına bile varmadan, günde sevdiğiniz bir şey ve nefret ettiğiniz on beş şey yaparsınız.

Babam *yetişkinliğe hoş geldin* derdi.

Minnettar olmalıyım. Sonuç olarak o kadar da kötü değildi. Fırsatlar hayatımda bolca vardı ve başka biri olsa bana minnettar olurdu. Eğitimim geleceğimi güvence altına alacaktı.

Başarmıştım. Bir gün doktor olacaktım. Belki eve yakın. Belki de uzakta. Şüphesiz evlenecek ve çocuk sahibi olacaktım. Ev ve araba ödemeleri gelecekti. Rahat bir emekliliği garantileyecek hisse senedi portföyleri. Belki Bahamalar'da bir devre mülküm olurdu. Çocuklarımın okul oyunlarına güler ve korktuklarında onlara sarılırdım.

Hastalarım umarım hayatıma bir değer duygusu getirir. Bazılarına yardım edecek ve bazılarını kaybedecektim. Buna hazırlıklıydım. Birçoğunu teselli edecek ve birkaçıyla birlikte ağlayacaktım. Elimden gelenin en iyisini yaptığımın bilinciyle her şeyi sineye çekecektim.

Profesyonel hayatım hastalıkları iyileştirmeye adanmış olacaktı. Özel hayatım ise saygıdeğer bir eş ve anne olurdu.

Sabırlı ve sabırlı.

Ve iki yıl öncesine kadar bunların hepsi için

heyecanlıydım. Hepsini istemiştim.

"İşte buradasın." Ben elimi tuttu ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Beş dakikadır seni çağırıyorlar."

Gülümsedim, bir elimi göğsüne koydum ve ona doğru eğildim. "Özür dilerim," diye fısıldadım ve onu tekrar, bu kez dudaklarından nazikçe öptüm. "Lazımlığı tam olarak düşüremezdim, değil mi?" Şaka yaptım, geri çekildim ve dosyalarımı hemşire masasına bıraktım.

Bu iğrenç düşünce karşısında alt dudağının kenarları aşağı doğru döndü. "İyi noktaya değindin," diye kabul etti. "Ayrıca," diye devam ettim, "ben beklemeye değer bir kadınım. Bunu biliyorsun."

Çenesini kaldırdı ve mavi gözlerini kapadı. "Hâlâ karar aşamasındayım," diye

alay etti. "Ah." Güldüm. "Belki de Jax her şeye rağmen haklıydı."

Yüzü düştü, mizah anlayışı kayboldu. "O adam benim hakkımda ne dedi şimdi?" diye homurdandı.

Sırıttım, mavi önlük gömleğimi başımın üzerinden çekerek beni beyaz atletimle bıraktı. "Senin harika olduğunu söyledi," diye takıldım.

Ben daha iyi bildiği için bir kaşını kaldırdı.

Eski erkek arkadaşımın kardeşi Jax, hayatımda kardeşinin yerini almaya çalışan hiç kimseden hoşlanmazdı. İyi ki onun onayına ihtiyacım yoktu.

Omuz silktim ve devam ettim. "Ama benim senin için çok fazla olduğumu düşünüyor."

Gözleri yuvalarından fırladı ve gülümsedi, meydan okumayı kabul etmişti. Elini ensemde dolaştırarak bir adım öne çıktı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Vücudunun sıcaklığı beni sardı ve ondan yayıldığını hissettiğim açlığın tadını çıkararak öpücüğün içinde rahatladım.

O beni istedi.

Ona ihtiyaç duyduğum için sarsılmıyor olabilirdim ama kontrolün bende olduğunu hissettiriyordu ve bu kesinlikle hoşuma gidiyordu.

Geri çekilirken, az önce bir şeyi kanıtlamış gibi gülümsedi.

Nane sakızının tadına bakarak dudaklarımı yaladım. Ben'in her zaman ayırt edebileceğim bir tadı ve lezzeti vardı. Dudaklarında nane ya da tarçın, kıyafetlerinde kolonya, saçlarında Paul Mitchell... ve tüm bunlar olmadan nasıl koktuğunu gerçekten bilmediğimi fark ettim. Kolonya tercihleri zaman içinde değişir. Şampuanlar ve nane şekerleri de öyle. Yastığımın üzerinde nasıl kokardı? Değişir miydi yoksa hep sabit mi kalırdı?

Tezgâhın üstündeki siyah kabı ve tahta çubuk paketini işaret etti. "Sana yemek getirdim. Bu suşi," diye işaret etti. "Somon balığı süper beyin gıdası gibi bir şey olmalı." Önümüzde bir el salladı. "Sen de gece yarısına kadar çalıştın, ben de işine yarar diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Heyecanlı görünmeye çalıştım, önemli olanın düşünce olduğunu biliyordum. Suşiden nefret ederdim ama o bunu bilmiyordu. "Ama aslında işten çıkmak üzereyim. Sana söylediğimi sanıyordum."

Düşünerek gözlerini kıstı ve sonra kocaman açtılar. "Evet, yaptın." Bir nefes verdi ve başını salladı. "Özür dilerim. Programın çok değişiyor, unutmuşum."

"Sorun yok." Dağınık topuzumu açtım, lanetli tel tokalar çıkarıldığında anında rahatladığımı hissettim. Hastanede çalışmadığım zamanlarda -sünger banyosu yapmak ve yara bandı uygulamak- kütüphanede sonbahar derslerim için okuma listemde ilerliyor ya da Loop'ta stres atıyordum. Son zamanlarda beni zapt etmek zordu, ama Ben bunu kabul etti.

"Yine de yiyebilirim," diye teklif ettim, nezaketsizlik etmek istemeyerek. "Ve şimdi akşam yemeği için endişelenmeme gerek yok, gördün mü? Sen gerçekten hayat kurtarıcısın."

Belimden tutup beni kendine çekti, alnımdan ve burnumdan öptü, her zaman nazikti.

Ben ve ben yaklaşık altı haftadır görüşüyorduk, ancak bu sürenin çoğu uzun mesafeliydi. Bahar tatili sırasında ikimiz de evdeydik ve bir gün yağmurlu, kaygan bir yolda arabamın kontrolünü kaybetmiştim.

Ve arabasına çarpmıştım. Tam onun ve arkadaşlarının önünde kaldırıma park etmişti. *Evet, harika bir andı.*

Ama önemsemedim. Arabadan inip ona berbat araba kullandığını ve iyi bir sigortası olsa iyi olacağını yoksa polis çağıracağımı söyledim.

Herkes güldü ve bana çıkma teklif etti.

Birlikte biraz zaman geçirdik, dönemi bitirmek için okula geri döndük ve yaz tatili için eve geldiğimizde yeniden bağlantı kurduk.

Liseye birlikte gittiğimiz ve aslında son sınıfta oldukça kötü biten bir randevumuz olduğu için, aradan bu kadar zaman geçtikten sonra görüşmek eğlenceliydi. Birbirimizi tanıdık ve birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım. İlk günden itibaren her şey yolunda gitmedi. Ben yavaştı.

Ve sakin.

Her zaman *ben* hazır olduğumda. *O* hazır olduğunda değil.

Ve ben henüz hazır değildim, bu yüzden rahatladım.

Ve en iyi kısmı? Gergin değildi. Sinirlenmiyor ya da kabalaşmıyordu. Beni mutsuz edecek sorunları yoktu ve ona göre kararlar verecek kadar üzerimde etkisi olacağından endişelenmeme gerek yoktu.

Beni hiç zorlamadı ya da bana meydan okumadı ve ben de ilişkiye hakim olmamdan hoşlandım. Bundan asla faydalanmadım ama kontrolün bende olduğunu biliyordum. Rahattı, ama daha da ötesi kolaydı. Ben beni hiç şaşırtmadı.

Güvendeydi.

Mayıs ayında UMass'ta ekonomi lisans eğitimini tamamlamıştı ve sonbaharda Princeton'da yüksek lisans eğitimine başlayacaktı. Ben de tıp fakültesi için Stanford'a gidecektim, yani daha uzun süre ayrı kalacaktık. İlişkimizin devam edip etmeyeceğinden emin değildim ama şu anda işleri hafif ve kolay tutmaktan memnundum.

Bana onunla birlikte New Jersey'e taşınmamı ve orada ya da en azından o civarda bir yerde tıp fakültesine başvurmamı ima etmişti. Ben hayır demiştim. Üniversite planlarımdan bir kez -iyi bir nedenle- ödün vermiştim ama bu kez plana sadık kalacaktım. Ne olursa olsun Kaliforniya'ya gidecektim.

"Bu gece yarışımda olacak mısın?" Yumuşakça sordum.

"Her zaman öyle değil miyim?" diye cevap verdi ve kendini tutarak iç çektiğini biliyordum.

Ben yarışmamdan nefret ederdi. Kalabalıktan nefret ettiğini söylüyordu ama ben bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Kendisi kenarda otururken, çıktığı kızın erkeklerle yarışmasını istemiyordu.

Ama Ben'i sevmeme rağmen, Loop'tan da ayrılmıyordum.

Akıllıca bir şekilde, bırakmamı hiç istemedi - sadece önerdi - ve bunun Stanford'a gittiğimde büyüyeceğim veya vazgeçeceğim bir şey olduğunu düşünmesini bekledim.

Ama hiç kimse ya da hiçbir şey için durmazdım. Hazır olana kadar durmazdım.

Madoc güvenliğim konusunda mızmızlanıyor, babam parça ya da tamire ihtiyacım olduğunda arabanın masrafları konusunda beni azarlıyor ve her hafta sonu onlarla yarışmak için arabama bindiğimde en az bir düzine pislik küçümseyici sözler sarf ediyordu.

Ama bunların hiçbiri bir fark yaratmadı. Kendi aklını bilmenin güzelliği de bu. Kimse size neyi yapıp neyi yapamayacağınızı söyleyemez. Bir şeyden emin olduğunuzda, gerçekten bu *kadar* kolaydır.

"Seninle pistte buluşuruz o zaman." Boynunun etrafında döndüm ve bir öpücük için eğildim, nazik dudakları benimkinde tüylü bir öpücük bıraktı. "Buradan ayrıldıktan sonra duş alıp temizlenmem gerekiyor."

Eğildi, kulağıma sokuldu. "Yarıştan sonra da benimsin, değil mi?"

Sesindeki şakacılığı duyabiliyordum ama yine de kalbim küt küt atmaya devam etti.

Benimkini.

Kollarımdan bir ürperti geçti ve gözlerimi kapattım, sıcak bir ağzın yanağımda gezindiğini ve ardından nefesinin dudaklarımda gezindiğini hissettim.

Benim olanı hissetmek istiyorum. Her zaman benim olan şeyi.

Sıcaklık yüzümde yayıldı ve ihtiyaç beni karnımdan kavradı. Dudakları dudaklarıma değdi, asla almadı, sadece alay etti ve uzun zaman sonra heyecan derimin altında yanarken titrek bir nefes aldım.

Ben değildi.

Hayalini kurduğum şey onun dudakları ya da nefesi değildi.

Sana dokunmak istiyorum.

Parmak uçlarımda yükseldim, vücudumu onunkine bastırdım ve onu kendime çektim. *Jared.*

Ve böylece, onun anısı karşısında eridim.

"Yalvarmak için çok geç," diye fısıldıyor Jared, eli saçlarımın arkasından geçip beni hademe dolabının duvarına yapıştırırken sıkıca kavrıyor. "Sınıfın ortasında benimle göz sikişi yaparsan olacağı budur."

Elini kotumun önünden içeri sokup parmaklarını içime daldırarak ıslaklığı klitorisimin etrafında dönmesi için geri getirdiğinde gözlerimi sıkıp kıvranıyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, omuzlarını tutarken nefesim titriyor. "Jared."

Eğiliyor ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. "Seni çıplak istiyorum, Tate," diye emrediyor. "Her şeyini çıkar. Şimdi."

Burnumu boynuna dayadım, Jared'in odunsu vücut losyonu yerine Ben'in egzotik kolonyasını kokladım ve hâlâ hatırladığım o baharat kokusunu aldım.

Ben'i serbest bırakarak kendimi tekrar ayaklarımın üzerine indirdim.

Lanet olsun.

Neden onun anısı beni diğer herkesten daha fazla heyecanlandırıyordu? Ben bana daha iyi davranıyordu. Rahat tavırları beni tehdit etmiyordu. Hiçbir beklenti yoktu ve sohbet güvenliydi.

Ama eski alışkanlıklar zor ölür.

Kirli sözcükleri, kaba elleri, sahiplenmeyi ve Ben'in tarzı olmayan her şeyi arzuluyordum. Birinin bedenindeki nefes olmayı ve su gibi arzulanmayı özlemiştim.

Tehlikeliydi, ama gençlik aşkı buydu ve bir keresinde neredeyse tükenmek üzereydim. "İyi misin?" Ben endişeli bir ifadeyle sordu.

Ona rahat bir gülümseme verdim. "İyiyim," dedim ve hızlı bir öpücük için eğildim. Ben'le istediğim havai fişekleri henüz hissetmiyor olabilirdim ama acelem yoktu. Asla baskı yoktu.

Veda etmek için geri çekildim, ama koridorda geri yürümeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurdu ve beni rahat tavrına gülümseyerek bıraktı.

Bilgisayardan çıkış yaptıktan sonra, sırt çantamı ve anahtarlarımı almak için koşarak soyunma odasına gittim, önlük gömleğimi çamaşır sepetine attım ve üzerimde süper şık uyumlu mavi pantolonum kaldı.

Rüzgâr çağırıyordu ve dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordum. Beklentinin vücudumda yarattığı ürpertiyi şimdiden hissedebiliyordum.

Madoc, Fallon, Juliet ve Jax'e toplu bir mesaj göndererek bu akşamki yarıştan önce G8'imde son birkaç şeyi düzeltmek için akşam yemeğini atlayacağımı bildirdim. Onlarla pistte buluşacaktım.

Otomatik kapıdan içeri girer girmez koşmaya başladım ve attığım kahkahalara engel olamadım. Bir çocuk gibi kıkırdayarak gülünç göründüğüme eminim.

Ama lanet arabamı seviyordum. Hızlıydı, ateşliydi ve tamamen bana aitti.

Pontiac G8'ime lise son sınıftan beri sahiptim ve bunu sadece kendime itiraf edebilirdim, ama kalbimin şu anda Ben'in sahip olduğundan daha fazlasına sahipti. Araba kullanmak uyuşturucu gibiydi. Bin, otur, çeneni kapa ve dayan. Hayatımda hareket ettiğimi hissettiğim ama aynı zamanda bir şey başarmak için çalışmama gerek olmayan tek zamandı. Bir yerlere gidiyordum ama hiçbir yere varamıyordum. Saatlerce araba sürer ve müzik dinlerdim - kendi kafamın içinde kaybolurdum - ama her zaman kendimi de bulurdum. Duşum eskiden kaçtığım tek yerdi. Şimdi ise arabamdı.

Sürücü koltuğuna kayarak, içinde birkaç kitap ve kıyafet değişikliği olan sırt çantamı yolcu koltuğuna attım ve muhtemelen Madoc'a vereceğim suşiyi yere bıraktım. Arabayı çalıştırdım, camları açtım ve müziği açtım. Saliva'nın "Click

Hoparlörlerden "Click Boom" sesi yükseliyor, vücudumda titreşiyor ve ben akşamın erken saatlerindeki tatlı yaz havasını içime çekiyordum. Saat beşi biraz geçiyordu ama güneş hâlâ gökyüzünde parlıyordu ve ılık esinti pencerelerden içeri girerek saçlarımı gıdıklıyordu.

Ellerimi deri direksiyonun etrafında kenetledim, iki şeritli otoyolda hız sınırının çok üzerinde seyrediyordum ve direksiyon başında kendimi başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. Zamanımı severek geçirdiğim tek şey buydu.

Her zaman böyle değildi. İki yıl önce her şeye bağlıydım, her gün içine atlamak için sabırsızlandığım bir yarının temelini oluşturuyordu. Ama şimdi . . .

Nihayet yarına ulaştığımda ne olacağını düşündüğümde içimi kaplayan korkuya engel olamıyordum. Okulu bitirdiğimde, doktor olduğumda, uğruna çalıştığım geleceğe kavuştuğumda ... sonra ne olacaktı?

Bazı nedenlerden dolayı, araba sürmek beni hayata bağlıyordu. Kanımın derimin altında sıcak aktığı ve kalbimin daha fazla yaşam arzuladığı bir zamana bağlıydı.

Her zaman daha fazlası.

Kolumu camdan dışarı uzattığımda, parmaklarımın arasından esen rüzgârla gülümsedim. Sesi açarak heyecanlı bir nefes aldım, hızım arttıkça midem bulanıyordu. Bu kelebekleri seviyordum.

Yapmak istediğim son şey arabamdan inmek olsa da hızla eve döndüm. Ama kendime bu gecenin ilerleyen saatlerinde rüzgârın beni beklediğini ve piste çıktığımda her şeyin yoluna gireceğini hatırlattım.

Yine de gitmeden önce yapmam gereken çok iş vardı, bu yüzden arabayı Madoc'un evinin yanına park ettim ve telefonumu koltuğun üzerinden aldım, anında elimde titreştiğini hissettim.

Aşağı bakınca Juliet'in adını gördüm. "Selam," diye cevap verdim. "Mesajımı aldın mı?" "Sen benimkini aldın mı?" diye bağırdı, sesi heyecanlıydı.

Arabadan inerken şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. "Hayır, ama aradığını gördüm." Sırt çantamı omzuma attım ve kapıyı çarparak kapattım. "İşten yeni çıktım, o yüzden mesajlarımı henüz kontrol etmedim. Ne oldu?"

Taş merdiveni döndüm ve özel girişime giden basamakları koşarak çıktım. Jared ve ben eskiden burada bir oda tutardık ve hala zaman zaman kullanırdım. Madoc ve Fallon ailem gibiydiler ve evimin alt katı yeniden boyanırken kaçacak bir yere ihtiyacım vardı.

"Neredesin?" diye sordu ve heyecanlı nefes alışını duyabiliyordum.

"Eve yeni geldim." Kapının kilidini açtım ve sırt çantamı içeri bırakarak telefonu diğer kulağıma geçirdim.

"Madoc'un evinde mi?" diye atıldı.

Aceleciliğine neredeyse gülecektim. "Pekâlâ, çıkar ağzındaki baklayı. Bir sorun mu var? Katherine'in doğum sancısı falan mı tuttu?"

"Hayır," diye karşılık verdi. "I . . . Sadece durup beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

İnledim. "Lütfen bana Jax'in Ben'in Facebook'una girip yine gey pornosu doldurmadığını söyle," dedim ayakkabılarımı tekmeleyip özel banyoya doğru yürürken.

"Hayır, Jax hiçbir şey yapmadı," diye cevap verdi ama sonra devam etti. "Şey, o yaptı sayılır. Hepimiz yaptık. Sana söylemeliydim ve özür dilerim," diye saçmaladı, "ama doğruca Madoc'a gideceğini bilmiyordum ve senin tuzağa düşmeni istemedim, bu yüzden-"

"Neler oluyor?!" Banyo kapısını iterek açtım. "Jared Madoc'un evinde!" diye haykırdı sonunda.

Ama artık çok geçti.

Çoktan durmuştum.

Orada durup gözlerimi banyo aynasından bana bakan karanlık gözleriyle kilitlediğimde boğazımda bir yumru oluştu, uyarısı bir saniye geç gelmişti.

Jared.

"Tate, beni duydun mu?" diye bağırdı ama ona cevap veremedim.

Yumruğumu kapı kolunun etrafında sıktım ve dişlerimi birbirine öyle sert yapıştırdım ki çenem ağrıyordu.

Aynanın önünde durdu, sırtı bana dönüktü ve ellerinin üzerine eğilip sert bakışlarla beni tutarken çıplak kollarındaki ve gövdesindeki her kas çelik gibi gergindi.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Ve kesinlikle mutlu görünmüyordu. Kısa, sığ nefesler aldım. Onun burada ne işi vardı?

"Tate!" Birinin bağırdığını duydum ama tek yapabildiğim onun doğrulurken ve saatini tezgâhtan alıp bileğine takarken tüm bu süre boyunca gözlerimi tutmasını izlemekti.

Çok sakin. Çok soğuk.

Ona saldırma isteğime karşı koyarken kalbimi kesen bir jilet gibiydi. Belki ona vurmak belki de onu becermek için ama her ne olursa olsun canını yakacaktım. Kendimi kontrol altında tutmak için vücudumdaki her kası güçlendirdim.

Belinden aşağı sarkan siyah bir pantolon giymişti, ayakları ve gövdesi çıplaktı ve saçları yeni havlu ile kurutulmuş gibi dağınıktı.

Çocukluk ağacımız sırtını göz alıcı siyah bir dövmeyle kaplamıştı; omzuna ve kollarına baktığımda birkaç yeni dövme daha fark ettim.

Midem sarsıldı ve buna direnmek için karın kaslarımı sıktım. Çok uzun zaman olmuştu.

Siyah giysileri, siyah ruh hali, neredeyse siyah gözleri... Kalbim davul gibi çarpıyordu ve dişlerimi sıkarak içimin sıkıştığını hissettim.

Tıpkı lisedeki gibi görünüyordu. Üniversitedeki ROTC günlerinden eser kalmamıştı. Biraz daha kaslıydı, çene çizgisinin açısı daha fazlaydı ama yine de dört yıl önceki gibiydi.

Çenemi yukarı kaldırdım ve onun kemerini tezgâhtan alıp bana doğru döndüğünü gördüm.

"Tate?" Juliet kulağıma bastırdı. "Tate, beni duydun mu? Alo?"

Yavaşça bana doğru yaklaştı, kemerini ilmiklerden geçirdi ve göğsüm yanmaya başladı. Kalbim muhtemelen daha hızlı atamazdı ve birkaç santim önümde durup havada asılı kalırken gözlerimi ve yüz ifademi sertleştirdim.

"Tate," diye bağırdı Juliet, "Jared'in Madoc'ta olduğunu söyledim!"

Jared'in dudaklarının kenarı gülümseyerek eğildi ve bana onun nafile uyarısını duyduğunu söyledi. "Evet," diye cevap verdim, boğazımı temizleyerek ona baktım. "Uyarın için teşekkürler," dedim.

ona söyledi.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve *Aramayı Sonlandır*'a bastım.

Kolları kemerini bağlamak için çalışıyordu ama göz temasını kesmedi. Ben de. Bu Jared için doğaldı. Gölgesinde gezinmek, beni korkutmak, sadece varlığıyla tehdit etmek... ama hepsi boşunaydı.

Çünkü artık kendimi bu kadar iyi tanıyordum. Kimse bana hükmedemezdi.

Sesimi sakin tuttum, sıkılmış gibi görünmeye çalıştım. "Bu evde yaklaşık yirmi oda daha var," diye belirttim. "Bul bir tane."

Gözleri tehditkârdan eğlenceye dönmüştü ve bu bakışlar tam da benim

Lise son sınıfın ilk günü öğle yemeği odasında karşı koymaya karar vermiştim. Jared bana meydan okumaktan her zaman zevk alırdı.

"Biliyor musun," diye başladı, banyo kapısının arkasına uzandı ve beyaz bir tişört çıkardı. "Odaya adımımı atar atmaz senin kokunu aldım. Kokun her yerdeydi," diye devam ederken kadifemsi sesi tenimi ürpertti, "ve belki de sadece burada geçirdiğimiz zamandan kalanlardır diye düşündüm, ama sonra tüm eşyalarını fark ettim." Banyo tezgâhındaki güzellik ürünlerini işaret etti ve sonra kollarını kısa kollu gömleğinin içine sokup gömleğini başına çekti.

Yani beni bulacağını bilmeden buraya gelmişti. O zaman en azından bir şey planlamıyordu.

Pantolonunun cebini yokladı ve sırıtarak başını eğdi. "Umarım sakıncası yoktur ama prezervatiflerinizden birkaçını ödünç aldım."

Elim birden ağrımaya başladı ve bunca zamandır kapı kolunu sıktığımı fark ettim. Benim seks hayatımdan bahsettiği için mi yoksa kendi seks hayatıyla ilgili planlarını ima ettiği için mi sinirlendiğimi bilmiyordum ama pislik değişmemişti. Benim tepki vermemi bekliyordu.

Prezervatifler bir buçuk yıl önce, en son seks yaptığım zamandan kalmaydı. Zaten muhtemelen son kullanma tarihleri geçmişti.

"Elbette." Yüzüme sıkı bir gülümseme yerleştirdim. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa ..." Kapı aralığını temizledim, kolumu sallayarak onu defolup gitmeye davet ettim.

Kafamda milyonlarca soru dönüp duruyordu. O neden buradaydı? Bu evde? Benim odamda? Yalnız gecelerde pes edip Google'da arattığımda onu televizyonda ve YouTube'da birlikte gördüğüm küçük çevresi neredeydi?

Ama sonra kendime Jared Trent'in artık hayatımın bir parçası olmadığını hatırlattım. Onu önemsememe gerek yoktu.

Kolumu sıyırarak yanımdan geçti ve ağzımdan nefes almaya başladım, çünkü vücut yıkamasının kokusu sinirlerimi bozuyordu. Anılarımla ve tamamen onun olduğum bir zamanla.

Burada onunla duramazdım. Bu odada olmaz.

Burada kaldığımda Ben'in gece kalmasına asla izin vermemiştim ve kimse bilmiyordu ama Jared'in ve benim mezuniyet fotoğrafımız hâlâ çerçevesinin içinde, şifonyerin çekmecesinde saklı duruyordu. Son sınıfta bana verdiği tılsımlı bilekliğimle birlikte. Evimden çıkmasını istemiştim ama gitmemişti. Henüz değil.

Bu oda ilişkimizin başlarında çok önemli bir rol oynamıştı. Ailelerimizden uzakta, bize ait olan, istediğimizi yapabildiğimiz ve istediğimiz gibi davranabildiğimiz ilk yerdi. Yan yana uyanmak, birlikte duş almak, bizi kimin duyacağından korkmadan sevişmek, bütün gece konuşmak ya da film izlemek ... . İster yatak, ister yer, ister duş, ister duvar ya da banyo tezgahı olsun, her yüzey onun bir anısını taşıyordu.

Burada olmayı sevdiğim gerçeğiyle hâlâ yüzleşemiyordum ve dahası, Ben'in ya da başka birinin burada kalmasına asla izin vermediğim gerçeğiyle de yüzleşemiyordum.

Yine de önemli değildi. Burası benim odamdı ve hiçbir şey açıklamama gerek yoktu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve cüzdan zincirini pantolonuna takıp cüzdanını cebine sokmasını izledim. Şöyle bir baktım, yatağın üzerinde spor çantasını gördüm, birkaç giysi -hepsi siyah, gri ya da beyaz- etrafa saçılmıştı.

"Giderken her şeyi yanında götürdüğünden emin ol," diye emrettim, çoraplarımı çıkarıp kapının yanındaki sepete attım. "Burası artık benim odam."

"Kesinlikle," dedi yumuşak bir sesle ve sonra sert bir sesle, "Tatum," diye bitirdi.

Doğruldum, aniden uzun zamandır yarış dışında ilk kez heyecanlandığımı hissettim. Bana "Tatum" denmesinden nefret ediyordum ve o da bunu biliyordu.

Yine oradaydık.

Ona baktım ve ağzımı bir gülümsemeye dönüştürdüm. "Tatum?" Tekrarladım. "Eve gelirken kullandığın taktikler bunlar mı?" diye sordum.

Başını çevirdi ve omzunun üzerinden sert bir ifadeyle beni süzdü.

Güldüm. "Oyuncular aynı olabilir Jared," dedim önlük pantolonumun düğmelerini çözüp bacağımdan aşağıya düşmesine izin vererek, "ama oyun değişti," diye uyardım.

Bakışları eskiden çok sevdiği uzun bacaklarımdan aşağıya, dantelli beyaz iç çamaşırlarıma doğru kayarken koyu kahverengi gözleri hafifçe parladı.

Banyoya girmek için döndüm ama omzumun üzerinden ona bakmak için durdum. "Burası lise değil," dedim ona şakacı gözlerle bakarak. "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

Sonra banyo kapısını çarparak görüşünü kestim.

Bölüm 4

Jared

Oyuna getirilmiştim.

Elbette annemin hamileliği beni eve dönmeye zorlamıştı ama yalan söylemek yerine uyarılmalıydım.

Tate lanet İtalya'da değildi.

Madoc ve Fallon'la kalıyordu, ki Jax'in buraya ilk gelmem için ısrar ettiğimde bana söylemesi gerekirdi.

Ama hayır, Madoc'un eve gelmesini beklerken duş alıp temizlenmem için kıçımı yukarıya doğru sürmeme izin vermişti ve o odanın lanet kapısını açar açmaz, kokusu on tonluk bir sakinleştirici gibi beni vurdu. Neredeyse başım dönüyordu.

Ama sonra hatırladım.

Hayır. Burada değildi. Ülke dışındaydı. Yatak yapılmıştı. Oda tertemizdi. Burada kalan kimse yoktu.

Çantamı yere bıraktım ve duşa girerken soyunmaya başladım, ama sonra birinin burada çok fazla kaldığını fark ettim.

Tate'in saçları ve yüzü için kullandığı ürünlerin aynısı lavabo tezgâhının arka kenarını sarıyordu ve sonra sarı saçlarıyla tıkanmış fırçasını gördüm.

İşte o zaman anladım.

Gözlerim kapandı ve donakaldım.

Tate evdeydi.

Evdeydi, Madoc ve Fallon'la kalıyordu ve ben de hemen onu görmek istedim.

İyi miydi? Mutlu muydu? Beni tekrar gördüğünde yüzü nasıl görünecekti? Uzun zaman sonra onu görmek istedim.

Prezervatifleri fark edene kadar.

Makyaj çantasında küçük bir kutu vardı ve bunlar kesinlikle bizim değildi. Lisede doğum kontrol hapı kullanmaya başladıktan sonra, onları kullanmayı bırakmıştık.

Lavabodan uzaklaştım ve neredeyse kıyafetlerimin geri kalanını yırtarak banyodaki her şeyi kırmadan önce duşa daldım.

Ondan nefret ediyordum. Ondan nefret etmek istedim. Neden hala onu istiyordum?

Siktir!

Başımı uzun süre sıcak suyun altında tuttum, kendimi yavaşça aşağı indirirken yüksek ısı çağlayanı düşüncelerimi bastırdı.

Prezervatifler, başka biriyle seks yaptığını hatırlatan bir tetikleyiciydi.

Bunu biliyordum ve bunu yapmakta özgürdü. Birlikte değildik ve üzülmemeliydim. O

Biz çıkmadan önce yediğim kazıklar yüzünden beni hiç yargılamadı ve onun hayatı beni ilgilendirmezdi. Kızmamalıydım.

Ama bu beni durdurmadı. Mantık beni onu yörüngemde tutmaya çalışmaktan asla alıkoymadı. Duştan çıktıktan sonra kutuyu tuvalete boşaltıp sifonu çektim ve her kiminle sevişiyorsa gidip kendini becerebilirdi.

Geldiğinde yatak odasından gelen sesini duyduğum anda bu daha da doğruydu. Tek taraflı konuşmadan telefonla konuştuğunu anlayabiliyordum ve her an içeri girmek üzere olduğunu bilerek eğildim, kendimi tezgâha dayadım. Sonra başımı kaldırdım, kapıyı açtı ve ...

Ve ona sarıldım.

Her şey geri geldi. Her nefes, her öpücük, her gülümseme, her gözyaşı, onunla ilgili her şey benimdi.

On yaşından beri beni büyüleyen fırtınalı mavi gözleri; birçok kez benimkilerle aynı hizada tuttuğum göğsünün ağır yükselişi ve alçalışı; ve yüzünden geçen on farklı duygu, her biri lise boyunca bana şu ya da bu zamanda yöneltilmişti. Hepsi birden bana çarptı.

Onu hala seviyordum.

Nabzım hızla atıyordu ve bunu tüm vücudumda hissedebiliyordum.

Ama sonra beni şaşkına çevirdi. Doğal eğilimim her zaman yaptığım gibi ona meydan okumaktı ve kelimeler düşünmeden ağzımdan çıktı. Ama o karşılık vermedi. Tepki vermedi.

Tate'in ısırmasına alışkındım. O, siz zorladığınızda zorlayan vahşi bir kediydi ama bu Tate farklı bir seviyedeydi. Küçümseyici ve neredeyse soğuktu. Bu oyunu bilmiyordum.

Odadan çıktım ve onu aklımdan çıkarmaya çalışarak merdivenlerden inip ön kapıdan çıktım. Sonuçta evde olmamın sebebi o değildi.

Annem. Doğmamış kız kardeşim. Arkadaşlarım.

Madoc'un GTO'sunun nihayet garaj yolunda durduğunu görünce garajlara yöneldim.

Evin dört tane iki arabalık garajı vardı, ben de açık olana yöneldim ve girişte durup kollarımı göğsümde kavuşturarak en iyi arkadaşıma baktım.

"Eve geldiğinde beni aramıyor musun bile?" Bir kutuyu rafa iterken durakladığını görünce meydan okudum.

Arkasını döndüğünde, sinirli mavi gözleriyle gözlerime baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Evet, öyle, değil mi?" Sıkılmış tonu beni biraz tedirgin etti. "Herkes ilk hamleyi seninle yapmak zorunda mı?"

Garaja girerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Madoc sadece arkadaşım değildi. O benim ailemdi ve ne yaşarsak yaşayalım bu hiç değişmedi. Öfke, sorun, farklılıklar, hatta mesafe ve zaman bile en iyi arkadaşımı benden alamazdı. Buna izin vermezdim.

"İlk hamleyi ben yaptım," diye belirttim. "İkinciyi ve üçüncüyü de. Seni kaç kez aradım, mesaj attım, e-posta gönderdim - artık kim e-posta gönderiyor ki? Ama ben yaptım." Sesimi alçaltarak yaklaştım. "Benimle hiç konuşmak istemedin. Neden?"

Kollarını beyaz tişörtlü göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini indirdi, kelime arıyormuş gibi görünüyordu. Sarı kaşları derinlere iniyordu ve bu kadar farklı görünmesi beni şaşırtmıştı.

Madoc hiç susmazdı. Hikaye üstüne hikaye kusabilir ve bir şapka düştüğünde herhangi bir noktayı tartışabilirdi, ama şimdi ... .

Başımı salladım. Gerçekten de nutku tutulmuştu.

Ya da açıkça nasıl söyleyeceğinden emin olmadığı şeyler vardı.

Arkamda ayak sesleri duydum ve Jax'in yavaşça garaja girdiğini görmek için başımı çevirdim. Geride durdu ve sessiz kaldı, sanki ne olacağını görmek için bekliyordu.

Başımı arkaya çevirip gözlerimi Madoc'a diktim. "Ne haltlar dönüyor?" Madoc'un gözleri Jax'e kaydı ve sonra bana bakıp iç geçirdi.

Tamam, siktir et.

Yüzüne vurdum. "Fallon'un liseden sonra ortaya çıkıp seni yüzüstü bıraktığı zamanı hatırlıyor musun? Notre Dame'a gittin ve herkesle ilişkini kestin. Aramadın. İletişim kurmadın. Öylece gitmiştin. Seni bulmak zorundaydık. Sen bizim arkadaşımızdın ve gitmene izin vermiyorduk. Şimdi ben gittim ve sen benim için aynı endişeyi bile göstermiyor musun?" Dişlerimi gösterdim. "Sana neler oluyor böyle?"

Madoc bir elini saçlarında gezdirdi ve başını salladı.

Sonunda cebini karıştırarak anahtarlarını çıkardı. "Jax ve ben sana bir şey göstermek istiyoruz."

***

Araba kullanmak yerine ata binmekten ne kadar nefret etsem de, Madoc'a şu anda kendi arabasında meydan okumamanın en iyisi olduğuna karar verdim. Jax hâlâ eski arabamı kullandığı için onu itip kakabilirdim ama Madoc ve ben henüz eski rahatlık seviyemizde değildik.

Üst sınıf evlerden oluşan lüks mahallesinden çıkıp sessiz otoyoldan aşağıya doğru hızla ilerledi, günün son ışığı yolun her iki tarafındaki ağaçların arasından hâlâ parlıyordu. Jax arkada oturmuş, sıkıldığı için gelmekte ısrar eden Pasha'nın yanında telefonuyla uğraşıyordu ve Madoc hâlâ benimle konuşmuyordu. Müzik setinde Framing Hanley'nin "You Stupid Girl" şarkısı çalıyordu ve ben hala Tate'i gördükten sonra vücudumda oluşan vızıltıdan dolayı yumruklarımı sıkıyordum.

Şehrin daha kalabalık kısmına girdiğimizde ve Madoc yerleşim sokaklarında gezinmeye başladığında, nereye gittiğimizi anladım. Eski lisemizi ve Tate'i her gün okula gidip gelirken izlediğim sokağı geçtik. Küçükken onunla birlikte dondurma kamyonunu yakaladığımız köşeyi.

Sonra Fall Away Lane'e döndük ve Madoc artık Jax'e ait olan eski evimin önünde durdu.

Terli avuçlarımı pantolonuma sürterek, bunun kötü değil de iyi bir yere gitmesi için deli gibi dua ettim.

Ama fark etmem için pencereden dışarı bir göz atmam yetti.

Konuşmaya çalıştım ama göğsüm sıkışmıştı ve kelimelerim nefes nefese çıkıyordu. "Ne oldu böyle?"

Cevap vermelerini beklemeden arabadan indim ve evlerimizin arasındaki boşluğa doğru yokuşu tırmandım. Yaklaştıkça onunla yüzleşmek istemiyordum.

İki kablo, Tate'in ve benim ağacımın her iki yanındaki iki dalın etrafından dolanarak yere uzanıyor ve ağır akçaağacı yerinde sabitliyordu. Ve gövdede, ağacın genişliği boyunca yaklaşık iki metrelik bir yarığın üstünde ve altında kabuğu kesen bir tür çelik brakete benzeyen bir şey vardı. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, gördüğüm manzara karşısında durdum ve bunu neyin yapmış olabileceğini anlamaya çalıştım.

"Tate." Arkamdan Madoc'un hırıltılı sesini duydum.

Ama onu zar zor duydum. Ağaca yaklaştım, elimi sivri gövdesinden aşağıya doğru

parmaklarımın kesiğin içine dalmasına izin verdim.

Ve sonra yumruğumu kıvırdığımda kabuk derimi ısırdı.

"O bunu yapmazdı." Boğazımdaki titremeyi bastırmak için yutkundum.

Bu ağaç bizdik. Bunu *asla* yapmazdı. Asla kesmeye çalışmazdı!

"Sen gittikten sonra ondan soğudu," diye başladı ve yaklaştığını hissettim. "Senin hakkında konuşmuyordu. Hafta sonları eve gelmiyordu ..." Sözünü yarıda kesti ve keşke bunu duymak zorunda olmasaydım dedim.

"Ona zaman tanıdım," diye devam etti. "Fallon'u kaybettiğimde nasıl hissettiğimi hatırladım. İlk aşklar en büyük acıdır."

Ama Tate beni hiç kaybetmedi. Onun için geri dönecektim.

"Sen gittikten sonraki Eylül ayında bir gün eve geldim," diye söze girdi Jax. "İşçiler ağacı yıkıyorlardı."

Hayır. Gözlerimi kapattım.

Sözlerine şöyle devam etti: "Ama onu kestiklerinde onları durdurdu. Bunu yapamadı."

"Bence senin onu asla affetmeyeceğini biliyordu," diye ekledi Madoc. "Kafasını kıçından çıkardığında da kendini asla affetmeyecekti."

Titrek nefesimi bastırmak için ağzımın içini ısırdım. Sonra gözlerimi açtım, hasarı gördüm ve o anda neredeyse ondan nefret ediyordum.

Nasıl yapabildi?

"Başta anladım," dedi Madoc bana. "Bütün yol boyunca seninleydim dostum. Ne yapman gerektiğini biliyordum."

Sonunda arkamı döndüm ve onun gözleriyle karşılaştım. O ve Jax arkada dururken, Pasha elinde Sour Punch Bites paketiyle çimlerin üzerine oturmuş, telefonuyla oynuyordu.

Madoc sözlerini şöyle sürdürdü: "Ama sonra uzak durmaya devam etti - sürekli uzaklaştı - ve sanki aile yavaş yavaş parçalanıyordu. Hepimiz. Siz olmadan Tate değildi ve siz ikiniz olmadan, geri kalanımız bir şeyleri bir arada tutmak için mücadele etmek zorunda kaldık. Normal hissetmek için."

Başımı geriye attım ve akşamın ilk esintisinde dalgalanan parlak yeşil yapraklara baktım. Yarık dışında ağaç sağlıklı görünüyordu. Onarılıyordu, şükürler olsun.

"Bir süre sonra," diye devam etti Madoc, "ve beni de ikna ettikten sonra, kendine gelmeye başladı. Sensiz kendi yerini bulmaya. Sanırım her zaman kendini beşinci tekerlek gibi hissediyordu."

"Senin ve onun yanında olamadım Jared," diye açıkladı Madoc. "Bu konuya girmek istemiyorum. Bu Tate'i ilgilendirir ama bir seçim yapmak zorundaydım ve bunun için özür dilemeyeceğim. Onun bana daha çok ihtiyacı vardı."

Neden aynı anda hem Tate'in hem de benim arkadaşım olamadığını anlamakta çok zorlansam da, seçim yapmak zorunda kaldığında onu seçtiği için mutluydum.

Tate beni dışlamıştı, beni kovmuştu ve mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyordu. Ama sonra bunun sadece benimle ilgili olmadığını fark ettim. Herkes için farklı olmalıydı.

"Dahası da var," dedi Jax tereddütle.

Başımı sallayarak sinirli bir kahkaha attım. *Şimdi ne olacak?*

Geldiğimiz yerden geri yürümeye başladılar. Madoc, Tate'in evinin önünü işaret ederek, "Ön bahçeye bir bakın," diye seslendi.

Fazla yürümeme gerek yoktu. Garaj yolunun diğer tarafındaki SATILIK tabelasını gördüğümde, Madoc'un hikâyesinin içimde yarattığı acı, kafamda tam anlamıyla bir öfkeye dönüştü.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Çimlerin üzerine dikilmiş ve yoldan geçen herkesin görebileceği şekilde SATILIK tabelasının asılı olduğu uzun beyaz ahşap direğe bakarak homurdandım.

Evi satılık mı? Gözlerim bir o yana bir bu yana kayıyor, düşünce seli ayaklarımı aynı noktaya sabitliyordu.

Jax öne çıktı. "Tate sonbaharda Stanford'a gidiyor. Babası zamanının çoğunu yurtdışında geçiriyor," diye açıkladı ve sonra bana yaklaştı. "İkisi de çok nadiren evde oldukları için geçen hafta evi satmaya karar verdi. Ülkede olduğu zamanlarda işine daha yakın bir ev satın alıyor."

"Ve Tate bunu sorun etmedi mi?"

"Başka seçeneği yoktu," diye araya girdi Madoc. "James mirasını ondan ev almak için harcamasına izin vermedi. Tıp fakültesi için buna ihtiyacı var."

Çömelip elimi saçlarımda gezdirdim. Nefes alıp veriyor, sakin kalmaya çalışıyordum ama bu olay dünyamı alt üst ediyordu. Tate'in soğukluğu, ağaç, ev ...

Ne olacağını sanıyordum ki? Sonsuza kadar bu evde kalacağını mı? Bir şeylerin değişeceğini biliyordum ve bunu kabul etmek zorundaydım. Tate benden uzaklaştı ve hayatı olması gerektiği gibiydi. İlerliyor ve yoluna devam ediyordu.

Ama ciğerlerim dolup boşalırken, içimdeki düğümlerin beynimin iletmeye çalıştığı şeyi duymasını diledim.

Tatum Brandt artık senin değil.

Ama sonra yumruklarım sıkıldı ve onun evine baktım.

Sonra da ağacımıza.

Ve sonra benim evimde.

Ve ben bunu kabul

edemedim.

Hayatımdaki tüm iyi şeylerden sonra bile -işim, kariyerim ve nasıl büyüdüğüm- tatmin olmuştum ama gerçekten mutlu değildim.

Onu hala seviyordum. Sadece onu istemiştim.

"Herhangi bir teklif var mı?" Kimsenin gözlerine bakmadan sordum.

"İki teklif geldi," dediğini duydum Madoc'un.

Tabii ki. Kimse böyle bir evi reddedemez. Teklifler hızla gelirdi ve çok olurdu.

"James ikisini de reddetti," diye devam etti. "Satmak için çok acelesi varmış gibi görünmüyor. Bu yüzden Tate birkaç günlüğüne benim evimde kalıyor. Yeni alıcılar için içeride bazı rötuşlar yapıyorlar."

Elimi tekrar saçlarımın arasında gezdirdim, Paşa'nın şimdi tüm dikkatini bana odaklamış, gözlerini dikmiş şekerini yediği gerçeğini görmezden geldim. Beni gerçekten kızgın gördüğü sadece bir kez daha olmuştu, bu yüzden muhtemelen bu gösteriden çok hoşlanıyordu.

Tate'in evine baktım. Yaz yeşili süslemeli mükemmel beyaz. Büyük, güzel bir verandası vardı. Bakımlı çimenleri küçük bir tepeden aşağıya doğru yayılıyordu. Soğuk kış gecelerinde kendi araba yoluma girdiğimde içeride parlayan ışıkları görmeyi sevdiğimi hatırlıyorum.

Gözlerim yanmaya başladı ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

İlk kez seviştiğimiz arka bahçe. Yatak odalarımızın pencereleri birbirine bakıyor. Bizi birbirimize bağlayan ağaç.

Dişlerimi sıktım, keskin bir nefes aldım. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini sanmıştım.

"Jared." Madoc boğazını temizledi. "Az önce sana kız arkadaşının ağacını kesmeye çalıştığını söyledik. Sırtına dövme yaptırdığın ağacı." Sert sesi daha da yükseldi. "Onu tanıdığından beri yaşadığı evin satılık olduğunu."

"O benim kızım değil," diye bağırdım.

"O da kimsenin değil!" Madoc karşılık verdi. "Tatum Brandt tek bir kişiyi seviyor. Seni.

Seni her zaman sevecek." Tehditkâr hırıltısı neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ne kadar inkâr etse ya da saklamaya çalışsa da senin için nefes alıyor."

Bunun doğru olduğuna inanmak istedim. Bu yeni, soğuk Tate'in içinde hâlâ kalbimi tutan kız gömülüydü.

Ayağa kalkarak elimi cebime soktum, parmaklarım onun parmak izini taşıyan tanıdık kil yuvarlağına dolandı. Bunca zaman sonra, çocukken yaptığı küçük parmak izi fosiline hâlâ ihtiyacım vardı. Onsuz bir gün bile yaşayamazdım.

Madoc, "Onun için uzun zaman önce geri gelmeliydin," diye azarladı.

"Yaptım," diye homurdandım, Madoc'a saldırarak. "Ben gittikten altı ay sonra geri döndüm ve o başka biriyle birlikteydi!"

Geri çekildim, şok olmuş yüz ifadesine bakarken gevşek elim fosili bırakıp yanıma düştü.

O suskun kaldığında nefes nefese başımı salladım. "Evet, geri döndüm ve çok geç kalmıştım, tamam mı?"

Jax biliyordu, ama Madoc ve ben konuşmuyorduk ve görünüşe bakılırsa, Jax Onu.

Hâlâ her şeyi dün gibi hissedebiliyordum.

Eski yatak odamın penceresinde duruyorum, şaşkın ve kızgın. Donmuş ve sert.

Adamı hayal meyal tanıyorum. Gavin gibi bir şey. Onun çalışma gruplarından birinden. Northwestern; onunla bir yıl önce tanışmıştım. Yumruklarımı sıktım. Ben gittikten sonra ne kadar bekledi?

Tate yatak odasında, kollarını Tate'in boynuna dolamış, Tate onu kendine yakın tutuyor ve onunla yavaşça dans ediyor. Onu öpüyor ve midem düğümleniyor.

Sarı saçları -kendisi gibi- kısa kesilmiş ve ona sarılıp etrafında döndürürken gülüyor.

Altı ay. Altı ay bile bekleyemedi.

Beklemiştim. Kimseyi becermemiştim. Elimden başka hiçbir şeyle... Hâlâ onun özlemini çeken ve bekleyeceğine inanan zavallı bir eziktim. Onu geri getirebileceğime dair umut besliyordum.

Göğsüm çöküyor ve onları yakınlaştırıyorum, kadının gülmesinden nefret ediyorum, adamın onunla dans etmesinden nefret ediyorum ve kadının hayatına devam etmesinden nefret ediyorum.

Onu hâlâ seviyorum. Benim için hiçbir şey solmadı.

Pencerenin içine düşüyorum, ellerim çerçeveyi kavrarken onun boynunu öpüşünü izliyorum. Elleri kızın her yerinde ve kız gülümsüyor.

Neden gülümsüyor? Onu istemiyor olamaz.

Onu da yanına alarak yatağa düşüyor. Beline sarılıyor, ben de geri hamle yapıyorum, bacağımı uzatıp cama tekme atıyorum, kırıldığını duyuyorum ama hasarı incelemek için kalmıyorum.

İstediği buysa bırak devam etsin. Ben de

öyle yapacağım ve her şey hallolacak.

Evden fırlayarak arabama atladım ve takımımın yarışacağı Chicago'daki otelime doğru yola çıktım.

Onu unutacağım.

Onu unutmaya

çalışıyorum. Ama

unutamıyorum.

O adamla ne zaman görüşmeye başladığını bilmiyordum ama bir şeyi biliyordum. O benden önce oyuna geri dönmüştü.

"Gavin," diye hatırladı Madoc. "Sen gittikten sonra hayatına devam etmeye çalıştı. Birkaç kez çıktılar

ama sonra ayrıldı." Gözlerimin içine baktı ama ayrıntı istemedim.

"Umurumda değil," diye devam ettim. Onun adını ya da görüştüğü başka birinin adını öğrenmek istemiyordum.

Ama Madoc devam etti. "Bir yıldan uzun süredir bekâr Jared," diye belirtti. "Seni unutamamıştı, bu yüzden çok hızlı bir şekilde geri dönmeye çalıştığını fark ettiğinde onunla ilişkisini kesti. İyileşmesi uzun zaman aldı ama hayatına devam etmeye çalışması gerekiyordu." Önce Jax'e sonra da bana baktı. "Kısa süre önce yeniden biriyle çıkmaya başladı," dedi sessizce.

Ona öfkeli bir bakış attım ama sesimi alçak tuttum.

"Kim?"

"Bahar tatilinde Ben Jamison'la görüşmeye başladı."

Tanrım. Ben Jamison?

"Bildiğim kadarıyla," diye devam etti Madoc, "ağırdan alıyorlar. Henüz ciddi bir durum yok." Paşa'nın gözlerini kırpmadan önündeki manzaraya baktığını fark ettim.

"Neye bakıyorsun öyle?" Hırladım.

Ağzına bir sakızlı şeker attı. "Bu televizyondan daha iyi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, başımı eğerken nefesimi sakinleşmeye zorladım. "Eğer onu istiyorsa," dedim Madoc ve Jax'e sakin bir ses tonuyla, "o zaman bırak onunla birlikte olsun."

Madoc acı bir kahkaha attı. "Pantolonunu çıkar."

Başımı kaldırdım. "Neden?"

"Çünkü amı olan bir erkeğin neye benzediğini görmek istiyorum."

Anne. Madoc'un alanına girdim, göğüs göğüse durdum ve ona dik dik baktım. Onu.

Bir adım geri çekildi ama güçlü bir şekilde durdu, kafamda bir delik açmak ister gibi görünüyordu gözleriyle.

Madoc'un bakışlarını üzerimde tutarken Jax aramıza girerek beni geri itti.

"Pasha?" Jax önümde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve asistanımla konuşurken gözlerimin içine bakıyordu. "Kardeşim dikiz aynasında asılı bir tılsımla mı araba kullanıyor?" diye sordu. "Üzerinde başparmak izi var."

Bakışlarımı Jax'e çevirdim.

"Evet," diye cevap verdi. "Bisiklete bindiğinde de boynunda asılı duruyor."

Jax devam etti, kendini beğenmiş sırıtışı beni sinirlendiriyordu. "Sarışınlardan pembe gömlekli bir vaiz gibi mi kaçıyor?"

Paşa'nın homurtusunu duyunca yutkundum. "Onlara dayanamıyorum aslında," diye cevap verdi.

Jax gözlerimi tutarak devam etti, "Seether'a karşı neredeyse sağlıksız bir saplantısı mı var? Özellikle de 'Remedy' ve 'Broken' şarkılarına?"

"Her çalma listesinde olduklarından emin olmalıyım," diye karşılık verdi, ona verdiğim talimatları tekrarlayarak.

Lanet olsun.

Jax çenesini eğerek meydan okurcasına bana baktı. "Şimdi, haftalarca ileri geri gidebiliriz. Onu istiyorsun. Ondan nefret ediyorsun. Bir gün onsuz yaşayamıyorsun. Bir sonraki gün ona katlanamıyorsunuz. Ve siz ikiniz gidip gelirken hepimiz kendimizi boğmaya hazır olacağız, ama size şunu sormama izin verin." Beklentiyle kaşlarını kaldırdı. "Tate şu anda onun odasında olsaydı, yatağında kıvrılmış ve üzerinde sadece bir çarşaf olsaydı ne yapardın? Nerede olmak isterdin?"

Yüzüm düştü ama onun sıcak bedeninin çarşafların arasına kıvrılmış olduğu fikri bedenimi ısıttı.

Derin bir nefes aldı, numaramı aldığını biliyordu. "Biz her şeyin eskisi gibi olmasını istiyoruz," dedi kararlı bir şekilde. "Ve sen de öyle."

Başımı salladım ve arkamı dönerek gözlerinden uzaklaştım.

Evet, hâlâ ona bağlıydım. Ne olmuş yani?

Hayatımdan memnundum.

En azından oldukça

mutluydum.

Ayrıldığımda onun için olmayı hedeflediğim adamdım. Sevdiğim bir iş sayesinde geleceğime yatırım yapabildim ve kendi işimi kurdum. Karar verme özgürlüğü -günlerimi sevdiğim işi yaparak geçirmek- bana sadece güvenlik değil aynı zamanda huzur da verdi. Pistte çocuklarım, dükkânda işim, fikirlerimi ve tutkularımı keşfetmek için zamanım ve kaynaklarım vardı. Günlerimi nasıl geçirdiğimden ve nasıl bir adam olduğumdan gurur duyuyordum.

Ama kardeşim haklıydı.

Geceleri uykuya daldığımda aklımdaki son görüntü hep oydu ve öyle kalacaktı.

Arkamı döndüm ve haklı olduğuna karar vererek cebimden telefonumu çıkardım. Daha fazla oyalanmak yok.

"Muhasebecimi ara." Telefonu Pasha'ya attım. "Evi satın al."

"Jared!" Çimlere tırmanırken gözlerindeki şok parlıyordu. "Bu ev sahip olduğun her şeye mal olacak!"

Ona kaşlarımı kaldırmaktan başka bir şey yapmadım. Ellerini kaldırdı ve başını sallayarak başka tarafa baktı. Kızgındı ama tartışmanın bittiğini biliyordu.

Neden endişelendiğini biliyordum ve endişelenmekte de haklıydı. Beni, adımı ve işimi büyütmek için çok çalışmıştı ve kendi parası olmasa da güvenliğimi önemsiyordu. Bu yüzden onu gerçekten sevdim.

Madoc ve Jax'in birbirlerine hafifçe sırıtmalarını görmezden geldim ve omzumun üzerinden seslenerek arabaya doğru geri dönmeye başladım. "Çocukları da çağır," diye bağırdım Pasha'ya. "Arabamı burada istiyorum."

Tate haklıydı. Oyun değişmişti. Hiçbir

fikri yoktu.

Bölüm 5

Tate

Kırmızı Solo bardağımı doldurmak için mutfağa taşırken bir yığın insanın arasından sıyrılıyorum.

Madoc'un evi dağınık.

Fallon kullanılmış bardakları toplamak ve arkadaşlarımızla sohbet etmek arasında gidip gelerek eğlenirken, kocası Jax ile birlikte alt katta birileriyle bilardo oynuyor. Juliet ve ben de konuklarla dolup taşan partinin etrafına karışıyoruz.

Herkes hafta sonu için eve gelmişti ve ben de Gavin'i getirmiştim, babamı hayatımda yeni bir erkeğe alıştırmaya çalışıyordum.

"Hey," diye fısıldıyor kulağıma, arkamdan yaklaşarak. "Sanırım buradan gitme vakti geldi."

Gavin'in elini karnımdan çekip kendi etrafımda dönerek gülümsüyorum. "Yapabilir miyiz bilmiyorum," diyorum. "İkimiz de içiyoruz."

Elini tutarak onu tezgâha götürüyorum ve Nothing More'un "This Is the Time" şarkısının açık bodrum kapısından yükseldiğini duyuyorum.

"Madoc bir oda kullanmamıza izin verecek. Bu gece burada kalabiliriz."

Kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Bir oda kullanalım mı?

Gavin ve ben yaklaşık iki aydır görüşüyoruz ve iyi anlaştığımıza hiç şüphe yok. İkimiz de tıp fakültesine hazırlanıyoruz, aynı akademik birliğe üyeyiz ve yakın olmasalar da Madoc ile iyi anlaşıyorlar.

Öte yandan Jax'in onunla hiçbir ilgisi olmayacak.

Babam da ona ısınmakta zorlandı ve nedenini biliyorum. Jared'le olan ilişkisi yakındı ve hayatına devam etmesi zordu. Bunu anlıyorum.

Ama ilerlemeye çalışıyorum. Gavin eğlenceli ve akıllı biri ve onunla birlikteyken Jared'i düşünmüyorum.

Onu düşünmediğim tek zaman bu.

Yeniden bir nebze mutluluk bulmaya çalışıyorum ama kolaylaşmak yerine daha da zorlaşıyor.

Onu sevmediğim her geçen gün daha da belirginleşiyor ve bu beni rahatsız ediyor.

Pek çok insan aşksız seks yapıyor ama ben bir şeyi fark ettim. Bu farklı bir şey. O kadar iyi değil.

"Uyuyacak bir oda bulabileceğimize eminim," diyorum sessizce ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Bana bakıyor. "Burada bir odan yok mu?" diye soruyor. "Madoc'un bir keresinde bahsettiğini duyduğumu sanmıştım."

İçkimi boşaltıp bardağıma su doldururken nasıl cevap vereceğimi düşünerek duraksıyorum.

"Biliyorum." Başımı sallıyorum. "Ama-"

Sonra sarsıldım, aşağıdan gelen ve koridorda süzülürken bağıran birkaç adamın mutfağa daldığını gördüm.

"Ama?" diye bastırıyor.

Gürültüden dikkatim dağılmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Hey!" diye bağırıyor biri. "Trent'in şu videosuna

bakın!" Fincanımı lavaboya bırakarak göz kırpıyorum.

Gavin'i görmezden gelerek köşeyi dönüyorum ve oturma odasında bir iPad'in etrafında toplanan çocukların oturduğu yere gidiyorum. Birinin omzunun üzerinden bakarak Jared'in - görünüşe bakılırsa bugün yüklenmiş- keskin virajlarla dolu bir pistte hız yaptığı görüntüleri izliyorum ve kaskının arkasından yüzünü göremesem de o olduğunu biliyorum. Vücudunu nerede görsem tanırım.

Onu izlerken nefesim kesiliyor ve küçük bir gülümsemeye izin veriyorum.

Tanrım, çok güzel. Motosikleti eğip yönlendirmesi, mükemmel bir kontrol. Ve

bunu yapıyor.

Ne yapmak istiyorsa onu yapıyor ve nasıl yaşamak istiyorsa öyle yaşıyor. İzliyorum ve hala ne kadar acı çeksem de onunla gurur duyuyorum.

Gavin'i sırtımda hissediyorum ama bakmıyorum. YouTube videosundaki görüntü bir yorumcuya geçiyor ve arka planda Jared'i görünce midem düğümleniyor.

Birkaç yarışçı kız - seksi kıyafetleriyle kalabalığı coşturanlar - arkasından otobüse tırmanırken o da bazı çocuklar için imza dağıtıyor. Başka bir takım arkadaşı Jared'in omuzlarından tutup kulağına bir şeyler fısıldıyor ve ikisi de özel bir şakayı paylaşır gibi gülümsemeye başlıyor.

Adam daha sonra Jared'i kızlarla aynı otobüse doğru itiyor ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor, kapı kapanıyor.

Sağ tarafımdaki bir adam "İşte hayat bu," diyor.

Geri çekiliyorum ve kalbim parçalanacakmış gibi hissetsem de yüz ifademi dengede tutmaya çalışıyorum.

Gavin beni üst kata kadar takip ediyor ve neden bilmiyorum ama onu doğruca Jared'in ve benim odama götürüyorum.

Bunu yapmam gerek. Artık Jared'i istemiyorum. Acı çekmek istemiyorum. Onun olma riskini almak ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

Aylar süren kalp ağrısı, aylarca devam etmeye çalışmak ve hala her yerdeymiş gibi hissetmek.

Gavin'le seviştim ve şimdi onunla Jared'in ve benim yatağımda sevişebilirim ve geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmış olacağım. Bu içimdeki her şeyi öldürecek.

Gavin boynumu öpmeye başlıyor ve yüzümden bir damla yaş süzülüyor. Tenim çamura bulanmış gibi hissediyor, o dokundukça daha da kirleniyor. Bunu istemiyorum.

Bunu yapmamalıyım.

Ama yine de gözlerimi kapatıp başımı yana eğerek onu içeri davet ediyorum.

Elleri göğüslerimi kavrıyor, ağzımı alırken tişörtümün üzerinde daireler çizerek ovuşturuyor.

Elini kot pantolonumun içine daldırıyor ve ben nefes alıyorum. Onu uzak tutmak için kalçalarımı sıkıyorum ama ne istediğimi bilmiyorum.

Gavin, Jared'in gitmesini sağlıyor. Gavin bana hep unutturur. Bunu

yapabilirim. Ama hala başımı sallıyorum.

Bunun her saniyesi beni daha kötü hissettiriyor ve Gavin'i kullanmak istemiyorum. Sırf kendimi daha iyi hissedebilmek için yaptığımız şeyi kirletmek.

Jared'in sesi kafamın içine doluyor. "Sekiz yıldır dünyamı alt üst ediyorsun. Sana doyamıyorum."

Gavin'i itip ellerimle yüzümü kapatırken gözyaşlarımda boğuluyorum. "Tate, sorun ne?" Sesi endişeli geliyordu.

Başımı sallıyorum ve banyonun yanındaki duvara yaslanarak yere yığılıyorum. "Gitmelisin," diye ağlıyorum usulca. "Çok üzgünüm ama bu gece başka bir yerde uyumak zorundasın."

Yaklaşıyor. "Bebeğim, başka bir yerde uyuyabiliriz. Ne yaptım ben?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Lütfen git."

Burası Jared'in ve benim odam. Başka kimsenin değil. "Lütfen git," diye daha yüksek sesle bağırıyorum. "Tate," diye bastırıyor.

"Şimdi!" Bağırıyorum. "Beni yalnız bırak."

Başımı dizlerimin üzerine koyup ağlıyorum. Neden suçlu hissettiğimi bilmiyorum. Gavin ortaya çıkana kadar sadece Jared'la seks yapmıştım. Ben yatıp kalkmam ve Jared üzüntüsünü ve acısını benden önce pek çok kızda boğdu.

Neden beni de daha iyi hissettirmesin ki?

Uzun süre ağladım, hâlâ alt kattaki müziğin sesini duyuyordum ve Gavin'in ayrılıp ayrılmadığını, partiye geri dönüp dönmediğini ya da başka bir oda bulup bulmadığını bilmiyordum.

Bir el benimkine dokunuyor ve Madoc'un tek dizinin üzerine çöktüğünü görerek başımı kaldırıyorum. Yüzüm çatlıyor ve kendimi tutamıyorum. "Neden onu unutamıyorum?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Gözlerini kapatıyor, yorgun bir elini saçlarında gezdiriyor ve ağlamaya hazır görünüyor. Bunun yerine beni kendine çekti ve sarıldı, her şeyi serbest bırakmama izin verdi.

"Fallon gönderildiğinde," diye söze başladı, gözyaşlarına boğulurken, "bir sürü başka kadının içinde kaybolmaya çalıştım." Sertçe yutkunduğunu duydum. "Ama hiçbir zaman bir günden fazla işe yaramadı ve sonrasında hep daha kötü hissettim."

Madoc'a bakıyorum. "Aylar oldu. Jared muhtemelen hayatına devam etmiştir ama ben başka birini istemiyorum." Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, gözyaşlarımı siliyorum ama yerlerine yenilerinin geldiğini hissediyorum. "Acıtıyor.

Her şey acıtıyor. Geçen sonbahar neredeyse ağacımızı kesiyordum, Madoc. Neyim var benim böyle? Neden üstesinden gelemiyorum?"

Çenemi kaldırıyor, mavi gözlerinde yaşlar birikiyor. "Bunu aşmak istiyor musun?" diye soruyor. Gözlerimi kısıyorum. "Tabii ki istiyorum."

Başını eğiyor. "Bence onu hâlâ seviyorsun Tate ve bence içten içe onun senin için geri döneceğini biliyorsun."

Gözlerimi kaçırarak burnumu çekiyorum. "Ona güvenemem. Çok fazla şey oldu." Gözyaşlarım dudaklarımdan dökülüyor. "Gavin iyi bir adam. Hayatıma devam etmeye çalışmalıyım."

Çenemi dürterek gözlerimi tekrar onunkilere dikmemi sağlıyor. "Zorluyorsun," diye ısrar ediyor. "Son sınıfı hatırlıyor musun? Kendi başına ayakta durduğunda daha güçlüydün, Tate."

Madoc haklıydı.

Ertesi gün Gavin'le olan kısa ilişkimi sonlandırdım ve babamla Jax'e katılarak arabam üzerinde çalışmaya başladım ve o bahar yarışmaya başladım.

Yakın zamana kadar - Madoc'la o konuşmadan bir yıldan fazla bir süre sonra - Ben'le görüşmeye başladım, ağırdan alıyordum ama uzun zamandır ilk kez suları test ediyordum.

Limp Bizkit'in "My Way" şarkısı hoparlörlerden yükselirken G8'imde oturuyordum, soğuk siyah iç mekan ve renkli camlar beni kendi özel dünyama hapsediyordu. Dışarıdaki kalabalık pistte tökezleyerek içkilerini yudumlamaya başlamıştı bile ve ben sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum, bir kez olsun katılmadığım için kendimi kötü hissetmiyordum. Ben katılmamı istiyordu. Mutluluğu arzuluyordu

Sosyal ortamlara sorunsuzca girip çıkabilen bir kız arkadaş.

Sonuçta, madem yarışmaya kararlıydım, neden atmosferin ve heyecanın tadını çıkarmayayım?

Ama Ben kişiliğim üzerinde bir etki yaratmak için çok geç kalmıştı. Olduğum kişi olduğumu lisede öğrenmiştim ve bunun için özür dilemediğim gecelerde çok daha rahat uyuyordum.

Onlara ihtiyacım yoktu, hatta kazanmaya bile ihtiyacım yoktu.

Direksiyonu ve çubuğu kavrarken *buna ihtiyacım* olduğunu düşündüm. Kollarımdaki kan derimin altında dans ediyormuş gibi hissediyordum ve hazırdım.

Evet, Madoc haklıydı.

Kendi başıma ayakta durduğumda daha güçlüydüm. Ve Jax beni Loop'ta yarışmaya teşvik ettiğinde, kendi başıma yaptığım tek bir şeyin -sahip olduğum tek bir şeyin- damarlarıma güç verdiğini fark ettim.

Suçluluk ya da baskı yoktu, sadece sessizlik vardı. Jared bu gece geldiğinde de bunu devam ettirecektim.

Ki öyle yapardı.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama bugün kanıma biraz heyecan katmıştı. Ve bunun nedeni sadece ne kadar iyi göründüğü değildi. Güzel mürekkep iki yıl öncesine göre kollarını daha fazla kaplamıştı ama hâlâ aynı pürüzsüz, tonda göğsü vardı ve şimdi Batı Yakası güneşiyle bronzlaşarak daha da inanılmaz görünüyordu.

Ve tabii ki, beni etkilemesi için tek gereken bir bakıştı.

On yaşındayken Jared benim arkadaşımdı. On dört yaşındayken düşmanım; on sekiz yaşındayken sevgilim; yirmi yaşındayken ise kalp kırıklığımdı. Onu hayatımın yarısından fazladır tanıyordum ve roller değişse de, etkisi her zaman her şeyi tüketiyordu.

Her zaman.

Eğildim ve sırt çantamdan annemin *Leaves of Grass* kitabını çıkardım. Çantayı arka koltuğa, yolun dışına atarak ciltsiz kitabı açtım, başparmağımı sayfaların kenarlarına bastırarak onları havalandırdım, yumuşak esinti yüzümde dalgalanıyordu.

Altmış dördüncü sayfayı bulduğumda, doğruca annemin Walt Whitman'ın "Kendimin Şarkısı "nın yirminci dizesinde altını çizdiği satırlara yöneldim.

Kitabı kendime yakın tutarak fısıldadım. "Olduğum gibi varım, bu yeterli."

Bu eski ciltsiz kitapta altı çizilmiş pek çok satır ve kulakları çınlatılmış pek çok şiir vardı ama ben hep annemin kendi elleriyle yazdıklarına geri döndüm. Belki onları kendisi için işaretlemişti, belki de onlara ihtiyacım olacağını biliyordu, ama her zaman benim için artık olamayacağı bir ses olarak oradaydılar. On yıldan uzun bir süre önce kanserden ölmüş olsa da, ona olan ihtiyacım hiç bitmedi. Bu yüzden kitabı her yere taşıdım.

Eğilerek burnumu kırışıklığa bastırdım ve gözlerim kapanırken eski kâğıt kokusunu içime çektim.

"Dostum," Madoc'un sesini duydum. "Sapıkça."

Gözlerimi açtım ve şoför tarafındaki camımdan içeri giren koca kafasına bakarak sinirli bir şekilde iç çektim.

Madoc'un erkek arkadaşım olduğunu düşünebilirdiniz, ne kadar çok gezinirse gezinsin, ama ondan kaçmaya çalışmak faydasızdı. Bu gece geleceğimden emin olmak için üç kez mesaj atmıştı. Daha önce hiçbir yarışı kaçırmamıştım ama neden kaçabileceğimi düşündüğünü çok iyi biliyordum. Aptal herif kendime saygım olmadığını düşünüyordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye uyararak kitabı torpido gözüne fırlattım.

ki bunu hep iyi şans getirmesi için yapardım- ve sonra arabadan inerdim.

"Tamam." Ellerini gri kargo şortunun içine sokarak başını salladı. "Ama seni kitaplarınla uyurken görürsem, müdahale ederim." Çenesini, okul için yazdığım tüm metinlerle dolu arka koltuğa doğru salladı.

Ona bir bakış attım ve Jax'in bana verdiği GoPro'yu takmak için arabamın arkasına doğru yürüdüm. "Hastanedeki nöbetlerim yüzünden yaz okumalarımı geciktirdim," diye açıkladım kamerayı takmak için eğilerek, "ve okul başlayana kadar bu dipnotları bitirmek istiyorum."

"Dipnotlardaki kitapları mı okuyorsun?" Bana tepeden tırnağa turuncu giymişim gibi baktı.

Ellerimi kalçalarıma koyarak ayağa kalktım. "Avukat olmak için çalıştığınızı düşünürsek, okuma listenizin derinliklerine dalmanız sizin için de iyi bir fikir olabilir."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Okuma listelerimiz mi var?"

Gözlerim doldu, ama sonra güldü, açıkça şaka yapıyordu. En azından şaka yaptığını umuyordum. "Yarın ameliyata girmeyeceksin," diye karşı çıktı. "O yüzden biraz nefes al."

"Yapamam." Onu başından savdım ve kapıma doğru yürüdüm. "Ben

sadece-" "Onu düşünmeye başlayacağından mı endişeleniyorsun?"

diye sözünü bitirdi ve ben durdum.

Dişlerimi sıkarak iç çektim. "Şimdi olmaz, tamam mı? Yapacak daha iyi işlerin yok mu senin? Üniversite biter bitmez Caruthers'ların evinde bir futbol takımı kurma görevin gibi mi?"

Ama beni görmezden geldi. Ne olduğunu anlayamadan Madoc arka koltuğuma atladı ve kitaplarımla sırt çantamı toplamaya başladı.

"Madoc," diye azarladım, eşyalarımı toplamaya çalışırken.

"Kitaplarımı bana ver." Benden uzaklaştı. "Onlar bende."

"Şimdi!" Fısıltıyla bağırdım.

"Bu gece olmaz." Başını sallayarak gülümsedi.

"Neden bu gece değil?" Bunun nereye varacağını bilmiyormuşum gibi sordum.

Ama sonra hoparlörden boğuk bir ses yükseldi ve Madoc'la ben başımızı kaldırdık.

"Tate!" Adım pistte yankılandı. "Burada mısın?"

Sırıttım ve Madoc'a muzip bir kaş attım. "Bana biraz müsaade edin," dedim tatlı bir sesle.

"Ah, tabii ki," diye mırıldandı, gözlerinde kahkahalarla başını saygıyla eğdi.

Arabamın önünü döndüm, kaputun üzerine zıpladım ve dik durdum. "Buradayım!" Etrafımdaki kalabalıktan yüz çift gözün ağırlığının üzerime çöktüğünü hissederek bağırdım.

İnsanlar -erkekler ve kadınlar- el çırpıp alkışladıkça, ıslık çalıp adımı söyledikçe gece havasında tezahüratlar çınladı ve Fallon ile Juliet'in tribünlerde içkilerini kaldırıp desteklerini haykırdıklarını gördüm.

Spiker Zack Hager, Jax'le birlikte seyirci tribününde ayakta duruyor ve gecenin programını açıkça hesaplıyordu. Sadece biri iptal ettiğinde yoklama alıyorlardı. Yarış gününden önce hepimizin belirli zamanları olduğuna göre, yarışçıları sıraya sokabilmek için kimin burada olduğunu bulmaları gerekiyordu.

Geri sıçradım ve Madoc'a bakarak konuşmamızı bitirdim. "Hepiniz onun eve geleceğini biliyordunuz ve kimse bana söylemedi," diye belirttim. "Kızgın değilim ama her ne planladıysanız ona da müsamaha göstermeyeceğim. Ben bir yetişkinim."

Kaşlarını birbirine çattı ve sırt çantamı yere bıraktı. "Puh-lease," diye homurdandı. Sonra

bir de baktım ki beni yakalamış, kolunu boynuma dolamış - beni bir

ve parmak eklemleriyle kafa derimi sertçe ovdu.

"Madoc!" Başımı tuttuğu yerden çekmeye çalışırken bir elimi sırtına, diğerini de pazusuna dayayarak çığlık attım. "Bana sümkürmeyeceksin!"

"Noogie?" diye itiraz etti. "Hayır, yetişkinler noogie vermez. Biz de yetişkiniz, değil mi?" Saldırısı kafa derimi yakarak devam etti.

"Madoc!" Homurdandım, sesim derin ve kısa nefeslerle boğuk çıkıyordu. "Bırak beni!" Ayağımı yere vurdum ve sonunda onun elinden kurtuldum.

Geri çekildi ve o gülerken nefesimi tutmaya çalışarak doğruldum.

"Sen bir pisliksin!" Atkuyruğumdan çekiştirilerek kurtarılmış saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Evet." Fallon da Juliet'le birlikte yürüyerek bana katıldı. "Bunu yeni mi öğreniyorsun?" diye alay etti,

Kocasına göz kırpıyor.

Ofladım, saçımdaki lastik bandı çektim, çünkü artık kaybedilmiş bir davaydı.

"Ah, bu daha iyi." Madoc saçlarımın salınmasını onaylayarak gülümsedi. Ben sadece kaşlarımı çattım.

Ama sonra etrafımızdaki kalabalık arttıkça başka bir şey dikkatimizi çekti ve hepimiz kargaşanın ne olduğunu görmek için piste doğru döndük.

İnsanlar yolu açmak için kenara çekildi ve seyirciler tezahürat ve çığlık atarken Jared'i gördüm.

Liseden kalma motosikletini sürüyordu -Jared'in artık yarış için daha iyi motosikletleri olduğu için Jax'in garajında tuttuğu motosiklet- ve kenara çekilip bir park yerine girdi. Çok geçmeden etrafı insanlarla doldu: eski arkadaşları, fangirller ve hatta fanboylar.

Kaskını çıkarıp bacağını motosikletten sallayarak eski dostu Zack'e gülümsemesini izledim ve arkasında genç bir kadının motosikletten indiğini gördüğümde midem bulandı.

Onu tanıyamadım ve Kaliforniya'dan yanında getirdiği biri olabileceğine dair kıskançlık duygusunu görmezden geldim.

Herkes onun dikkatini çekmeye çalışıyordu ve bir kez daha her şeyin merkezinde o vardı.

Madoc parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak beni tekrar kendine çekti. "Kızgın mısın?" diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm. "Hayır."

"Öyle olmalısın," diye karşılık verdi. "Bu onun kalabalığı değil. Senin kalabalığın," diye devam etti. "Görmeye geldikleri kişi sensin."

Keskin bir nefes aldım. "Umurumda değil-"

"Şimdi, bazılarının uzun hafızaları var," diye sözümü kesti, "ve belki de siz ikinizle aynı alanda hangi levyelerin uçacağını görmekle ilgileniyorlar, ama yine de, bu geceki gösterinizde spot ışıklarını çalamaz."

Yüzüne vurdum. "Umurumda değil-"

Ama kollarımdan tuttu ve beni sarstığında sersemlemiş bir şekilde sustum.

"Sana ne?" diye hırladı ve Juliet ile Fallon'un hâlâ yanımda olduğunu hissettim.

Havayı içime çektim, sertliği karşısında şok olmuştum. Bol siyah atletimin eteğinden tutup yan tarafından bir yırtık açtığında gözümü bile kırpmadım.

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Madoc, ne halt ediyorsun?" Sakince sordum.

İki parçayı aldı ve karnımın yarısına kadar bir düğüm attı. "Kraliçe sensin," diye hatırlattı ve sonra sırt çantasını yerden aldı. "Bu pist ve üzerindeki her sürücü senin. O bu gerçeği bilmiyor, bu yüzden onu eğitin."

Saklamaya çalıştığım gülümsememi görmesini istemediğim için derin bir nefes aldım. Evet, bu benimdi. Pist, Cuma geceleri ve galibiyetler. Jared'i meşgul etmeme gerek yoktu. Ama benim olanı elimde tutacaktım.

Madoc arkasını dönerek uzaklaşmadan önce son bir emir daha verdi. "Juliet, ona biraz ruj da getir."

Kaşlarım çatıldı.

Pislik.

Madoc'un sırt çantamı arabasına atmasını izlerken Juliet çantasını karıştırdı, belli ki yarışlardan sonra bile asosyal olmam için bir bahanem olmadığından emin olmak istiyordu.

Gömleğime baktım.

Tam bir pislik. Kravatımı çözsem bile gömleğim hâlâ yırtıktı.

"Kocan-"

"Bir avuç mu?" Fallon sözlerini bitirirken yeşil gözleri gülümsüyordu. "Evet, öyle." Juliet üzerime kırmızı ruj sürmeye çalışırken sarsıldım.

"Kıpırdama," diye azarladı. "Jax parlatıcıdan nefret eder, bu yüzden onu öptüğümde parıldamayan bir ruj buldum. Buna bayılıyor ama yüzüne bulaşırsa, cildinden çıkarmak için biraz tükürükten fazlası gerekecek, tamam mı?"

Lanet ruju sürmesine izin verdim çünkü nedenini bilmiyordum. Belki de ek bir zırhtı. Belki de Ben için güzel olmak istedim.

Ya da belki Jared'in tribünde arkasına yaslanarak oturduğunu, bu sırada bir kızın -onunla birlikte geldiğini gördüğümden farklı bir kızın- elini dizine koyduğunu, ilgisinin her bir tavrında alevlendiğini gördüm.

Belki de ona kendi izlenimimi yaratmak için ona ihtiyacım olmadığını göstermek istedim.

Birlikte geldiği arkadaşı diğer tarafında oturmuş, sıkılmış ve ilgisiz görünüyordu. Simsiyah saçlarının arasından mor çizgiler akıyordu ve vücudunu aşağı yukarı süzerek onun alternatif görünümüne baktım ve Jared'in zevkinin nasıl değiştiğini merak ettim.

Her zaman sinirli ama sosyal olarak kabul edilebilir taraftaydım. Bu kız güzeldi ama saçı, makyajı ve piercingleriyle Jared'in hoşlanacağını düşündüğümden çok daha meşguldü. Her zaman daha azı daha çoktur tavrımı takdir ettiğini söylerdi.

Bunun bir yalan olduğunu tahmin ettim.

Dar kot pantolonunu savaş botlarının içine sokmuş, siyah kolsuz bir bluz giymişti ve bluz kalçalarını geçerek vücudunu sarıyordu. Bilekleri düzinelerce metal ve jöle bilezikle süslüyken, kulaklarında lobdan tragusa kadar metal vardı. Yüzünde de birkaç delik vardı.

Fallon gibi görünüyordu, sadece daha yüksek sesle.

Ben'in ona yaklaştığını görünce -muhtemelen buzları er ya da geç eritmek için- Fallon ve Juliet'le birlikte oraya yöneldim ve Jared'in gözlerini hemen yakaladım.

Madoc Jared'e doğru eğildi, yakın konuşuyordu ama Jared'in bakışları üzerimde kaldı, Ben yanıma geldiğinde elimi tuttu. Gözlerimi kırpıştırdım, ona gülümsedim ve avuçlarımdaki teri hissetmemesini umdum.

"Tate." Jared başıyla onayladı.

Burnumdan düzenli bir şekilde nefes alıp veriyor, nabzımı kontrol altında tutuyordum.

"Jared." Ben, Jared'le konuşurken, "Kariyerin gerçekten yükselişe geçti, dostum," diye takdir etti. "Tebrik ederim." Jared, Ben'in gözlerine bakmadan, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

"Pisti boşaltın!" Birinci tur sürücüleri pozisyonlarını alırken Zack'in uzaktan bağırdığını duydum.

"Siz ikiniz sonunda bir araya geldiniz demek?" Jared sordu, sözleri bir sorudan çok bir açıklama gibiydi.

Kaşlarımı kaldırdım, piste geri döndüm ve onu görmezden geldim.

Ben de bana katıldı ve Jared'le sohbet etmeye hiç niyetim olmadığı için beni yönlendirdi. Zack bir sonraki yarışı anons etti ve hepimiz Jax'le birlikte sürücüleri hazırlayıp göndermelerini izledik.

Ağır motorlar kalabalığın çığlıklarını bastırarak çalıştı ve arabalar kükreyerek geçerken gülümsedim, rüzgâr saçlarımı omzumun üzerinden uçurdu.

Juliet ve Fallon sohbet ediyor, Madoc ise sessiz kalarak geride duruyordu. Jared tribünde arkamda kaldı, gözlerinin sıcaklığı sırtımı kaplıyordu.

Bu duyguyu özlemiştim.

"Jared'in yumuşak sesi arkamda süzülüyordu. "Küçük göletimiz kesinlikle uzun bir yol kat etti, değil mi? Kardeşim Loop'ta kendini aşmış gibi görünüyor. Bazı harika yarışlar, ateşli yeni sürücüler ..."

Parmaklarımı dar kotumun ceplerine soktum ve çenemi yukarı kaldırdım, ağzımın köşesi sırıtarak eğildi.

"Ama yine de küçük bir gölet," diye bitirdi sözlerini, sert sesinden küçümseme damlıyordu.

Lisedeyken beni yıktığında kendini daha iyi hissetmek içindi. Ama şimdi tepki vermemi sağlamak içindi.

Arkamı döndüm, gözleriyle buluştum ama ona istediğini asla vermedim. Böbürlenebilir ve kendinden memnun sırıtışını takınabilirdi ama ben artık bu oyunu oynamıyordum.

Ama çok şaşırdım, Jared gülümsemiyordu. Sırıtmıyordu. Alay etmiyordu. Yüz ifadesi çok soğuktu ve gözleri içimde bir delik açıyordu.

Sesinde ne öfke, ne eğlence, ne de tehditkâr bir ton vardı. Ne

düşünüyordu?

"Bu Pasha, asistanım." Jared birlikte geldiği gotik görünümlü kızı tanıttı. Ona döndü. "Pasha, bunlar Tate ve Ben."

Asistan mı? Evet, doğru. Çekici ve bekâr erkekler ve kadınlar genellikle arkadaş olmazlardı. Tabii içlerinden biri eşcinsel değilse.

"Tate?" Pasha adımı tanıyormuş gibi tekrarladı ve önce bana sonra da Jared'a baktığını gördüm. "Yani ... ... ?" diye sordu, sanki gizli bir anlayışı paylaşıyorlarmış gibi devam etti.

Sessiz kaldığını, gözlerini yarışa odakladığını fark ederek gözlerimi kıstım. Ve bir kaşının

havaya kalkmasıyla ilgili ifadesi yargılayıcı bir hal aldı.

Bir şey biliyordu.

Yarışçıların bitiş çizgisini geçtiğini görmek için tam zamanında arkamı döndüm ve Jared'in onunla benim hakkımda konuşup konuşmadığını merak ettim. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Nadiren kimseye sırrını açardı, o zaman neden ona açsındı?

"İkinci raunt!" Zack hoparlörden bağırdı ve beni zıplattı. Piste

baktım, oyun yüzüm kaybolmuştu ve ... .

Ve şimdi kanım derimin altında dans etmiyordu. Titriyordu.

Kahretsin.

"Pistte!" Zack bağırdı ve Ben dirseğimi tutarak beni uzaklaştırdı. "Silkelen," dedi

yüzümü avuçlayarak. "Onun burada olması önemli değil."

Ellerini nazikçe aşağı indirdim ve ona yarım bir gülümseme verdim. Yaptığı şey için minnettardım.

ama kendi başımın çaresine bakabilirim.

Arkamı dönüp arabama doğru yürümeden önce Ben'in beni dudaklarımdan öpmesine izin verdim, kalabalıktaki erkeklerin ıslıklarını duyuyordum. Madoc'un tişörtümde yaptığı doğaçlama değişiklik herkesin dikkatini çektiği için bu hafta daha da fazla. Bazen sırf değişiklik yapmak eğlenceli olduğu için öldürmek için giyinirdim ama araba kullanırken fark edilmek istiyordum, kıçımı sallarken değil.

Arabamı başlangıç çizgisine çektim ve Jaeger'in yanına oturdum, Chestwick ve Kelley de arkamızdaydı. Yine dört arabalık bir yarıştı, bu da dar pistte yarışı ilginç kılıyordu.

Talimatları dinlemek için arabadan indim.

Jax kulede durmuş teknisyenlik yaparken ve Zack kuralları uygularken, kız arkadaşları ve bizim arkadaşlarımızla çevrili üç erkek de arabaların ön tarafına doluştu.

Vücudumu çelikleştirdim, bir dakika içinde arabamda, müziğimle ve diğer her şeyi unutmuş olacağıma karar verdim.

"Pekâlâ millet," diye bizi toparladı Zack, kel kafası stadyum ışığında parlıyordu. "Bu dört turluk bir yarış. Geçen haftayı en iyi bitirenler bu hafta öndeki iki yeri alacak. Sürtünmek yok, saçmalık yok." Hepimize etrafı işaret etti. "Temiz yarışmazsanız, bir daha davet edilmeyeceksiniz."

Zaten bildiğimiz kurallar ve çiğnenmemesi zor olan kurallar. Pist lisedekinden daha genişti ama dört araba için yeterince geniş değildi. Sürtünmemek neredeyse imkansızdı.

Zack hepimizi uygunluk için süzdü ve kalabalık isimler söylemeye başladı. "Ben hazırım," dedim başımı sallayarak.

Zack başımızın üzerinden tribünlere doğru baktı.

"Bay Trent!" Jared'e seslendi, formalite icabı. "Eski günlerin hatırına bir tur atmaya ne dersiniz Bay Kodaman?" diye şaka yaptı.

Ellerini uzatarak büyük bir gösteri yapmaya ve tezahürata başlayan kalabalığı coşturmaya çalıştı.

"Üzgünüm dostum," dediğini duydum Jared'in arkamdan. "Kabul edeceğim tek bir yarış var ama onun bana istediğimi vermeye hazır olduğundan emin değilim."

Kalabalık neredeyse "Ohhhh," diye inliyordu ve ben onun sözlerini anlamama izin vermeden, ona bakmadan arabama bindim.

Herkes yolu boşalttı ve motorlar kükrerken dikiz aynama baktım. Dirseklerinin üzerine yaslanmış, bana doğru bakıyordu ve ben gözlerimi kaçırdım, camlarımı açtım ve Shinedown'ın "Adrenaline" şarkısını açtım.

Hiçbir şey. Gözlerimi kapatıp müziğin içime işlemesine izin verdim. *Hiçbir şey bana ağırlık vermiyordu.*

Tıp fakültesi tamamlanmış bir anlaşmaydı. Ev önemli değildi. Ben baskı yapmıyordu. Jared güvenilmez bir baştan çıkarıcıdan başka bir şey değildi.

Dünyanın tepesindeydim.

Arabamın kapısı açıldı ve Jared'in "asistanının" arabaya tırmandığını görmek için gözlerimi kaydırdım. Araba.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, arkasına yaslanıp emniyet kemerini bağlamasını izledim. "Geliyorum," diye cevap verdi, siyah çerçeveli gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru iterek. Şaşkınlıkla ona baktım, çünkü arkadaşça mı davranmaya çalıştığından emin değildim.

beni sinirlendiriyor.

Boğazımı temizledim ve ona baktım. "Eski erkek arkadaşımla yatıyorsun," diye belirttim. "Çık dışarı."

Uzanıp müzik setimin sesini kıstı.

"Jared'le yatmıyorum," diye düzeltti. "Jared ile hiç yatmadım, yatmak da istemiyorum."

Gözlerimi kısarak onu inceledim.

Başını salladı ve "Her ne kadar yakın olsak da, o öyle değilmişiz gibi davranmayı sevse de. Bir keresinde onu neredeyse ağlarken görmüştüm ve böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmasına rağmen bu durum ondan daha çok hoşlanmama neden olmuştu." "Ama benim tipim değil, bu konuda sana söz veriyorum."

Bana sert ve ciddi bir şekilde baktı ve ben de ona inandım.

Sonra neden önemsediğimi merak ettim.

Sesi tekrar açtım. "Dışarı," diye emrettim, ama sonra sesi tekrar kıstı.

"Sıkıldım," diye itiraz etti. "Ve patronumun mütevazı başlangıçlarını deneyimlemek istiyorum. Eğer şanslıysan, senden hoşlanmaya başlayabilirim."

Gözlerimi devirdim.

Zack'in megafonuyla podyuma çıktığını gördüm ve birinci viteste olduğumdan emin olmak için kontrol ettim.

"Dikkat dağıtıyorsun," diye ağzımdan kaçırdım, arabamdan inmesini dileyerek. Onu dışarı çıkarması için birini çağırmak istiyordum ama bu zamanımı boşa harcamak olurdu.

"Bence zaten dikkatin dağınıktı," diye karşılık verdi ve ben de imasını yakalayarak gözlerimi ona diktim.

"Hazır!"

Kendimi hazır hissetmediğim için bakışlarımı tekrar ön camdan dışarı çevirdim.

"Hazır!" Seslendiğini duydum ve müziğin sesini açarak ona uyarıcı bir bakış attım. Neden benim arabamdaydı? Neden dikkatimin dağınık olduğunu düşünüyordu?

Kahretsin, yine kaç tur atmıştım?

Uh . . . dört. Dört tur. Kendi kendime başımı salladım. *Evet, dört.*

"Yürü!" diye bağırdı ve ben de nefesimi içime çekerek tüm gücümle lanet arabaya gaz verdim.

Her zamanki gibi viteslerimi yumuşatarak vitesi ikinciye ve üçüncüye aldım. Arabam benim bir parçamdı ve dikiz aynamı kontrol ettiğimde iki arabanın hâlâ arkamda, Jaeger'in de yanımda olduğunu gördüm.

İlk viraja girerken Jaeger'in öne geçmesine izin verdim ve virajda onun arkasına sürüklendim. Savruldum, dışarıya çıktım ama neredeyse hiç yavaşlamak zorunda kalmadım.

"Oha!" Yarışırken Pasha bağırdı ve ayağımı gaza basıp hızlanırken dördüncü vitese taktım, artık herkesin önündeydim.

Bunun sadece beceri olduğunu söylemek isterdim ama arabanın da büyük bir rolü vardı. Boyut ve manevra kabiliyeti güçlü faktörlerdi.

Pasha'nın yanımdaki heyecanlı nefeslerini duyarak beşinci ve altıncı sıraya yükseldim. "Yarış dünyasında takılırken buna alışkın olacağını düşünmüştüm," diye meydan okudum, aklımı burada her hareketimi izlediğine şüphe olmayan Jared'den uzak tutmaya çalışırken onun kapının üzerindeki kolu tuttuğunu gördüm.

Pasha derin bir nefes aldı. "Eğlenmek için araba kullanıyorum ve yarışları izliyorum ama neredeyse hiç yolcu olmuyorum." Gülümseyerek başını salladı. "Bu farklı bir şey."

Neredeyse gülümseyerek karşılık verecektim. Evet, haklıydı. Jared'la ata binmek büyük bir heyecan vericiydi. Kontrol yoktu, sadece sürüyordunuz ve hayatınızı başkasının ellerine teslim ediyordunuz.

Tamamen farklı bir deneyimdi ama yine de heyecan vericiydi.

Yavaş yavaş rahatlamaya başlayarak bir sonraki ve bir sonraki dönemeci döndüm.

Sonunda müziğin sesini kıstım. "Beni tanımıyorsun, tamam mı?" Ona durumu açıklığa kavuşturmasını söyledim. "Jared sana her ne söylediyse. . ."

Gözlerini üzerimde hissettim ve ne bildiğini öğrenmek istesem de bunu tartışmaya açmıyordum.

Hiç kimse, özellikle de tanımadığım insanlar kendimi kötü hissetmeme neden olamazdı. Ve az önce bana bakışı beni küçültmüştü.

"Çıktığın adam mı?" diye usulca başladı. "Ben mi? O senin için bir can simidi. Batmamak için tutunacağın bir şey, değil mi?"

Ona baktım, aynı anda hem şaşırmış hem de şok olmuştum. *Yaşam hattı mı?*

"Nereden bildiğimi biliyor musun?" diye sordu. "Çünkü sen güçlü bir kadınsın ve o senin için çok zayıf. Ona saygı duyman mümkün değil."

"Bu çok saçma," diye tersledim. "Bizi tanımıyorsun. Bizimle daha yeni tanıştın. O iyi bir adam ve ondan çok hoşlanıyorum."

"Eminim öyledir," diye karşılık verdi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Bir arkadaş olarak."

Direksiyonu sıktım, bitiş çizgisini hızla geçtim ve tekrar ilk dönüş için devam ettim.

"Sen ne dersen onu yapıyor," diye devam etti. "Tartışmıyor ve kaçmıyor.
uzakta. Onunla başa çıkmak kolay, değil mi?"

Ben bir şey söylemeyince, "Jared daha önce seni sinirlendirmeye çalışıyordu ve Ben'in tepki vermesi gerekirdi," diye devam etti. "Çıktığın adam olarak, en azından biraz alınmalıydı ama çok korkak davrandı."

Dudağımın içini çiğnedim, gaza bastığımda ateş bacağımı yakıyordu.

"Güçlüsün," diye ölçtü Pasha. "Kontrolü elinde tutmayı seven biri. Ama her zaman lider olmak -sıkıcı olmasından bahsetmiyorum bile- yorucu olmaz mıydı? Hiç meydan okunmamak?"

Müziğin sesini tekrar açtım ve başımı salladım.

Ben sıkıcı değildi.

Beni azdırmıyor olabilirdi ama kaba, agresif ve karmaşık da değildi. Ve kendimi açıklamama gerek yoktu-

"Jared, gerçi?" diye cıvıldadı müziğin üzerine, düşünce trenimi kesti. "O ilişkinin seni yere attığını ve gün ışığında seni becerdiğini hayal edebiliyorum, ha?"

İri gözlerimi ona çevirdim, Jaeger'in arabasının yanımdan hızla geçtiğini fark etmedim bile.

"Mecazi anlamda tabii ki," diye ekledi.

Sessizliğe gömülerek gergin bir kahkaha attım. Hakkını vermeliydim. Çok cesurdu.

İleriye atıldım, virajı güçle döndüm ve Jaeger'in arabasını kıl payı kaçırdım. Hızlandım, Vücudumdaki tüm kasları sıkıp sert bir şekilde yarışırken, direksiyonu çılgınca sallarken ve virajlarda savrulurken onu güldürürken tekrar liderliği ele geçirdim.

Bitiş çizgisini iki kez daha uçarak geçerken, arabanın ağırlığını ve onunla birlikte gitmeye çalışan bedenlerimizi hissederek dönerken vites küçültme zahmetine bile girmedim.

Gülmeye başladı, endişeyle arkasına baktı. "Hadi,
hadi, hadi!" diye bağırdı, kulaktan kulağa
gülümseyerek. "Çok tuhafsın, biliyor musun?"
Yorum yaptım. "Bunu bir iltifat olarak kabul
ediyorum." Gülümsedi.

Jaeger'in turuncu Camaro'su yanıma yanaştı ve çok yaklaşırsa bir sonraki dönüşte çarpışacağımızı bildiğimden önünü kesmek için direksiyonu onun şeridine kırdım. Geri çekilip arkama geçti ve kornasını öfkeyle çaldı.

Her zaman burada yaptığım gibi enerjiyi iliklerime kadar hissederek ilerledim.

Ama bundan daha fazlası da vardı. Her zaman olduğu gibi yarış sona erdiğinde bitecekmiş gibi hissetmedim.

Bitiş çizgisini geçerken içimde biriken adrenalinle direksiyona vurarak mutlu bir kahkaha attım.

"Woo-hoo!" Pasha çığlık attı, camı indirdi ve uludu. Havayı içime
çektim, onunla konuşurken zor nefes alıyordum. "Sıkıcı mıydı?" Çok
önemli bir şey değilmiş gibi davrandı. "Berbat değildi."

Kalabalık tavana vurarak aşağı indi ve ben de arabadan inip içlerinden birini tokatlamak için harekete geçtim, çünkü arabama vurmanın sorun olmayacağını kim düşünebilirdi ki?

Ama Pasha kolumu tuttu ve ben de durup ona baktım.

"Jared'e onu *neredeyse* ağlarken gördüğüm zamanı sormalısın," dedi mutlu yüzü ciddileşerek. "Eminim bunu çok ilginç bulacaksın."

Bölüm 6

Jared

Jax anons kürsüsünde ayağa kalkmış, yüzünde boyumu aştığını söyleyen bir sırıtışla bana bakıyordu. Evet, bunu anlıyordum.

Tate farklıydı.

Başımı salladım ve bakışlarımı tekrar piste çevirdim, arabasından inip diğer sürücülerle konuştuğunu gördüm. Kendinden çok emindi. Çok güçlüydü.

Ama onu isteme şeklim hâlâ aynıydı.

Jax haklıydı. Bu konuyu günlerce, haftalarca ya da iki yıl daha düşünebilirdim ama yine de bu öğleden sonra onun vardığı sonuca varırdım. Tate'i seviyordum ve onu her zaman sevecektim.

Gitmesine izin vermeyi hiç planlamamıştım. Tam olarak değil. Bir buçuk yıl önce onu başka biriyle görmek beni şaşkına çevirdi ve belki de hala yeterince iyi olmadığımı, belki de onunla yaşayamayacağımı, belki de neden olduğum onca acıdan sonra nihayet mutlu olduğunu ve belki de bir kez olsun onun mutluluğunu düşünebileceğimi ve hayatımda bir kez olsun onu yalnız bırakabileceğimi düşündüm. Belki, sadece belki, birlikte olmamamız gerekiyordu.

Ama artık belki diye bir şey yoktu. Onu geri

istiyordum. Temelli olarak.

"Kızım," diye seslendi yarışçılardan biri, kalabalığın arasından ilerlerken kolunu Tate'in boynuna doladı. "O yarışı kazanabilirdim. Acıdığım için geri çekildiğimi biliyorsun."

Ben'in benden birkaç adım ötede durduğu yere doğru ilerlerken dudaklarının bir köşesi gülümsedi.

"Üç kez yarıştık," diyerek onu işaret etti. "Her seferinde bilerek kaybedeceksen neden benimle yarışmaya devam ediyorsun?"

İçimden güldüm. "Peki, bir kızı yenerse," diye mırıldandım, telefonumla oynuyormuş gibi yaparak, "gerçekten ne kazandı?"

Birkaç metre öteden Madoc'un homurtularını duydum ve yutkundum, söylediklerimden hemen pişman oldum.

Harika. Neyim vardı benim böyle? Büyüdüğümü düşünmek ne kadar hoşuma giderse gitsin, Tate'in etrafında olmak zorbayı yeniden ortaya çıkarıyordu.

Yanımda Pasha'nın gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum ve Tate'in konuşması üzerine sessizlik çöktü ve bana hakareti duyduklarını söyledi.

"Buna inanmıyorsun." Tate'in düz sesi çok emin geliyordu ve onunla konuştuğunu biliyordum. Ben.

Ayağa kalkarken telefonumu arka cebime sokarak başımı kaldırdım.

"Sen pek çok şeysin," diye devam etti kollarını göğsünde kavuşturarak, "ama sen cinsiyetçi."

"Bakın beni kim bu kadar iyi tanıyor," diye alay ettim, sanki erkek arkadaşı orada değilmiş gibi davranarak. Ama değildi. Önemi yoktu.

Tate bir kaşını kaldırdı. "Seni anlamak zor değil Jared." "Hayır, değilim," diye kabul ettim. "Sadece sıkıldım."

"Hmmm," diye başını salladı ve bana sahte, sempatik bakışlarını yöneltti. "Bu doğru. Bunların hepsi artık senin altında, değil mi? Biz sadece sıradanlığımızla sizi eğlendiren amatörleriz." Sonra sesini yükseltti, etrafımızdakilere konuşurken bir adım daha yaklaştı. "Bizim hikayelerimizi ateşli arkadaşlarına anlatabilir, 'kökleri' hakkında gülebilir ..." dinleyen herkesin çok hoşuna giden hava tırnaklarını eklemek için durdu. "Ve biz hala bu isimsiz kasabada debelenirken onun ne kadar ilerlediğini."

Ne kadar yanıldığını bilerek gözlerimi devirdim. Loop'u ve evimi seviyordum ve kazandığım hiçbir başarının beni etkilemesine izin vermedim. Bu izlenimi vermek için söylediğim ya da yaptığım her şey sadece onu kızdırmak içindi.

Arkamda bir boğaz temizleme sesi duydum ve omzumun üzerinden Fallon ve Juliet'in kızlarını desteklemek için gülümsediklerini gördüm. Yalnız sayılırdım. Jax anons kürsüsündeydi ve Madoc da yan taraftaydı, belli ki bir taraf seçmemişti ve gözleri Tate ile benim aramda gidip gelirken gösterinin tadını çıkarıyordu.

"Ama yanlış hatırlamıyorsam," diye tekrar söze girdi Tate, etrafımızdaki konuşmalar durup insanlar dinlemeye başlayınca, "Jared yarışmak istediğini söylemişti, değil mi?" diye sordu kalabalığa, etrafına bakınarak ve onları teşvik ederek.

Tezahürat yaptılar ve güldüler, belli ki Tate'in söyledikleri hoşlarına gitmişti. "Tate?" Onu uyarmak için dişlerimi sıktım ama beni görmezden geldi.

"Evet, evet, öyle dedi, değil mi?" diye bağırdı, şimdi herkesin dikkatini çekmişti. "Bir yarış istediğini söyledi ve sanırım Zack ve Jax böylesine prestijli bir Loop mezunu için programı ayarlamaktan mutluluk duyacaklardır."

Kürsüye doğru sert bir bakış fırlattım ve ağabeyimin korkuluklara yaslanıp kıçıyla sırıttığını gördüm.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak derin bir nefes aldım. "Tek bir yarış istediğimi söyledim," diye açıkladım Tate'e. "Özellikle tek bir sürücüyle tek bir yarış."

Ne istediğimi biliyordu. Ne yapıyordu?

Arkasını döndü ve kalabalığa baktı. "Derek! Derek Roman, neredesin?" "Ne?" Derin sesini sağımdan duydum.

Başımı kaldırdığımda Roman'ın kalabalığın arasından geldiğini ve parmaklarını temizlemek için bir bez kullandığını gördüm. Bir arabanın kaputunun altında olmalıydı.

Aradan geçen bunca zamana rağmen pek değişmemişti. Kaygan siyah saçları ve sade tişörtleriyle hâlâ ellili yıllardan kalma bir yağcı gibi görünüyordu. Ben lisedeyken Loop'ta sık sık karşılaşırdık ve şimdi de Jax'le birlikte Loop'ta çalıştığını, yardım ettiğini falan biliyordum ama onunla hiç konuşmamıştım. Anlaşamıyorduk ve Tate de bunu biliyordu.

Tate ona, "Jared'le aranızda bitmemiş bir iş var," diye hatırlattı ve ne yaptığını anladığımda derimin altında biriken kızgınlığı hemen hissettim.

"Birlikte katıldığınız son yarış berabere bitti, değil mi?" Tate cevabı biliyordu. O sadece herkese hatırlatıyordu.

"Hayır." Roman başını salladı. "O yarışı ben kazandım."

Rakibimin meydan okumasını böğrümde kızgın bir sopa gibi hissederek, "Hem de nasıl," diye ağzımdan kaçırdım. Küçümser bir sesle güldü ve ben de Tate'in dudaklarının muzipçe kıvrıldığını görmek için ona baktım

gözlerimi tutarken.

"Derek," dedi usulca. "Rövanş maçına ne dersin? Senin Trans Am'in Jared'in motoruna karşı?" "Bu aptalca bir yarış," diye karşılık verdi Roman.

"Katılıyorum." Sıkıntıdan gözlerimi kapattım. "Hiç şansı yok." "Siktir git," diye homurdandı.

"Siktir git," diye mırıldandım, gözleriyle zar zor buluştum.

"Tansiyon çok yüksek, millet." Tate ellerini kaldırarak kalabalığa baktı. "Ne diyorsunuz?"

Gürültü sağır edici bir hal alınca sinirlenerek yer değiştirdim. Bağırışlar, ulumalar ve tezahüratlar gecenin sıcak havasında çınlıyordu ve ben onu gerçekten susturmak istiyordum. Gerçekten susturmak.

"Bu yarışa katılmayacağım!" Roman'ın bağırdığını duydum. "Arabama karşı bir spor motosiklet mi? Bu hiç adil değil!"

"Aynen öyle." Başımı salladım, Tate'e doğru ilerledim ve Ben'in onun yanındaki sert duruşunu görmezden geldim. "Ve kanıtlayacak hiçbir şeyim yok, o zaman bunu neden yapayım?" Ona sordum.

"Çünkü kazanırsan," diye yanıtladı, "benimle yarışabilirsin." Sonra Ben'e baktı. "Bu senin için sorun olur mu?"

Bir kaşını kaldırdı, sert bakışları eğlenmeye dönüştü. Yarışmak için onun iznine ihtiyacı yoktu ama saygısından soruyordu. Eski erkek arkadaşıyla yarışmak -ya da eski erkek arkadaşıyla herhangi bir faaliyette bulunmak- çizgiyi aşmak demekti.

"Endişelenmiyorum," diye cevap verdi Ben, onunla konuşurken bakışlarımla baş başa kaldı. "Senin tozunda boğulacak, bebeğim."

Ohh*'lar* havayı doldurdu ve derin bir nefes aldım, artık ona tahammülüm kalmamıştı. "Peki ya ben?" Roman sızlandı. "Ben ne alacağım?"

Tate yanımdan geçti ve ona doğru eğilip dudaklarını elleriyle kapatarak bir şeyler fısıldamasını izledim. Kaşları derinleşti ve sonra şaşkınlıkla havaya kalktı ve hemen onu sattığını anladım.

Onunla yarışabilir ve kazanabilirdim, ondan istediğimi alabilirdim - biraz daha fazla etkileşim - ama ona ne vaat etti?

Gülümsedi ve omuz silkti. "Tamam," diye seslendi. "Herkes pisti boşaltsın!" Ve sanırım arabasını almak için koşturmaya başladı.

Herkes koşarak pistten ayrılıp kenarlara toplanırken, onun arabasına ve benim motoruma yer açarken alkış sesleri yükseldi.

Orada öylece durdum ve az önce ne olduğunu merak ettim. Roman gibi adamları kahvaltı niyetine yerdim. Bu bir yarış değildi. Motosikletimin manevra kabiliyeti bile ona karşı haksız bir avantajdı.

"Ona ne söz verdin?" Tate yanımdan geçerken sordum.

"Ona kazanacağına söz verdim," diye seslendi omzunun üzerinden, Ben'i pistten takip ederek. Ben de onu takip ettim. "Hiçbir gezegende bir spor motosiklete karşı kazanamaz. Ya da bana karşı." Ben de ekledim.

Uzanıp bisikletimin sapından kaskımı aldı ve bana fırlattı. "Tak onu, başlangıç çizgisine gel ve bunu kanıtla."

Orada öylece duruyordu, kendinden çok emin görünüyordu. Çok sakin ve etkilenmemişti ve ben bundan hoşlanmadım. Hiçbirinden.

Tate'imi özledim. Beni kıvrandıracak bir şeyler planladığı için değil, mutlu olduğu için karşılık veren ve gülümseyen o vahşi kediyi. Bu yeni havalı ve hesaplı kadın biraz korkutucuydu ve ben ona ayak uyduramıyordum.

O uzaklaştı, ben de bacağımı motorumun üzerine attım, çalıştırdım ve motoru devirdim, tiz vızıltısı bu geceki diğer tüm sesleri bastıracak kadar yüksekti. Piste çıktım ve Roman'ın 2002 model Pontiac Trans Am'inin yanına dizildim.

Yarışmayı seviyordum ve her zamanki yarışlarımla kıyaslanamayacak olsa da kalbim yine de iki tonluk bir çekiç gibi çarpıyordu.

Jax yanıma geldi, gidonuma iki Go Pro taktı, biri piste diğeri de bana bakıyordu. Siyah kaskımı takarken ona "Değişmiş," diye yorum yaptım.

Gözlerini görevine odaklayarak başını salladı. "Artık onu etkilemek kesinlikle daha zor, bu yüzden oyununu hızlandır."

Oyunumu geliştirmek istemedim. Herhangi bir oyun oynamak istemedim. Sadece onu bir yere götürmek istiyordum. Ağlasın, kavga etsin, hatta bana vurmasına izin versin, ama hepsinin sonunda kollarımda olsun, fırtına mavisi gözleri bana baksın ve sadece ona verebileceğim şey için çaresiz kalsın. Bu benim Tate'imdi.

Bir elin omzumu sıktığını hissederek sarsıldım ve arkama baktığımda Tate'in arkamdaki bisiklete tırmandığını gördüm.

Bu da ne? ?

"Ne yapıyorsun sen?" Fallon'un yarım kaskını kafasına geçirdiğini fark ederek havladım.

"Ata biniyorum," diye cıvıldadı. "Bu da anlaşmanın bir parçası."

"Olamaz!" Homurdandım, başımı daha da çevirerek ona kaşlarımı çattım. "Bu çok tehlikeli. Çekil üstümden!"

"Eğer seninle gelmezsem, kazanırsan ödülünü alamazsın," diye açıkladı, sesi sakin ve eşitti. "Ve eğer şimdi yarıştan çekilirsen, herkes korktuğunu düşünecek." Omuz silkti. "Ya da bizi şımartamayacak kadar kendini beğenmiş."

"Ben-"

"Oh, bak," diye araya girdi, neşeli bir sesle çenesini salladı. "İşte başlıyoruz."

Bakışlarımı spiker kürsüsünden inen Zack'e ve arka koltukta kendini ayarlarken tekrar ona çevirdim.

Ne yapacağımı bilmeden nefes alıp verdim. *Kahretsin!*

"Derek Roman," diye gürledi Zack megafondan, "ve Jared Trent en son beş yıl önce bu sonbaharda yarıştılar! Burada geçirdiğimiz en unutulmaz gecelerden biriydi. . ."

"Çekil!" Omzumun üzerinden Tate'e fısıldadım.

"Olmaz," diye karşılık verdi. "Bunu senin için çok kolaylaştıramayız, değil mi?"

Farkına vardığımda neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. *Lanet olsun.* Daha fazlasını söylemek için döndüm ama Zack tekrar konuştu.

"Çünkü aynı zamanda Tatum Brandt'i ilk kez yarışırken gördük!" diye devam etti. "Jared ve Derek arasındaki eşitliği çözmek için kız arkadaşlarını yarıştırdık. Ancak, skor hiçbir zaman tam olarak belirlenemedi ve şimdi, beş yıl sonra, herkese gerçek kazananın kim olduğunu görme şansı verebiliriz!"

Alkışlar ve heyecanlı kahkahalar yükselirken omzumun üzerinden baktım ve Tate'e alçak sesle homurdandım. "Bırak şimdi," diye emrettim. "Sen bana tutunurken yarışamam!"

Kollarını belime dolayıp sırtıma doğru eğilirken homurdandığını duydum. "Sadece küçük bir gölet Jared," diye alay ederek sözlerime karşılık verdi.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım.

Bisiklette o olmadan yarışmama izin vermeyecekti. Onu incitmekten korktuğum için normalde yaptığım gibi yarışamazdım. Ve şimdi geri çekilmek bir seçenek değildi çünkü . . .

"Hazır mısınız beyler?" Zack seslendi ve ben inledim.

"Hayır," diye cevap verdim nefesimin altında. Sonra arkamdan seslendim, "Beklesen iyi olur." Derek'in Trans Am'i yanımda gürlerken motorumu hızlandırdım.

Tate kollarını bana doladı ve Ben'in tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Hiç şüphesiz izliyordu. Tate arkama tırmanmadan önce onu uyarmış mıydı?

"Bunun için seni geri alacağım, biliyorsun," diye onu tehdit
ettim. Yakınıma sokuldu, nefesi kulağımı gıdıklıyordu.

"Deneyebilirsin." Dudaklarımı gevşetemediğim bir gülümseme
kapladı.

"Hazır!" Zack seslendi ve kollarımdaki tüm kasları gererek öne doğru döndüm.

"Hazır!" Tate bedenime karşı kaskatı kesildi.

"Git!"

Sıvı ısısı vücuduma doldu ve çığlıklar havayı doldurdu, lastiklerimiz dönüyor, duman çıkarıyor ve pistte aşağı doğru fırlarken sıcak lastik kokusu yayıyorduk.

Alışkın olmadığım ekstra ağırlıkla arka tarafım yalpaladı ve düz durmaya çalışarak gidonu daha sıkı kavradım. Derek önümden fırladı ama ben hemen hızlandım ve Tate heyecanlı bir kahkaha atarken onun önüne geçtim. Korkmuş kolları sıkılaştı ve onun sıcaklığını sırtımda hissetmek hoşuma gitti. Onu her zaman bisikletimin üzerinde sevmişimdir.

Ama ilk dönemeci döndüğümüzde hemen frene bastım.

"Kahretsin!" Arkamdaki fazladan ağırlığın beni bir tarafa doğru ittiğini ve dengemi bozduğunu hissederek homurdandım. Virajları yarışlarda alışık olduğum şekilde -öne doğru hızlanarak ve yere doğru eğilerek- dönemiyordum çünkü yarış motosikletimde değildim ve yalnız değildim.

Tate'in nefesi kesildi, vücudu sırtıma yerleşti, çünkü daha yukarıda oturuyordu ve aşağıya doğru eğilmişti.

Köşeyi dönerken ayağımı yere vurdum ve onun arkamda yalpaladığını hissettim. Derek kornaya basıp arkamdan savruldu ve ben de gaza basıp hemen arkasından ilerledim.

Tate'in göğsünün sırtıma çarptığını hissettim ve güldüğünü anladım. Çenemi sertleştirdim.

En azından kına yakma konusunda sessizdi.

Hızlandım, Roman'dan çok daha hızlı gidebildim ama dönüşler beni öldürdü. Hayır değildi kullanın.

Virajları daha hızlı alabiliyordu, çünkü o kadar yavaşlaması gerekmiyordu-ya da ve konsantre olamıyordum çünkü Tate vücudumda ve kafamın içindeydi ve ne yaptığını biliyordu. Bu şekilde yarışamazdım.

Dengem bozulmuştu ve ona zarar vermekten endişe ettiğimi biliyordu. Arabada bir şekilde korunuyordu, ama burada . . . Ödüm bokuma karışmıştı ve bunu göze alamazdım. Yer değiştirdi, yalpaladık ve bir şey olursa onu korumamın hiçbir yolu yoktu.

Dördüncü dönemeci döndüğümüzde, Derek çoktan bitiş çizgisine yaklaşmıştı ve ben yanından geçerken karnımın döndüğünü hissettim, anonsçunun standının yanında yavaşça durdum ve utancın sıcaklığının tenimi kapladığını hissettim.

Lanet olsun.

Roman'ın etrafı seyircilerle doluydu ve o da arabasından inip gülümsedi. Kaskımı
çıkardım, kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim.

Liseye birlikte gittiğim yüz kişinin önünde ayakta zor durduğum eski bir rakibime karşı bisiklet yarışını kaybetmiştim.

Onu öldürmeyeceğim. Ona zarar vermeyeceğim.

Ama ona bir şeyler yapacaktım. Kaskımı gidonun üzerine indirdim. *Bir sürü eğlenceli şey.*

Tate bisikletten inip kaskını çıkararak yanıma gelirken başımı eğdim ve düzenli bir şekilde nefes alıp verdim.

"Biliyor musun," diye başladı Roman'a doğru bakarak, "Onu oldukça mutlu ettin. Derek'in hayatında pek bir şey yok," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Birkaç arkadaşı ve Loop var ama hepsi bu. Hiçbir zaman yükselecek ya da dünyayı ayaklarının altına alacak biri olmayacak. Bu muhtemelen onu bir ay boyunca yüksekte tutacaktır."

Ağzı küçük bir gülümsemeyle eğildi ve arkadaşlarıyla gülüştüğünü, övgü ve hayranlığın tadını çıkardığını görmek için ona baktım. Galibiyet belli ki ona kendini iyi hissettirmiş ve muhtemelen iyi görünmesini sağlamıştı. Tate'e baktım ve onun için ne yaptığını fark ettim.

Başımı salladım ve yarım bir gülümseme verdim. "Kazanırsa ona ne söz verdin?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Sadece kazanacağını garanti ettim."

"O kadar emindin," dedim, benimle gelme planını ona söylemiş olması gerektiğini biliyordum. Başını salladı. "Benden hoşlanıyor ve bana güveniyor. Sana güvendiğinden daha fazla."

"Harika," diye ısırdım.

Çenesini salladı. "Yine de ona bir bak." Gülümsedi. "Bu muhtemelen uzun zamandır hissettiği en iyi şey." Sonra tekrar bana baktı. "Bir ödüle ihtiyacı yok. Sadece kazanmaya ihtiyacı vardı."

Roman'a baktım ve onun haklı olduğunu fark ettim. Artık benim için bir tehdit değildi ve mutlu olmam gereken çok şey vardı. Zarar görmedim.

Sert bir iç geçirdi. "Ama bu senin için gerçekten berbat bir durum," diye alay etti, yüzünde sahte bir sempati ifadesi vardı. "CD One Racing'in gelecek vaat eden motosiklet yarışçısı Jared Trent'in bu küçük gölde bir amatöre yenilmesi mi?" Güldü. "Eyvah."

Ben'in yanına gidip kollarını ona doladığında yüzüm sertleşirken onun uzaklaşmasını izledim.

Bisikletimden indim, arkasından bakıyordum.

Kesinlikle oyunumu hızlandırmanın zamanı gelmişti.

***

Bir buçuk yıl önce beni tahrik etmiyordu, peki şimdi neden tahrik oldum?

Koltuğumda hafifçe kıpırdandım, midemden kasıklarıma doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı ve ona dokunmasını isteyerek izledim.

Gerçekten istedim.

Son iki yıldır hissetmeyi özlediğim şeyi daha fazla hissedebilmek için lanet elini kalçasından daha yukarı kaydırması için ona meydan okudum.

Bunu sadece Tate kafama yaptı. Sadece o vücudumu böyle büküyordu. Hiçbir şey değişmemişti.

"Jared, ne yapıyorsun?" Otel odasının kapısını iterek açarken Pasha'nın nefes nefese sesini duyuyorum.

Buzlu bardağı geri çevirip viskinin geri kalanını içiyorum, yoğun yanık midemi ısıtmadan önce boğazımı parçalıyor. Bardağı yere bırakıp yatağa geri düşüyorum-bir

Tate'e tamamen sadık kalarak tek başıma yattığım birçok yataktan biriydi ve gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarını ıslattığını hissediyordum. Ama çenemi sıkıyor, düşmelerine izin vermiyorum.

Sadece herkesin beni yalnız bırakmasını istiyorum.

Burnumdan nefes alıyorum, meydan okuyarak, bu gece Tate'in yatak odasının penceresinden gördüklerimi unutmak ya da kabullenmek için kendimi zorluyorum.

Bir erkek arkadaşı vardı.

Tavan üstümde dönüyor ve ellerimi başıma götürüp avuç içlerimi kapalı gözlerime gömüyorum.

Altı ay önce Tate beni seviyordu ve şimdi ben bir hiçtim. Onun için en son bir hiç olduğumda -en son sert konuştuğunda ve beni önemsiz olduğuma ikna etmeye çalıştığında- ilk öpücüğümüzü çalmıştım.

Yalan söylediğini biliyordum.

Ama şimdi beni unuttuğunu göstermişti. Lisedeki gibi

hissediyorum. O benim olmadan önce.

İlk gözyaşının düşmesine engel olamıyorum. "Tate," diye nefes alıyorum, yüzümü hızla silerek. "Tate kim?" Pasha'nın sesi endişeli geliyor ve bu olanlardan hiçbir şey anlamadığını biliyorum.

"Jared, ağlıyor musun?" "Çık

dışarı," diye

homurdanıyorum.

Yarınki yarış için unutabileceğim herhangi bir şeyi alabilmesi için ona ekstra anahtarımı verdim, ama ne yazık ki daha önce portatif barı tekmeleyip bir şişeyi kırdığımda çıkardığım gürültüyü duymuş olmalı.

"Sabah 10'da yarışın var!" diye bağırıyor. "Yedide pistte olmalısın ve zil zurna sarhoşsun!"

Oturur pozisyona geçiyorum. "Dışarı!" diye bağırdım. "Defol git!"

"Neler oluyor?" Bir erkek sesi duyuyorum ve onun takımın menajeri Craig Danbury olduğunu hemen anlıyorum.

"Aman Tanrım," diye küfrediyor nefesinin altından, muhtemelen sarhoşken yaşadığım karmaşayı görünce.

Ellerimden başımı kaldırmıyorum ama kapının yanında

ayakkabılarını görüyorum. "Onun nesi var böyle?"

"Bilmiyorum," diyor Pasha. "Yarın iyi olup olmayacağını da bilmiyorum."

Başımı iki elimin arasına sıkıştırdım, ondan başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Beni beklemedi. Neden beklemedi?

Öfke bedenime hücum ediyor ve kavga etmek istiyorum. Birine vurmak istiyorum.

"İyi olsa iyi olur," diye tersliyor Craig. "Ne yapman gerektiği umurumda değil. Ona bir kız ya da bir hap bulun... yeter ki sabaha kadar yüzde yüz iyileşmiş olsun."

Gittiğini duyuyorum ve başımı sallıyorum. Kontrolümü kaybediyorum ve bu duygudan nefret ediyorum. Bunu bir daha asla hissetmek istemedim.

Pasha önümde diz çökerken elleri kollarımın üzerine düşüyor.

"Jared," diye yalvarıyor, "bana ne olduğunu anlat."

Gözlerimi kapatıyorum, vücudum sallanıyormuş gibi hissediyorum. "Tate'i kaybettim," diye fısıldıyorum, gözlerim yanıyor. "Tate kim?" diye soruyor. "Arkadaşlarından biri mi?"

Acı bir kahkaha attım, bu ses hoşuma gitti. Keşke on yıl önceki yeni komşularımızın kız yerine erkek çocukları olsaydı. Keşke Tate, hoşlandığım, zorbalık yaptığım ve sonra aşık olduğum kız yerine okula birlikte gittiğim bir erkek olsaydı.

Keşke dünyam hiç onun etrafında dönmeseydi. Belki ikimiz de daha mutlu olurduk. "İç şunu," diye emrediyor Paşa, bana bir şişe su uzatarak.

Tembelce tutup kapağını açıyorum ve şişeyi mideye indiriyorum. Bitirdiğimde bana bir tane daha itiyor.

Başımı salladım. "Yeter. Beni yalnız bırakın."

"Hayır," diye itiyor. "Yarın bir yarış var. Bana ve takımına karşı bir sorumluluğun var. Bunu iç ve sonra duşa gir, ben de gidip biraz aspirin ve yiyecek hazırlayayım. Alkolü senden çıkarmamız gerek."

O gidiyor ve ben içkiden olmadığını bildiğim midemdeki düğümleri görmezden gelmeye çalışarak hava emiyorum. İkinci şişe suyu da yuttuktan sonra titreyen bacaklarımın üzerinde kalkıp kot pantolonumu ve boxerımı yırtarak banyoya gidiyorum.

Tate'siz bir hayat istemiyorum. Onsuz hiçbir şey istemiyorum.

Duşa giriyorum, suyu açtığımda tökezliyorum. Sıcaklık vücuduma çarptığında sarsılıyorum ve beni ayıltmak için soğuk bir spreyin altında olmam gerekirken, sıcak akıntı sinirlerimi yatıştırıyor.

Başımı öne eğiyorum, çağlayanın boynumdan ve sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum ve aniden bütün gece hissettiğim ilk huzur damlasını hissediyorum.

Tate uzun zamandır benim her şeyimdi ve bir şekilde hep öyle kalacağını düşündüm. Bundan hiç şüphe etmedim.

Aslında, iyi ya da kötü, onun hayatında kalmak için büyük çaba sarf etmiştim. Ve işte o zaman fark ettim. Ona üzerimde çok fazla güç vermiştim.

Bu gece onu başka bir adamla gördüğümde ilk içgüdüm birine vurmak, ona bağırmak, ikisiyle de yüzleşmekti ama içimden bir ses beni engelledi.

Onu her zaman sıkıştırdım, ittim ve onunla kavga ettim ve artık o adam olmak istemiyordum. En başta, büyüyebilmek için ayrıldım.

Banyo kapısının kapandığını duyuyorum ve perdeyi bir santim geri çekerek genç bir kadının perdeye yaslandığını görüyorum.

Beni izliyor ve ben de saçlarımı başımın üstünde düzelterek onu tanımaya çalışıyorum. Belli belirsiz tanıdık geliyor.

"Sen kimsin?" Bir hayran ya da birinin asistanı olabileceğini düşünerek sordum, ama uzun zamandır diğer kadınlara dikkat etmemiştim, bu yüzden emin değildim.

İri kahverengi gözleri utangaç bakıyor. "Pasha bir sırt masajına ihtiyacın olabileceğini düşündü," diye cevap veriyor, sesi çok masum geliyor.

Gözlerimi kısıyorum ve yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başlamasını izliyorum, anlamı netleştikçe tüm süre boyunca bakışlarımı tutuyorum.

Duruyorum, ciğerlerimdeki havayı yavaşça boşaltıyorum.

Açık kahverengi saçları omzunun üzerinden düşüyor ve her şey parça parça dökülüp önümde çırılçıplak dururken kalp atışlarım hızlanıyor.

Nefesimin altında fısıldıyorum, ona gitmesini söylemek için kendimi zorluyorum. Sadece gitmesini söyle.

Sessiz, ama başını bana doğru eğip bir davet beklerken gözlerindeki şakacılığın ipucunu yakalıyorum.

"Gitmemi istiyor musun?" diye soruyor nazikçe, bakışlarındaki her şey gitmeyeceğimi bildiğini söylüyor.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum ve dokunduğumda ne kadar sıcak olacağını neredeyse hissedebiliyorum.

Onu.

Yatağımda birinin olması ne güzel olurdu.

Gitmesini istiyorum ama yalnız kalmak da istemiyorum.

Tate'in gülümsemeleri zihnimde uçuşuyor ve kız yaklaşırken çenemi sıkıyorum, varlığı kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben onun yatakta beni beklediğini düşündükçe sertleşmeye başlıyorum. Gözlerimi kapatıp ona bakabilirim, rolün içinde kaybolabilirim, öfkemi ve acımı bir kenara bırakıp diğer pek çok kadın gibi onu da kullanabilirim, ama ...

Ama bundan hiçbir şey kazanmadım.

Yarın kendimden ve bu ucuz numaradan nefret edeceğim, çünkü hiçbir şey sevdiğin biriyle sevişmekle kıyaslanamaz.

Boğazımın arkasına iğneler batıyor ve yumruyu yutuyorum. "Evet," diye törpüledim, ona bakarak. "Gitmeni istiyorum."

Muhtemelen onu neden istemediğimi anlamaya çalışırken bakışlarını kaydırırken gözlerinde şaşkınlık ve biraz da incinmişlik parlıyor.

Duş perdesini kapatıyorum ve sonunda kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve bir rahatlama dalgası beni vuruyor. Bir anlığına Tate kafamda kayboluyor ve vücudumun her santimi ikinci bir rüzgarın esintisini hissediyor.

Tate'e olan ihtiyacımın geçmişte bana pek çok kötü şey yaptırmasına ve pek çok yanlış karar aldırmasına izin vermiştim ve kendi mutluluğum üzerinde hâlâ ne kadar kontrol sahibi olmadığımı fark etmemiştim.

O benim her şeyimdi ve ben kendimi geri çektim, rol yaptım ve tüm yanlış seçimleri yaptım, çünkü kafam onunla çok bulanıktı ve artık bunu yapmıyorum.

Duştan çıkıyorum, belime bir havlu sarıyorum ve yatıyorum. Yarın bir yarışım var.

Sonraki bir buçuk yıl boyunca birkaç kadın gelip gitti ama bunun nedeni asla kızgın olmam ya da intikam almak istemem değildi. Tıpkı Tate gibi ben de hayatıma devam etmeye çalışıyordum. Geri dönüp onun için savaşmak istiyordum ama onun için iyi olacağımdan emin olana kadar değil. Belki de hayatına devam ettiği için beni istemeyecekti. Ben de oluruna bıraktım.

Bir buçuk yıl boyunca, istediğim ve doğru olduğunu düşündüğüm şey arasında savaştım. Ya onu geri alacak ve sonsuza dek sevecektim ya da onu yalnız bırakacaktım, çünkü ona yaşattığım tek şey acıydı.

Ama bugün eve geldiğimde ve onu tekrar gördüğümde, işte o an oldu. Kafamdaki savaş artık orada değildi.

O bana aitti. Ben onun için yaratılmıştım.

Dans pistinin karşısındaki masasının arkadaşlarımızla ve onların içkileriyle dolu olduğunu, Ben'in tembel elini onun kalçasına dayadığını gördüm ve gülümsememek için çenemi sıktım.

Bu dokunuş ona bir şey yapmayacaktı.

Onun için değil.

Tate yavaş yanan biri değildi. Beslenmeyi severdi.

Ses sisteminde Halestorm'un "I Get Off" şarkısı çaldı ve eski lise arkadaşlarımızdan bazıları dans pistinde şarkıya eşlik etti. Bu şarkının bana hep onu hatırlattığını ve pencerelerimiz birbirine bakarken nasıl büyüdüğümüzü hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. Birlikte olduğumuz zamanlarda o pencereyle benimle alay ederken çok eğlenirdi.

Telefonum elimde vızıldadı ve başparmağımı ekrana kaydırarak Jax'ten gelen mesajı gördüm.

Bu gece onunla gittiğinde ne yapmayı planlıyorsun?

Dans pistinin karşısındaki kardeşimle göz göze geldiğimde bana küçük, her şeyi bilen bir bakış fırlattı. Sırıt.

Pislik.

Telefonum tekrar çaldı.

Hiçbir fikrin yok, değil mi?

Telefonumu masamın üzerine bıraktım ve ona orta parmağımı gösterdim. Güldü ve onun eğlencesini paylaşan Madoc'a baktı.

Ne yapmam gerekiyordu? Onu saçından tutup arabama mı sürükleyecektim? Evet, bu bana puan kazandırırdı.

Ama o haklıydı. Onun başka biriyle eve gitmesiyle yaşayabilmemin imkânı yoktu. Her ne kadar öfkemi kontrol etmeyi öğrenmiş olsam da, o bir tetikleyiciydi.

Bir buçuk yıl önce yaşadığı kaçamağın sadece birkaç dakikasına tanık olmuştum. Şimdi durum farklıydı. Ben kötü bir adam değildi ve Tate onu iyi tanıyordu. Aralarında işler çabuk kızışabilirdi.

Yanımdaki kız koluma yaslandı ve ona baktım, neredeyse onu eve götürebilmeyi diliyordum. Enerji ve adrenalinle dolup taşmıştım ve bu gece yatağımda bir kız olmasını istiyordum.

Onu yanımda götürecekmişim gibi davranabilirdim. Kendimi buna ikna edebilirdim ve onun vücudunun benimkini kapatacağım, dalacağım ve bir süre oynayacağım yere kadar çalıştırmasına izin verebilirdim, ama bunu zorluyor olurdum.

İstediğim ve tam olarak neyi sevdiğimi bilen tek bir kız vardı. "Pislik!"

Başımı dans pistine çevirdiğimde Pasha'nın bir adamı iterek kendisinden uzaklaştırdığını gördüm.

Harika. Kızgınlık yağmur gibi üzerime yağdı ve ayağa kalkarak kızın elinin kalçamdan düşmesine izin verdim.

Pasha bir adamın kendisiyle dans etmesine izin verecek kadar sarhoş olmuştu ve şimdi aklı başına gelmişti, dikkat çekmek istemiyordu.

Adam -görünüşüne bakılırsa yirmili yaşların sonundaydı- genişçe gülümsedi ve kadının kalçalarını kavrayarak onu kendine çekti.

"Dur!" Paşa ellerini tekrar itti ve ben de tam olarak ne olacağını bilerek ona doğru yürüdüm.

Dans pisti neredeyse omuz omuzaydı, bu yüzden çırpınışları gözden kaçmıyordu. Madoc, Fallon ve masalarındaki diğer herkes bu kargaşanın ne olduğunu görmek için boyunlarını uzatmışlardı.

Adam onun kolunu tuttu.

Kahretsin.

Kalabalığın arasından sıyrılıp Pasha'yı suratına bir tokat atarken yakalamaya yetecek kadar zamanım oldu. "Seni kaltak!" diye bağırdı yüzünü tutarak.

Aralarına atladım ve Paşa'nın önünde durdum.

"Geri çekil," diye homurdandım adama, ilerlemeye çalışırken üzerine yürüdüm.

"Bana vurdu!" diye hırladı.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek onun alanına girdim. "O benden daha iyi," diye tehdit ettim. Adam durakladı, muhtemelen seçeneklerini tartıyordu, sonra arkasını döndü ve

kıçını dans pistinden çek. Pasha'ya da en az ona olduğu kadar kızgın bir şekilde nefesimi verdim. Bunu çok sık yapıyordu. Bir erkeğin bir şansı olduğunu düşünmesine izin veriyor, ancak sonunda onu istemediğini fark ettiğinde yalvarıyordu. Olmadığı biri olmaya çalışmaktan vazgeçmeliydi.

Arkamı döndüm. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum ama bana bakmıyordu. Alt dudağını çiğneyerek başını salladı.

"Ben eşcinselim, değil mi?" diye mırıldandı, sanki yeni

fark etmiş gibi. Başımı salladım, homurdandım.

"Biliyorum."

Başını kaldırdı ve gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Aslında kimsenin şüphelenmediğini sanıyordu.

"Babam benden nefret ediyor," diye somurttu. "Şimdi benden daha çok nefret edecek."

Bir kolumu boynuna doladım ve onu dans pistinden çıkardım. "Aileyle ilgili en güzel şey ne biliyor musun?" Düşündüm. "Onlar senin seçimin değildi, bu yüzden sorumlu değilsin. Arkadaşlarla ilgili en güzel şey ise onları seçebiliyor olman."

Ayağımı Madoc'un masasındaki tahta sandalyenin ayağına doladım ve çekerek Paşa'yı sandalyeye oturttum.

"Çocuklar, Pasha'yı hatırlıyorsunuz, değil mi?" Çenemi arkadaşlarıma doğru salladım, Tate'in gözlerini üzerimde hissettiğimde yüzümün sağ tarafındaki kızarıklık fark edilmedi.

"Hey," diye mırıldandı masanın etrafından gelen sesler.

Fallon ayağa kalkıp kovadan bir şişe bira alırken ben de asistanımın sandalyesinin arkasını tutarak ayağa kalktım. Kapağını çıkardı ve Pasha'nın önüne koydu.

Arkadaşlarımın şu anda Paşa'ya verebileceğim en iyi şey olduğunu bilerek Fallon'a başımla teşekkür ettim.

Gözlerim Tate'e kaydı ve bakışları meydan okurcasına masanın karşısındaki boş bir alana dikilmiş olsa da, farkında olduğu tek şeyin ben olduğumu biliyordum.

Gevşek dalgaları bir omzuna dökülmüş, göğsünü örtüyordu ve sanki bir şey yapmamı ya da söylememi bekliyormuş gibi hareketsiz ve sessiz oturuyordu.

Gözlerimi Ben'in kalçasının içini ovuşturan eline diktim ve sonra onun da elinin Ben'in bacağında olduğunu fark ettim.

Çenemi çelikleştirerek dans pistine geri dönmek için arkamı döndüğümde Madoc seslendi. "Dostum, otur şuraya," diye seslendi. "Hadi ama."

Üzerimdeki tüm bakışlara güldüm. "Sanmıyorum," dedim ve sonra ekledim, "Tate rahatsız."

Daralmış gözleri anında beni kıstırdı. "Aynı arkadaşları paylaşıyoruz Jared. Bununla başa çıkabilirim." Başımı eğdim, eğlence tenimi ısıtıyordu. "Gerçekten mi?" Meydan okudum. "Nefes alıp verişin sığ. Yumrukların sıkılı. Bana zorlukla bakıyorsun," diye değerlendirdim, gözlerimi onun üzerinde gezdirerek. Vücudunu. "Ve ben buraya gelene kadar elini ona sürmemiştin" -Ben'e kaşlarımı kaldırarak baktım-.

Beni karşılayan sessizliğin tadını çıkararak sırıttım. "Haklısın," diye alay ettim. "Rahatsız değilsin. Gerginsin."

Haklı olduğumu biliyordum. Yanaklarına dokunsam sıcak olacağını, elimi kalbinin üzerine koysam kalbinin hızla atacağını biliyordum.

Ama her ne kadar ruh halini yakaladığım için memnun olsam da, neden sandalyeden fırlayıp bana vurmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Tate aşırı şiddet yanlısı değildi ama en azından bana bağırırdı.

Bunun yerine, ayağa kalkıp fırtınalı gözleriyle beni büyülerken dolgun pembe dudaklarının köşesi uğursuz bir sırıtışla kıvrıldı.

Eğlenmiş görünerek kaşlarını kaldırdı. "Gergin mi?" diye tekrarladı. "Aslında hafızamda çok az yer kapladığını düşünmen beni eğlendirdi Jared. İşte bu kadar kolay unutulabilirdin." Bana doğru yaklaştı, sakin ve düzgün adımlarla yanıma sokuldu. "Ve geriye dönüp senin hakkında kendimi ne kadar kandırdığımı düşündüğümde aslında oldukça eğleniyorum."

Küçümseyici sesi dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Lanet bir anı

mı? Onun *tüm* anıları bendim.

"Bir tartışmayı kazanmanın tek yolu yumruk atmaktır," diye alay etti. "Antisosyal davranışların beni çok sıktı ve toplum içinde konuşma becerilerinden yoksun olman en hafif tabirle utanç vericiydi."

Ne oluyor lan?

Sıcak bakışlarım ona odaklandı ve öfkem göğsümden taşarken yavaşça çenemi kaldırdım.

Son bir adımla mesafeyi kapattım ve yumuşak kokusunu içime çekerek ona baktım. Dişlerimi sıktım ve gömdüğüm öfkenin dışarı sızmasına izin verdim. "Yalnızken konuşma becerilerimi yeterince beğeniyordun," diye belirttim, her kelimeyi telaffuz ederken devam ettim. "Arabada, arabanın üstünde, duşumda, yatağında" -yüzüne bakıp hırladım- "evinin neredeyse her katında, neredeyse her odasında, o zamanlar konuşma becerilerimi seviyordun."

Tate'in arkasından bir homurtu duydum ve öfkeden irileşmiş gözleri Juliet'e döndü.

Arkadaşı başını kaldırdı ve Tate'in bakışları karşısında yüzü düştü. Madoc'un ve Jax'in gözleri yere odaklanmıştı ve akıllıca eğlenmekten geri durdular.

Ben, Tate'in yanında belirdi, onun elini tuttu ve bana bir bakış bile atmadı. "Gidelim," dedi kararlı bir şekilde.

Tate yüzünü ısıtan bir öfkeyle bana baktı ve başını salladı. "Kesinlikle."

Ama Ben'in onu götürmesine izin verdiğinde durdu ve eğilerek sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "Bazı şeyler için iyiydin," dedi. "Ama diğerleri için değil."

Birlikte gidişlerini izlerken ciğerlerim boşaldı ve bu sırada masadaki herkesin bakışları kafamın arkasında bir delik açtı.

Hay sikeyim.

Vücudumdaki her sinir ucuna sesleniyordu ve onun altımda olmasından başka bir şey istemiyordum. Sadece tek bir şey için iyi olduğumu ima etmesine rağmen.

Gülümsedim.

Bir dahaki sefere pençeleri çıktığında, benim iyi olduğum her şeyi ona hatırlatacaktı.

Bölüm 7

Tate

"Biliyorsun, onun yanında olması seni tedirgin ediyorsa sorun değil," dedi Ben yumuşak bir sesle, evime giden tuğla yolda yürürken elimi tutarak. "Uzun zamandır birlikteydiniz."

Sıkı bir gülümsemeyle elini sıktım. "Jared beni sinirlendirmiyor," diye devam ettim. "Beni kızdırıyor."

Geniş ahşap merdivenlerden verandanın ışığının yumuşak parıltısına doğru tırmandık ve bakışlarımı hızla Jax'in evine kaydırdım, tüm ışıkların hala sönük olduğunu fark ettim.

Jared'in muhtemelen Madoc'ta kalacağını tahmin ettiğim için eve gelmeyi tercih etmiştim.

Eve döndüğünde yani. Ne de olsa yanında Pasha ve bir randevusu vardı.

Merdivenleri çıkarken yarı yolda durdum ve dönüp bir adım aşağıda duran Ben'e baktım. "Seni içeri davet ederdim," diye başladım, polosunun önünü hafifçe çekiştirerek, "ama burası gerçekten dağınık."

Yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi ama bunu iyi saklayarak hızlıca gülümsedi.

Dağınıklığın bir önemi olmamalıydı elbette. Ve önemli de değildi. Ne de olsa odam temizdi.

Gerçek şu ki, Ben'i içeri davet edemeyecek kadar dikkatim dağınıktı. Tüm dikkatimi hak ediyordu ve şu anda bedenim ve kafam çok huzursuzdu. Çok heyecanlıydım. Onu bu gece eve götüremezdim.

Bakışlarımı tuttu, sakin bir havayla yüzümü inceledi. Mazeretimin ardındaki gerçek nedeni bildiğini biliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Kelimelere dökemediğim şeyi kabul ederek başını salladı.

Ben iyi bir adamdı. Ve akıllı biriydi. Bana güzel olduğumu söyledi ve seçimlerimi destekledi. Onun mavi gözlerine bakarken neredeyse kaybolmak istiyordum. Onun sıcak tenini tenime değdirmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek için. Beni onun kadar iyi hissettirip hissettiremeyeceğini görmek için.

Boğazımı temizleyerek bu fikri kafamdan attım.

Ben'i kendimi daha iyi hissetmek için kullanıyordum -herhangi bir şey hissetmek için- ve ikimiz de daha fazlasını hak ediyorduk.

Bu yüzden daha uygun bir zamanı beklememiz gerekiyordu.

Yaklaştı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırarak iffetli bir öpücük verdi. Tadı bu kez tarçın gibiydi ve yavaşça kolonyasını içime çektim. Geri çekildi, gitmek için arkasını dönmeden önce nazikçe gülümsedi.

Ama ben onu durdurdum.

Üst kolunu tuttum ve onu geri çektim, başımı eğdim ve vücudu şaşkınlıkla sarsılırken dudaklarına daldım. Kendi dilimle onun diliyle oynadım ve başımı yana eğerek daha derine indim ve onun kesik kesik nefesinin tadını çıkardım. Ben'in eli ensemde dolaştı ve yanaklarım onun yakınlığıyla ısındı.

İşte böyleydi. Keyifli. Rahatlatıcı. İyi öpüşüyordu.

Ama ben basmadıkça hiçbir şey olmadı. İkinci aşamaya geçmeye çalıştığında, bana sorun

olup olmadığını sordu. Hayal kırıklığına uğradığım için kendimi kötü hissettim. Ne de olsa sadece kibar davranıyordu.

Ama sanki ne istediğini bilmiyordu ve benim yönlendirmelerimi takip etmekten son derece mutluydu. Benim söylememi bekliyordu ve bunun beni tahrik edip etmeyeceğinden emin değildim.

Kontrol edilmek istediğimden değil. Sadece kendimi kaptırmak istedim.

Arabasına gitmek için dönmeden önce biraz daha gülümseyerek geri çekildi.

Ön kapımın kilidini açarak evime adım attım ve hemen küçük pençelerin parke zemine *vurduğunu*, *vurduğunu, vurduğunu* duydum.

Madman mutfaktan koridora doğru koşarken gülümseyerek başımı kaldırdım ve bacaklarımdan destek alarak ayağa fırladı. Jax'in arka bahçesinin sınırlarından kaçmış ve bizim köpek kapısından içeri girmiş olmalıydı. Ben Madoc'ta kalırken Jax ve Juliet ona göz kulak oluyorlardı. Onu yanımda götürebilirdim ama bu hafta çok meşguldüm, Jax ve Juliet'le daha çok ilgileniyordu.

Jared'le on yıl önce bulduğumuz küçük bir sokak köpeğiydi ve bu sürenin çoğunda Jared'le yaşamış olmasına rağmen, son birkaç yıldır benim olduğu için mutluydum.

Küçük dostum beni güldürmeyi asla başaramadı. Artık yaşlanmış olsa da enerjisi hiç azalmamıştı.

Uzanıp başının üstünü okşadım ve küçük cehennem zebanisinin tam olarak ne istediğini anladım. Yemek, su ve karnını okşamak; hepsi aynı anda.

Mutfağa doğru ilerledim, boyacıların bu hafta yemek odasında yarattığı dağınıklığın yanından geçtim. Beyaz çarşaflar mobilyaların üzerine ve parke zemine serilmişti ve tanıdık boya kokusunu içime çektim.

Yeni başlangıçlar ve taze bir başlangıç.

Mutfakta Madman'in yemeğini ve suyunu tazeledim ve derin nefesler alarak gözlerimi kapattım, eski anıların tadını çıkararak fuayeye doğru geri yürüdüm.

Ben büyürken annem odaları çok boyardı. Değişikliği severdi, bu yüzden kimyasalların kokusu beni rahatlatırdı. Evim gibiydi.

Ve onu kaybetmekten nefret ediyordum. Babam iki iyi teklifi geri çevirmişti ve nedenini bilmesem de şikâyet etmedim.

Evi satmanın en iyisi olduğunu anlamıştım. Her ne kadar arkadaşlarıma yakın olmayı özleyecek olsam ve burada başka birinin yaşamasını düşünemesem de Jared'dan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Anılardan, benimkinin karşısında duran eski odasından, canı ne zaman isterse haber vermeden kasabaya geri döndüğü bir gelecekten uzaklaşmalıydım.

Yani evet, ne kadar rahatsız edici olursa olsun değişim gerekliydi.

Küçükken, annem bir yıl Noel'den önce bazı oyuncaklarımı bağışlamamı istediğinde ağlamıştım. Noel Baba'nın bana getireceği yeni şeyler için yer açmam gerektiğini söylemişti ve eski eşyalarla oynamasam da, oyuncakların insan olduğunu hissediyordum. Kime gideceklerdi? Onlara bakılacak ve sevilecekler miydi?

Ama annem her şeyin ilk seferinde zor olduğunu söylerdi. Değişimi ne kadar benimserseniz, o kadar kolaylaşır. Bu yüzden her iki yılda bir odalarını yeniden boyardı.

Değişim bizi kayba hazırladı ve o haklıydı. Her şey kolaylaştı.

Ben'le ya da karşıma kim çıkarsa çıksın bir ilişki olasılığını kabullenmeliydim ve Jared ne isterse yapabilirdi. Olması gereken buydu.

Onun yanında olmak ne kadar rahatsız edici olursa olsun, Jared'in büyük olasılıkla annesini görmek ve kız kardeşinin doğumunda hazır bulunmak için evde olduğunu biliyordum. Bu ziyareti onun için mahvetmek istemedim.

Cebimden telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazarken banyoya girdim

titrek parmaklarla.

Yutkundum ve mesajı Jared'a gönderdim.

Beni rahat bırak, ben de aynısını yapacağım.

Telefonu lavaboya bırakmadan ve kıyafetlerimi çıkarmadan önce iki saniye kadar sıktım.

Onun üzerinde durmadığımdan, cevap verip vermeyeceğinden ya da verdiğinde ne söyleyeceğinden emin olmak için saçlarımı taradım, ince beyaz pijama şortumu ve siyah Seether kapüşonumu giydim ve yatağa girdim.

Işığı kapattıktan sonra telefonumu şarja taktım ve yorganın altına kıvrıldım. Cevap vermesini beklemeyecektim. Tepki vermesini beklemeyecektim.

Onu beklemeyecektim.

***

Gözlerimdeki uykuyu sildim ve sonunda telefonumda Jared'den gelen bir mesajı fark ettim.

Yapamam, mesajda yazıyordu. Ve sen de yapamazsın.

Telefondaki saate baktığımda saatin sabahın ikisini geçtiğini gördüm. Sadece bir saattir uyuyordum.

Saat farkını sık sık unutup tuhaf saatlerde mesaj attığı için babamın mesaj attığını düşünmüştüm. Ama Jared'e beni rahat bırakmasını söylediğim mesajımı hatırlayınca, verdiği yanıtı tekrar inceledim. Kendimi kontrol edemediğimi mi ima ediyordu?

"Kibirli pislik," diye tükürdüm, çılgın parmaklarım tek cevabımı yazıyordu. Mesaj yazarken kendi kendime fısıldadım. Benimle konuşma. Yanıma yaklaşma.

Telefonu tekrar komodinin üzerine kapattım ve yüzümü yastığa gömdüm, onu aklımdan uzak tutmaya kararlıydım.

İşe yaramadı.

Yatağı yumrukladım. *Ne göt ama!*

"Kendini beğenmiş, aşırı özgüvenli, orospu çocuğu ..." Yastığıma doğru homurdandım, sözlerinde bir parça gerçeklik payı olabileceğinden nefret ediyordum.

Beni yalnız bırakmamasını ne kadar sevdiğimi çok iyi hatırlıyordum. Jared'in en sevdiği yer beni soyabileceği her yerdi.

Telefonum tekrar çalıp yandı ve ben onu görmezden gelmem gerektiğini bilerek göz kırptım.

Ama yine de başımı kaldırdım, ekranın üst kısmında süzülen metni okurken hâlâ kaşlarımı çatıyordum.

Sana yaklaşmayacağım. Henüz gelmedin. Seni izlemeyi tercih ederim.

Nefesim kesildi. "Ne?" Kaşlarımı birbirine vurarak kendi kendime fısıldadım.

Beni izlemek mi? Yutkundum ve kendimi toparlamaya çalıştım, bunu doğru okuyup okumadığımdan emin değildim. Telefonu alıp yorganı üstümden attım ve parmak uçlarımda yatağın ucuna gittim; Fransız kapılarımdan ve sık yapraklı ağaçların arasından dışarı baktım.

Neredesin? Eski odasından gelen bir ışık göremeyince mesaj attım. Nasıl izleyebildi

Beni görmediği sürece? Birden doğruldum, eski odasındaki bir lambadan süzülen bir ışık tül perdelerimin arasından süzülüyordu, şimdi aydınlanmıştı.

Göğsümde gergin bir sıcaklık alevlenirken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Kollarımı yukarı ittim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, kalbim hızlı atışlarla çırpınıyordu.

Jared pencerede belirdi ve ben geri çekilerek kendimi karanlığa gömdüm. "Kahretsin," diye fısıldadım, sanki beni duyabileceğini düşünmüştüm. *Neden Madoc'ta değil de evdeydi?*

En azından ışıkları açık olan o olduğu için ben onu görebiliyordum ama o beni göremiyordu.

Daha önceki siyah pantolonunu hâlâ giyiyordu ama kemeri ve tişörtü artık yoktu ve orada öylece durmuş, nerede olduğumu çok iyi biliyormuş gibi bakıyordu. Buradan bile şakacı gözlerini görebiliyordum ve kapılarımı açarsam yanıma geleceğinden hiç kuşkum yoktu. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Bunu bilmek kollarımda bir ürperti yarattı.

Telefonunu beliyle aynı hizaya getirmiş, mesaj yazıyordu ve ben de gözlerimi vücudunda gezdirdim - dilimle birden fazla kez izini sürdüğüm sıkı ve dar karın kasları.

Gözlerimi kaçırarak alçak sesle homurdandım.

Telefonum titredi ve mesaja bakmak için ekranı kaydırdım.

Bu gece pistte çok güzeldin.

Gözlerimi kısarak onun yumuşak tarafına karşı kendimi sertleştirmeye çalıştım. Bunu nadiren gösteriyordu, bu da daha büyük bir etki yaratıyordu ve bana güzel şeyler söylemesini istemiyordum.

Bunca zaman sonra bile, beni hala öldürüyorsun. Seni hala istiyorum, Tate.

"Yapma," diye fısıldadım kimseye ve sonra iç çekerek kendimi yatağın ucuna bıraktım, göz ucuyla hâlâ onun karanlık suretini görüyordum.

Vücudunun benimkiyle birlikte hareket edişini özledim, diye tekrar mesaj attı. Başımı öne eğdim ve gelen mesajları okudum.

Ama hiç unutmadım.

Teninin her santimini hatırlıyorum. Her tadını, çıkardığın her sesi.

Ay ışığı kucağıma düştü ve telefonu sıkarken parmaklarımın beyazlaştığını görebiliyordum.

Her santimimi biliyordu ve beni bir enstrüman gibi çalabiliyordu. Talepkâr elleri ve ağzı öylesine açgözlüydü ki başımı geriye attım ve omurgamdan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissettim.

Kahretsin.

Parmaklarım karıncalandı, ne yapmaya çalıştığını biliyordum ve durmasını istemiyordum.

Görünüşe göre bu gece konuşma becerileri zayıf olan sensin, diye mesaj attı.

Gözlerimi devirdim.

Farklı olduğunu düşünebilirsin ama değilsin. Beni hâlâ hissettiğini biliyorum, diye yazmıştı ve ben onun anısı karşısında kalçalarımı sıkarken bile küstahlığı karşısında dişlerimi sıktım.

Birçok kez senin içindeydim, diye alay etti. Bana hatırladığını söyle, yoksa ben hatırlatmak zorunda kalacağım.

Gözlerimi kapattım, nabzım vücudumda bir davul gibi atıyordu.

Jared.

Elimi kalçamda gezdirdim, bacaklarımın arasındaki telaşı çok seviyordum. Çok uzun zaman olmuştu.

"Lanet olsun ona," diye nefesimi tuttum.

Durmamı ister misin? diye sordu.

Ekrana bakarken kısa ve hızlı nefesler aldım.

Yap şunu. Ona durmasını söyle, dedim kendime. Bu berbat bir şey ve sana sahip olamaz. Ama tenim yanıyordu. Ve evim gibi hissediyordum.

Sıcaklık ve huzur gibi ve hayatımda ne değişirse değişsin, tanıştığım insanlar, kaybettiğim şeyler ya da nerede yaşadığım önemli değil, eğer onun yörüngesindeysem, o zaman evimdeydim.

On bir yaşındayken ve annemin ölümünün üzerinden bir yıl geçmişken bile Jared o gün benim yol göstericimdi. Onu görmezden geldiğimde bile yanımdan ayrılmadı. Ben ağlamayı bırakıp konuşmaya başlayana kadar iki saat boyunca beni arka bahçedeki eski lastik salıncağımızda itti. O benim arkadaşımdı. Güçlü bir temelimiz vardı.

Ve sonra, bir erkek olduğunda, duygular daha da güçlendi. Çok daha güçlü.

Orada oturdum ve kıçımı küçük bir daire çizerek, şortum ve tangamın tenime sürtünmesinden zevk almaya başladım.

Tekrar mesaj attı ve ben de sözlerini okuyarak teslim oldum.

> Kalçanın kıvrımındaki deriyi sevdim, Tate. Bacağının kalçanla birleştiği kısım. Cennet gibiydi ve şimdi bile tadını alabiliyorum.

Gözlerim dalgalandı ve uyluğumun sevdiği kısmını sıyırırken bedenimin yatağa düşmesine izin verdim.

> Saçlarımı o kadar sert tutardın ki neredeyse yüzüme sürüyordun. Baban senin ne kadar kötü olduğunu hiç bilmedi.

Avucumun topuğunu pijama şortumdan klitorisimin üzerinde gezdirdim ve okuldan önce yaptığı gizli sabah ziyaretlerini düşünerek inledim. Gizlice içeri girer, başını bacaklarımın arasına gömer ve o kadar sertleşirdi ki duyulmasın diye bir eliyle ağzımı kapatmak zorunda kalırdı.

> İkinci sınıfta atletizme başladığında bacakların çok sıkılaşmıştı. Beni bilerek delirtmeye çalıştığını düşünmüştüm.

Orta parmağımı ince şortumun üzerinden kıvrımlarımın arasına kaydırdım ve kendime engel olamadım. Onun sert ellerinin tekrar üzerimde olmasını arzuluyordum.

Göğsümdeki her kası gerdim, göğüslerimi daha yukarı kaldırdım ve uzun parmaklarının kapüşonumun altından kaydığını hayal ettim, çünkü lanet ellerini göğsümden asla uzak tutamazdı.

> Her zaman mükemmel uyuyordun, Tate. Seni arkadan becerdiğimde kalçalarını bana doğru eğişin.

"Kahretsin," diye inledim, kalçalarımı elime doğru yuvarladım ve gözlerimi kapattım.

> Bu senin en sevdiğin pozisyondu, değil mi?

Cevap vermedim, çünkü o zaten biliyordu. Mutfak masasından beri, beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırmasını hep sevmişimdir.

Sen de benim altımda hiç erimedin, diye devam etti. Her ittiğimde, sen de geri itiyordun. Aletimi içine sokuyordum, sen de yatağın üzerinden sırtını itiyordun, meme uçlarını dudaklarıma sürtüyor ve dilimi yalvarıyordun. Her zaman sert severdin.

Giriş yerimdeki sızı çok sıcak ve tatlıydı. Ona çok ihtiyacım vardı. Hiç kimse beni onun kadar çılgına çeviremezdi. İhtiyacın acelesi beni sular altında bıraktı ve yumruyu daha sert ovuştururken şortumdaki ıslaklığı hissettim.

Gözlerimi kapattım ve beni yüzüstü çevirip içime girdiğini hayal ettim. İçime girdiğinde her zaman hissettiğim o muhteşem acıyı dün gibi hatırlarken alnımı ter kapladı. Küçük bir acıydı ama hoşuma gidiyordu. O kadar derine girmişti ki, gerginlik ve baskı çok tatlıydı.

Yeni mesajını görmek için telefonu açtım.

> Mezuniyet gecesini hatırlıyor musun? Arabamda, gölün kenarında? Hava çok sıcaktı. Elbisen yırtılmıştı ve arabanın zeminindeydi, sen de benim kravatımı takmıştın. Taktığın tek şey oydu.

Hatırladım. Onu arka koltuğa oturtmuştum ve kravatı göğüslerimin arasında duruyordu. Buna dayanamadı. Vahşi bir köpek gibi saldırmış, neredeyse beni canlı canlı yiyordu.

> Tate, bana ne yaptığını bilmiyorsun. Beni aklımdan çıkarıyorsun. Sözlerin, kahkahaların, gözyaşların, gözlerin... Seninle ilgili her şey bana ait.

"Ben de," diye fısıldadım, gözümün kenarından bir damla yaş süzülüp şakağımdan aşağı damladı.

Yutkundum ve ağrıdan kurtulmak için bacaklarımı birbirine sürttüm.

Ben daha iyi bir adamım, ama benim için daha iyi bir kadın olmadı. Senin gibi biri hiç olmadı, diye mesaj attı.

Ellerimi yumruk yaptım, boşalmak istiyordum. Nefes nefese kalmıştım, beni boşaltmasını istiyordum ama ona bu zevki tattırmayı reddederek yumruğumu yatağa vurdum.

Beni çok fazla incitmişti ve aramızda hâlâ var olan fiziksel çekim ne olursa olsun,

değişmemişti. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Sana dokunduğunda o lanet ellerini ezmek istiyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse . . . Başka bir adamın benim istediğim şeye sahip olmasını izlemek çok tahrik edici.

Evet, tıpkı benim onu başka bir kadınla görmem gibi. Bundan nefret ediyordum ve canımı acıtıyordu ama aynı zamanda sahiplenici hissetmeme de neden oluyordu. Kavga etmek istememe neden oldu.

Aslında, şu anda çelik çubuk gibiyim.

Ciğerlerim boşaldı ve alt dudağımı dişlerimin arasından geçirdim, neredeyse gülümseyecektim ama kendimi durdurdum. Jared -sert ve hazır- ağzımı sulandırmayı asla başaramayan bir görüntüydü. Yatıyor olmama ve onu göremiyor olmama rağmen şu anda kendini tuttuğunu hayal ettim.

Tekrar mesaj atana kadar bir dakika daha geçti.

Çok seksi görünüyorsun. Yatmadan önce o tişörtü çıkarmalısın.

Gözlerim döndü ve yataktan fırlayıp Fransız kapılarımdan dışarı baktım. Beni görmedi, değil mi? Burası karanlıktı. Orası aydınlıktı. Elimi saçlarımda gezdirdim, utanç yüzümü ısıtıyordu.

Görüş alanımı kapıdan dışarıya doğru çevirdiğimde Jared'in hâlâ daha önce yaktığı lambanın altın ışıltısında durduğunu gördüm. Ağacın ve karanlığın içinden bile, yere bakıp bir kez daha mesaj atmadan önce gözlerindeki kendinden memnun ifadeyi görebiliyordum.

Her şeyi hatırlıyorum Tate, diye mesaj attı. Ve senin de hatırladığını biliyorum.

Telefonun yatağa düşmesine izin verdim, perdeleri kapatıp gözden kaybolurken gözlerindeki eğlencenin karanlık bir tehdide dönüştüğünü gördüm.

Sikeyim.

Bölüm 8

Tate

Kaldırım boyunca hızla ilerledim, spor ayakkabılarım kaldırımın üzerinden atlayıp caddenin karşısına geçerken darbeleri hafifletiyordu. Kulaklıklarımdan Three Days Grace'in "I Hate Everything About You" şarkısı çalıyordu ve karnımdan başıma kadar ter içindeydim.

İyi durumdaydım ve normalde koşularımda hız için zorlamazdım, ancak nefes nefese kaldığım gerçeği bana çok ileri gittiğimi ve zorlandığımı hissettirdi. Normal sabah koşularımda hiç nefes nefese kalmazdım.

Caddenin benim tarafımdaki kaldırımına çıkarken yavaşlayarak yürüdüm, siyah atletimin eteklerini yukarı çektim ve yüzümü sildim.

Kırpılmış siyah streç pantolonum terimden ıslanmıştı ve kumaşı kalçalarımı kaşındırıyordu.

Beni kızdırıyorlardı.

Sırtımda sürüklenen atkuyruğum beni sinirlendiriyordu. Ağrıyan ayaklarım ve istenmeyen enerjimi vücudumdan atmayı başaramamış olmam da beni kızdırıyordu.

Uzun zamandır bu kadar sinirlenmemiştim.

Jared'in motosikletinin uykumu delip geçen sesiyle uyandım, tenimin üzerinde sıcak bir su seli gibi ve yatağa uzandım, yatağa yassılaştım, aniden onun sabah ziyaretlerinden biri için çaresiz kaldım. Her zaman sabahları daha çok havamda olurdum ve onun çıplak bedeninin bacaklarımın arasına girmesi, girmek için yalvarması, uyanmak için çok güzel bir yol olurdu.

Ama o hızla uzaklaşmıştı ve ben kesinlikle bedenimin arzuladığı şeyi istemiyordum.

Evime girdim, anahtarlarımı, iPod'umu ve kulaklıklarımı girişteki masanın üzerine bıraktım ve Madman arkamdan gelirken mutfağa doğru yürüdüm. Masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarımı çalıştırarak omlet yapmaya başladım, bir yandan da iki şişe su içtim ve biraz meyve doğradım.

Düzenlediğim programla sağlıklı beslenmeye çalışmak zordu. Hastanede her zaman Krispy Kremes kutuları, kurabiyeler ve diğer atıştırmalıklar bulunurdu ve çalışmadığım ya da okulda olmadığım zamanlarda ya kütüphanede kitap okuyor ya evde kitap okuyor ya da arabamda çalışıyordum, aceleyle uygun olanı almamakta zorlanıyordum. Neyse ki hafta sonlarım boştu, bu yüzden salatalar ve sağlıklı atıştırmalıklar hazırlayarak yemek hazırladım.

Yine de her fırsatta çikolata kaplı bir çörek kapıyordum. Masaya oturup haftada bir yaptığımız görüntülü sohbet için babamı aradım.

"Selam baba," diye selamladım onu, ıspanaklı, mantarlı ve peynirli omletimden bir parça keserken. "Güzel İtalya nasıl? Şaraptan uzak duruyorsun, değil mi?" Dolu çatalı ağzıma tıkıştırarak alay ettim.

"Aslında şarap kalbe iyi gelir," dedi mavi gözlerindeki kahkahayla. Benim gözlerim.

"Evet, bir bardak," diye açıkladım. "Beş değil, tamam mı?"

Başını salladı. "Touché."

Babam alkolü pek sevmezdi ama yıllar boyunca görev yaptığı bazı ülkelerin yemeklerine özel bir ilgi duyduğunu biliyordum. İtalya da bunlardan biriydi.

Ancak birkaç yıl önce yaşam tarzı nihayet vücuduna zarar vermeye başladı. Yoğun bir programı vardı, rutininde çok az tutarlılık vardı, her zaman hareket halinde olduğu için kötü beslenme alışkanlıkları vardı ve seyahat nedeniyle çok az egzersiz yapıyordu ya da hiç yapmıyordu. Yurtdışındayken iki kez kalp krizi geçirdi ve bana söylemedi bile. Öğrendiğimde çok sinirlenmiştim.

Artık başının etini daha fazla yemek için daha iyi iletişim kuruyordum. Bir yıl Noel'de biriktirdiğim parayla ona bir koşu bandı gönderdim ve hatta yaşadığı bölgedeki marketleri araştırdım, böylece onu salata barlarına ve organik ürün seçeneklerine yönlendirebildim.

Neyse ki buna katlandı. Yaklaşık on iki yıldır benim tek ebeveynimdi ve sonunda bir ipucu buldu ve uzun bir süre daha ona ihtiyacım olduğunu fark etti.

"Evde misin?" diye sordu etrafıma bakarak. "Madoc ve Fallon'la kaldığını sanıyordum."

Omuz silktim ve yemeğime odaklandım. "Bugün hafta sonu. İşçiler burada değil ve ben de biraz bahçe işi yapmak istedim. Ortalığı güzelleştirmek için, anlıyor musun?"

Bahçeler aslında çok iyi durumdaydı. Babam yokken ve ben okuldayken Jax her şeyle ilgileniyordu. Aslında sadece evde olmak istiyordum ve ne kadar saklamaya çalışsam da babamın beni iyi okuyabildiğini biliyordum.

"Tate, bunun zor olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Evi satmaktan bahsediyorum. Orayı özleyeceğini biliyorum."

Boğazımdaki yemek yumrusunu yuttum ve kayıtsız göründüğümden emin oldum. "Zor bir veda olacak ama hiçbir şey sonsuza kadar aynı kalamaz, değil mi?" Pozitif kalmaya çalışıyordum. Yapılabilecek bir şey yoktu ve babamın artık ihtiyacımız olmayan büyük bir evin masraflarını ödemeye devam etmesini bekleyemezdim.

"Tatlım, bana bak, lütfen."

Çatalımla yemek kesmeyi bıraktım ve yukarı baktım.

Bir an bana baktı ama sonra kaşlarını çattı ve gözlerini kaçırdı. Eliyle burnunu silerek bir iç geçirdi.

Kalbim sıkıştı ve ne söylemeye çalıştığını merak ettim. "Her şey

yolunda mı?" Hemen söyledim. "Kalbin-?"

"Ben iyiyim." Çabucak başını salladı. "Ben sadece ..."

Gözlerimi kıstım. "Ev mi? Satıldı mı?"

Bakışları benimkilere kilitlendi ve cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Hiçbir sorun yok."

"Baba, tükür gitsin."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve sert bir nefes verdi. "Aslında biriyle görüşüyorum," dedi. "Çok yakınlaştığım biriyle."

Çatalımı yere bıraktım, sırtımı dikleştirdim. Biriyle mi görüşüyordun? Annem öldükten bir süre sonra şurada burada birileriyle çıkmaktan bahsettiğini hatırlıyordum ama beni hiç kimseyle tanıştırmamıştı. Ciddi bir şey miydi?

Babam beni izledi, muhtemelen bir şey söylememi bekliyordu.

Sonunda boğazımı temizleyerek göz kırptım. "Baba, bu harika," dedim ona içten bir gülümsemeyle. "Senin adına sevindim. İtalyan mı?"

"Hayır." Kıpırdandı, çok rahatsız görünüyordu. "Hayır, aslında o evde yaşıyor."

"Burada mı?"

Elini bir kez daha saçlarında gezdirirken yanakları şişti. "Bu çok garip." Sinirli bir şekilde güldü. "Tatlım, yaklaşık bir yıl önce biriyle görüşmeye başladım..." Sözünü yarıda kesti, bana söylemek istediklerini anlatmak için çaresizce farklı sözcüklere ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. "Eski öğretmenlerinden biriyle görüşmeye başladım. Elizabeth Penley," diye atıldı.

"Bayan Penley?"

Bayan Penley ve babam mı?

"Düzensizdi," diye açıkladı, sesi daha çok özür diliyormuş gibi çıkıyordu. "Benim programım, onun işi ve senin programın derken, arada sırada eve gelebildiğinden bahsetmiyorum bile, birlikte geçirdiğimiz zamanın sadece ikimize ait olmasını istedim." Derin bir nefes aldı ve devam etti: "Sana söylemek için hiç uygun bir zaman yokmuş gibi geliyordu."

Sanırım anladım.

Muhtemelen bir noktada bundan bahsedebilirdi. *Tanrım.*

"Devam edip etmeyeceğini bilmiyordum ve emin olana kadar bahsetmek istemedim. Sadece son birkaç aydır gerçekten ciddileşti," diye devam etti, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Başımı sallayarak, babamın bana hayatındaki yeni birinden bahsetmesi fikrini özümsemeye çalıştım. Hiç kimseyi bu kadar büyütmemişti.

Ama gerçek şu ki, onun için endişeleniyordum. Onun için hep endişelendim. Özellikle de evde olduğu süre boyunca artık evde olmadığım için, tek başına yemek yediği, tek başına televizyon izlediği, tek başına uyuduğu için duyduğum suçluluk duygusundan kurtulamıyordum.

Annem her zaman sevilecek ve önemli olacak olsa da, babamın sonsuza kadar tek başına kalmasını istemiyordum.

"Peki." İçimi çektim. "Zamanı gelmişti. Ve Bayan Penley'i seviyorum. İnanılmaz biri." Ama sonra gözlerimi ona dikip sorguladım. "Ama daha önce Noel'de, bahar tatilinde ya da görüntülü sohbet sırasında bana söyleyecek zaman bulamadıysan neden şimdi söylüyorsun?"

Çekingen bir gülümseme sundu. "Çünkü ona evlenme teklif edeceğim."

***

"Tate!"

Başımı sola doğru salladım ve Madoc'un bana doğru geldiğini

gördüm. "Harika," diye fısıldadım, tekrar yola odaklandım.

Babamla yaptığım görüşmeden sonra, gün boyunca pek çok kişinin yaptığı gibi ben de pistte birkaç deneme turu atmak ve burada kalabalık olmadan bulduğum sakinliğin tadını çıkarmak için dışarı çıktım.

Mücadele ediyordum ve nedenini bilmiyordum. Penley'den hoşlanıyordum ve babamın birini bulmasını istiyordum. Evlenme teklif etmesi iyi bir şeydi ve onun için mutlu olmalıydım.

Peki neden birdenbire her şeyin çok fazla olduğunu hissettim?

Ev, Stanford, onun ilişkisi ... Kendimi dümensiz ya da çapasız bir yelkendeymişim gibi hissediyordum.

Ben de araba sürmek için dışarı çıktım.

Kafamı boşaltmak için. Yalnız kalmak

için, ki Madoc bundan nefret ederdi.

"Hadi gidelim." Sesindeki ısırık keskindi ve hayır cevabını kabul etmeyeceğini biliyordum. "Şimdi."

Ona tekrar baktım, şaşkınlık, kızgınlık ve hayal kırıklığı muhtemelen her halimden belli oluyordu.

Yüzünü. "Nerede?"

Başını arkaya doğru salladı. "Benim evim. Birlikte bir parti verdik. Fallon bir saat önce sana mesaj attığını söyledi."

"Hayır." Orada kimi göreceğimi çok iyi bildiğim için başımı salladım.

"Parti yok." Durdu, takım elbisesinin ceketini iterek açtı ve ellerini kalçalarına koydu.

"Ne giyiyorsun?" Siyah takım elbise pantolonu ve ceketi ile açık mavi gömleği ve kraliyet mavisi kravatına bakarak sordum. Kıyafetleri ve saçları zarif ve şıktı ve Fallon gibi alternatif biriyle nasıl birlikte olduğunu asla anlayamadım.

Doğruldu, birden küstahlaştı. Bir elini önünde gezdirerek çenesini bana doğru eğdi. "Seksi mi değil mi?" diye sordu, kıyafetlerinden bahsederken şakacı bir tavır takınmıştı. "Bu sabah birkaç saatliğine staja gitmem gerekti."

Onu cesaretlendirmemeye karar vererek gözlerimi tekrar piste çevirdim. "Hadi gidelim." Güçlü sesi tekrar dırdır ederek konuya geri döndü.

İçimi çektim ve kaputun üzerinden atladım. "Kesin şunu. Karışmana ihtiyacım yok."

Kapımı açmaya gittim ama Madoc avucunu cama dayayarak beni durdurdu.

"Hayatın boyunca onunla çok karşılaşacaksın," diye bastırdı. "Yeniden bir araya gelmeler, arkadaş düğünleri ve Fallon ile benim çocuklarımız olduğunda ne olacak? Ya da Jax ve Juliet?"

Madoc'un haklı olduğunu anladığımda kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Jared'le yıllar boyunca çok karşılaşacaktım.

Kahretsin.

Madoc omuzlarımdan tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Bunu kafana sok, tamam mı?" Benimle babam gibi konuştu. "Sen de bizim için en az onun kadar önemlisin. Bir daha geri çekilmeyeceksin. Gitmene izin vermeyeceğiz."

Huysuz bir çocuk gibi gözlerimi ona diktim. Israrcılığından nefret ediyordum. Yine de hoşuma da gidiyordu.

Beni hiç bırakmadı. Juliet ve Fallon sonsuza dek bu adamlarla birlikte olacak ve onlardan çocuk sahibi olacaklardı. Ve hiç şüphesiz buraya yerleşeceklerdi.

Ve hepsi Jared'in olduğu kadar benim de arkadaşlarımdı.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım. "Tamam, ama kendi arabamı kullanacağım."

***

"Selam," diye selamladı Fallon beni, yanağıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti. Alışılmadık derecede neşeliydi, bu yüzden muhtemelen çakırkeyif olduğunu tahmin ettim, ancak başka türlü uyanık görünüyordu.

Kesilmiş, yırtılmış ve bağlanmış eski gri tişörtlerinden birini giymiş ve seksi, neredeyse sırtı açık bir atlete dönüştürmüştü. Madoc arkasından yaklaşıp kıçını okşarken ve yüzünü boynuna gömerken, kısa kot şortu ağzının suyunu akıtmaya başlamıştı bile.

Madoc sahiplenici bir kolunu beline doladığında gülümseyerek, "Bir içki al," diye emretti. Ve sonra lazer yeşili bakışlarıyla beni sabitledi. "Ve rahatla, tamam mı?"

Ben'i dışarıda havuzun yanında gördüm, bu yüzden arkadaşlarımı bıraktım ve onunla buluşmak için dışarı çıktım.

Madoc ve Fallon etraflarında insanların olmasını severdi ve Madoc özellikle partileri severdi. Bunun nedeni içki içmek ya da yaramazlık yapmak değildi. Topluluğu sevdiği içindi. Arkadaşlarını severdi, iyi vakit geçirmeyi ve iyi sohbet etmeyi severdi. Madoc'un bir gün Shelburne Falls'un belediye başkanı olacağından hiç şüphem yoktu, çünkü ailesini o kadar çok seviyordu.

Ve bu kasaba onun ailesiydi.

Fallon'ın mavi ya da kırmızı yelekli bir elbise giymesi ve üzerine Amerikan bayrağı iliştirmesi fikri de oldukça komikti.

Sürgülü cam kapılardan geçerken Beastie Boys'un "She's Crafty" şarkısının akşamüstü havasını doldurduğunu duydum ve sonunda gülümsedim. Madoc'un partilerinin çoğu kadar kalabalık değildi ama dışarıda otuz kadar insan vardı. Çoğu yüzme şortu ve bikini giymişti, bense hâlâ Loop'taki kot pantolonumu ve gömleğimi giyiyordum.

Ben'e doğru yürürken elimi çıplak sırtına koydum ama o daha arkasını dönmeye fırsat bulamadan, Jared etraftayken kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olan o tanıdık farkındalığı hissettim.

Ben döndü ve bana geniş bir gülümseme fırlattı, ama yanağımı öpmek için eğildiğinde, omzunun üzerinden baktım, bakmadan edemedim.

Ama Jared burada değildi. Gözlerimi etrafta gezdirip partiyi taradım ama onu hiçbir yerde göremedim.

Sahip olduğum garip bir altıncı histi ve açıklanamasa da, onun ne zaman yakınımda olduğunu her zaman biliyordum. Boynumun ısınması ya da derimin yüzey altında titreşmesi olabilirdi, ya da belki de sadece orada olmasını beklediğim içindi, ama onu hissettiğim anda, farkında olduğum tek şey buydu.

Çiftler eğleniyor ve yüzücüler etrafta yüzüyordu ama etrafa bakmaya devam ettiğimde onu bulamadım.

Yine de burada olmalıydı. Yardımcısı Pasha, fıçıdan bira dolduruyordu. Mor saçlarını fark etmiştim.

"İyi misin?" Ben geri çekildi, bir eliyle belimi tutarken diğer eliyle de bir tabak yemek tutuyordu.

"Evet," diye homurdandım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Ben iyiyim. Ben sadece ..." Yavaş bir nefes aldım, başparmağımla arkamı işaret ederken sinirlerimi atmaya çalışıyordum. "Depoya gidip Madoc'un istediği birkaç şişeyi daha getireceğim, tamam mı? Hemen döneceğim."

Ben'in yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra arkamı döndüm ve o gözlerimdeki yalanı görmeden eve doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

Elbette Madoc babasının deposundan daha fazla içki istememişti ama bir dakika uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Mutfaktaki birkaç kişinin ve yemek adasının etrafından dolanarak bodrum kapısını açtım ve merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Partinin başlarında, kadınlar erkek arkadaşlarının -ve kocalarının- Madoc'un oyun odasına gitmesine izin vermeden önce genellikle herkes birlikte sosyalleştiği için bodrum boştu. Bilardo masası, paten rampası ve deri koltukların hepsi kullanılmadan duruyordu, kendimi koridordan aşağıya ve depo odasının karşısındaki bitmiş banyoya yönlendirdim.

"Tanrım, bebeğim," bir adamın kaba fısıltısı tam banyoya kaçarken kulaklarıma takıldı. "Ellerimi senden uzak tutamıyorum. Bunu bana neden yapıyorsun, ha?"

Boğuk sesine karışık sesler ve gürültülü nefes alış verişler eşlik ediyordu.

Bir kıkırdama duyuldu ve ardından bir kız sesi şöyle dedi: "Ben hiçbir şey yapmıyorum Bay Trent. Söz veriyorum."

Gözlerim parladı ve midem düğümlendi. *Bay Trent.*

Kumaşın yırtıldığını duydum ve kadın nefesini içine çekti.

Çenemi sıkarak elimi kapı kolundan çektim ve aralık olan depo kapısına doğru ilerledim.

"Bacaklarını aç benim için," diye emretti, sesi gergin
çıkıyordu. Durdum ve dinledim, duymaktan
korkuyordum ama duymamaktan da korkuyordum.
"Hadi," diye ısrar etti, sesi giderek sertleşiyordu. "Daha geniş. Ne kadar istediğini göster bana."
Aman Tanrım.
Bu Jared değildi. O olamazdı. Ama sesi hırıltılıydı ve emin olamadım.
Ne oluyor be?
Kendimi sabitlemek için elimi kapıya koydum.
"Acıyor mu?" Sesi eğleniyor gibiydi.
"Evet," diye nefesini tuttu. "Senin için çok geniş
açıldım, bebeğim." "Hoşuna gidiyor mu?" diye alay
etti ve bir fermuar sesi duydum.
"Evet," diye inledi. "Oh, Tanrım. Lütfen. Becer beni!" Çığlığı koridora taştı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.
Bu Juliet'in sesi miydi?
"Seni seviyorum," dedi ve sonra nefesini içine çekerken alçak bir hırıltı
çıkardı. "Oh, Jax!" diye haykırdı kız ve ben hemen uzun bir nefes verdim.
Jax. *Oh, Tanrıya şükür.*
Jared değil. Sadece Jared'in kardeşi. Aynı zamanda Bay Trent. Tamam.
Şimdi daha iyi hissediyorum. Yine de Juliet neden erkek arkadaşına "Bay
Trent" diyordu?
Kendi kendime gülerek başımı salladım. *Sapık çocuklar.*
Arkamı döndüm, bir adım attım ama hemen durdum. Jared kollarını göğsünde kavuşturmuş tam arkamda duruyordu. Karşı duvara yaslanmıştı ve Jax ile Juliet'ten tamamen habersiz görünüyordu. Gözleri sadece benim üzerimdeydi.
Sıcak bir öfke dalgası uzuvlarımı gerdi ve beni bekleyen her neyse ona karşı kendimi
hazırladım. "Ne kadar oldu?" Çenesini salladı, depoda olanlara atıfta bulunarak oda. "Ne zamandan beri böyle kontrolünü kaybediyorsun?"
Retorik bir soruydu. Belki de gerçekten bir cevap istiyordu ama ben ona asla bir cevap vermeyecektim. Orada durdum, beni güçlü ve sakin görmesine izin verdim. Bakışları yavaşça vücudumdan aşağıya inmeden önce benimkilerle kilitli kaldı ve birden kendimi çok çıplak hissettim.
Buradaki insanların çoğundan daha iyi giyinmiştim ama solmuş ve yırtık kot pantolonum daracıktı ve dökümlü siyah atletim neredeyse sırtsızdı, sadece kırılgan spagetti askıları tarafından tutuluyordu. Ve üstüm sütyen olmadan formumu daha iyi yansıttığı için sütyen takmıyordum.
Meme uçlarımın kumaşın üzerinde sertleştiğini hissettim ve onun da bunu fark ettiğini
anladım. Jared'in gözleri açlıktan kızarmıştı ve pazuları siyah tişörtünün kısa kollarını
germişti.
Gömlek.
Jared'in ne düşündüğünü asla bilemezdiniz, ama ne hissettiğini neredeyse her zaman bilirdiniz. Tahrik olduğunda bir bomba kadar kurnazdı.
Arzu bacaklarımın arasında alevlendi ve sıcaklık bir göldeki dalgalanma gibi vücuduma yayıldı. Jared ve ben yatak odasında hiç başarısız olmamıştık ve onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.
"Peki ya dün gece?" diye alay ederek devam etti. "Sanırım o zaman kontrolünü kaybettin."
Banyoya kaçma planlarımı görmezden gelerek - çünkü sadece kafamı onun düşüncelerinden kurtarmak için sessiz bir yer arıyordum ve şimdi o buradaydı - bodrum kapısından çıkmak için koridorda yanından geçtim. Onunla konuşmuyordum.
Ama sonra beni arkamdan yakalayıp kollarını belime dolayınca nefesim kesildi. "Ne

yapıyorsun sen?" Isırarak söyledim.

Kolları çelik bir bant gibiydi ve bedenimi onunkine sıkıştırıyordu. Zor nefes aldım, ağırlığının içime çökmesiyle neredeyse tökezliyordum.

Kahretsin.

"Tate," diye fısıldadı kulağıma, çaresizce. "Hiç gitmemiş olsaydım daha mı iyi olurdu? Bir yalanı yaşamaya devam etseydim beni yine de sever miydin?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak başımı başka yöne çevirdim.

Onun mutsuz olmasını hiç istemedim. Neden kalbimi tekrar kırmaya çalışıyordu? Sadece kalmasını istemiştim.

Bütün hissetmek için neden beni terk etmesi gerektiğini anlamıyordum.

İğne batmaları tenimi karıncalandırıyor ve boynumdaki nefesi kanımda dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Onun yakınımda olması çok iyi hissettiriyordu.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Ona ellerini üzerimden çekmesini söylemem gerekiyordu ama doğru düzgün göremiyordum.

Ama ben daha ne olduğunu anlamadan beni döndürdü ve kaldırıp bilardo masasının üzerine koydu. Bir kolunu kalçama doladı ve beni masanın ucuna doğru çekerken inledim. Geriye düşmeye başladım ama kendimi toparlayamadan eğildi ve dudaklarını karnımın derisine daldırdı.

"Ah," diye inledim, yaptığı şey karşısında şok olmuştum. Dudakları ve dili, dişlerinden bahsetmiyorum bile, vücudumu işlerken ve göğüs kafesimin altında bir his izi bırakırken göğsüm hızla yükseldi ve düştü.

Masanın üzerine düştüm, duramadım, sadece gözlerimin başımın arkasına kaymasını engellemeye çalıştım.

Jared.

Aman Tanrım. Ağzı. Ve dişleri, sanki hiç zaman geçmemiş gibi tenimi çekiştiriyor.

Boynunun arkasını kavradım ve bedenimi ona doğru eğdim. "Jared, bırak beni," diye inledim, göz kapaklarım çırpınarak kapandı. "Lütfen."

Ama sonra dişlerini yan tarafımdaki hassas deriye batırdı ve ben gözlerimi sıkarak kapattım, içimde hızla akan zevk neredeyse çok fazlaydı.

"Jared, dur!" Bağırdım, boynuna sarılıp onu kendime çekerken bile üzerimden atmaya çalıştım. Dudakları tenimi terk etti ve gözlerimi açtığımda neredeyse siyah olan bakışları arzuyla karardı,

açıkta kalan göğsüme odaklanmıştı.

Oh, kahretsin.

Boğuşma sırasında gömleğim darmadağın olmuştu. Bir omzumdaki spagetti askı kolumdan aşağı düşmüştü ve gömleğin göğsümü örten kısmı da öyle.

Jared bana baktı, ben başımı sallarken kendini daha da yukarı kaldırdı. "Hayır," diye uyardım, ne yapacağını biliyordum.

Ama kısık bir nefes verdi ve dudaklarını yine de tenime batırdı, meme ucumun tamamını ağzıyla kapladı.

İnledim, her yerimin ısındığını hissettim.

Dilini sertleşen etimin etrafında döndürdü, meme ucumu dişlerinin arasında yakaladı ve çekip çıkardı, onunla oynadı. Yavaş hareket ediyor, neredeyse acı verecek kadar sert emmek için tekrar aşağıya dalıyordu ama ben buna bayılıyordum.

"Senin için geri döneceğimi söyledim. Sadece ben varım biliyorsun Tate," diye itti. "Bunu sana başka kimse veremez."

Yumruğum saçlarının arkasını sıktı ve içimdeki şehvet havuzu anında sertleşti, sertleşti ve soğudu.

Başparmağımla yanağını okşadım ve yakışıklı yüzüne baktım. "Beni sevdiğini biliyorum. Seni asla mutsuz etmek istemedim." Titrek nefesimle konuştum. "Ama sana güvenmiyorum. Beni hep terk ediyorsun."

Onu ittim ve masadan atladım, teslim olma konusunda ikinci bir düşünceye kapılmadan önce kıyafetlerimi düzelttim.

Arkama bakmadan merdivenlerden yukarı fırladım ve havuza geri döndüm, aniden eve gitme dürtüsü hissettim.

Ben, Madoc ve Fallon'la birlikte duruyordu -Madoc artık yüzme şortu giyiyordu- ve ben Fallon'un yanına geldiğimde hepsi gülüyordu.

"Şişeleri aldın mı?" Ben sordu. "Bir süredir yoktun." Gözlerimi

kırptım, ona alacağımı söylediğim şişeleri hatırladım.

Madoc'un şaşkın bakışlarını üzerimde yakalayınca başımı salladım. "Aradığım şeyi bulamadım. Önemli bir şey değil. Peki"- Madoc'a bakıp konuyu değiştirdim-"staj nasıl gidiyor?"

Madoc ağzına bir cips tıkıştırdı. "Güzel." Başını salladı. "Babamın ofisindeki kendini beğenmiş hıyarlardan nefret ediyorum ve erkekler daha da kötü, ama üstesinden geleceğim."

Ben güldü ve Madoc'un kâseden bir avuç daha cips almasını izledim. Fallon kaseyi

kapıp Madoc'un göğsüne doğru iterek, "Al," dedi. "Biliyorsun

hepsini yiyeceksin." Omuz silkti

ve yemeye devam etti.

Fallon güldü. "Sanırsın ki hamile." Kocasına sevgiyle gülümsedi. "Dün eve getirdiğin suşiyi ve buzdolabındaki artıkları yedi, sonra da Madencilik Şirketi'nden hamburger sipariş etti. Sürekli yiyor."

İçimi çektim ve tepkisini ölçmek için Ben'e baktım.

"Suşi mi?" diye sordu. "Dün işte sana getirdiğim suşi mi?"

"Tate suşiden nefret eder." Arkamızdan bir ses geldi ve Jared soğutucuya doğru yürüyüp uzun bir boyun aldı.

Ben'in gözleri Jared'e dikilmişti, burada olmasından dolayı sinirlendiği belliydi ama bir şey başlamadan Ben'i rahatlatmak için araya girdim.

"Merak etme," diye konuştum Ben'le. "Bahsettiğimi sanıyordum ama sanırım bahsetmemişim."

Jared şapkasını çıkarıp çöpe atarken dönüp bana baktı. Şişeyi kaldırıp bir yudum alırken göz temasını hiç kesmedi.

O bakışı biliyordum. Ben'e vurmaya ya da beni öpmeye iki saniye kaldığını söyleyen bakış. Ve ikisi de kavgaya neden olurdu.

Ben'e baktım, buradan gitmeye hazırdım. "Buradan erken çıkmak ister misin?" diye sordum. "Benim evime dönmek?"

Ben rahatlamış görünüyordu. Sorunlarımın iyi vakit geçirmemizi engellemesinden nefret ediyordum ama en azından Jared'den biraz uzak kalmak rahatlayabileceğimiz anlamına geliyordu.

Ben başıyla onayladı ve elimi tutarak beni götürdü.

Jared arkamızdan, "Onu her öptüğünüzde," diye seslendi - seyircilerin dönüp baktığını fark ettim - "önce dilimin orada olduğunu unutmayın."

Durdum ve Jared'e ters ters bakarak arkamı döndüm. İnsanların bakması, birkaç kızın ellerinin arkasından gülmesi ya da Madoc'un homurtularını gizlemekte berbat olması o kadar da kötü değildi.

Hayır, beni asıl kızdıran Ben'in önünde utanmaktı. Jared'in benim hakkımda kişisel malıymışım gibi konuşması ve biriyle ilişki kurma şansımı elimden almaya çalışması.

Başka.

Tıpkı lisedeki gibi.

"Hâlâ sabahları seviyor mu?" diye alay etti. "En çok enerjisi o zaman oluyor." Yaptığı şey karşısında utanarak soğukkanlılığımı kaybettim. *Ne oluyor be?*

Seyirciler kıkırdayıp gülüştüler. Jared'in sırıtışı iğrençti ve ben kaşlarımı kaldırdım. Jared onu eğitmeye çalışırken Ben yanımda gergindi. Beni tanıdığı tüm yolları anlatıyordu.

Yumruklarımı sıktım ve yavaşça Jared'e doğru yürüdüm.

Fısıldarken gülümsememin gözlerime yansımasına izin verdim. "Ne zaman hoşlandığımı biliyor, Jared."

Bu bir yalandı ama Jared bunu bilmiyordu. Sırıtışı yavaşça düştü ve yüzü sakin görünse de gözlerindeki öfke belirgindi.

Ben'in Jared'e doğru hamle yaptığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm ve Jared geri çekilip Madoc Ben'i uzaklaştırmak için atlayınca nefesim kesildi. "Seni adi herif-" Madoc onu döndürüp kalabalıktan uzaklaştırırken Ben'in sözü kesildi.

Jared beni kollarının arasına aldı, Ben'i unuttu ve kollarını belime doladı. "Oynamak ister misin?" diye sordu, her kelimeyi sadece benim duyabileceğim şekilde ısırarak söylüyordu.

"Meydan okuma kabul edildi, Tatum. Bu sefer canının yanmasını istemiyorum," diye devam etti, yüzüme bakarken nefesi üzerime düşüyordu, "ve senin küçük olmanı istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Beni duyuyor musun?" Beni bedenine doğru çekti. "Bir gün parmağında yüzüğüm, karnında çocuklarım olacak."

Öfke yüzümü ve boynumu ısıtırken kendimi kurtarmak için çırpındım.

Dişlerini gösterdi. "Tatum Brandt benim lanet yemeğim," diye hırladı. "Lisedeyken hepsi bunu biliyordu ve hiçbir şey değişmedi."

Bedenimi onun elinden çekip aldım ve geri çekildim, o gözlerimi tutarken avluya doğru ilerledim. Ellerim ona vurmak için ağrıyordu ve parmaklarımı yumruk yapıp kollarımı çelikleştirerek ona dik dik baktım.

Ve gülümsedi.

"İşte benim vahşi kediciğim," diye yorum yaptı, kontrol edemediğim öfkemi açıkça görüyordu. "Bana vurmak istiyorsun, değil mi? Kavga etmek, çığlık atmak ve bana meydan okumak istiyorsun ve neden biliyor musun?"

Dişlerimi birbirine geçirdim ve onun sırıtışını silmenin ne kadar iyi hissettireceğini düşündüm. yüz.

"Çünkü önemsiyorsun," diye bitirdi. "Beni hâlâ seviyorsun ve hiçbir şey değişmedi."

Başımı salladım ve pes edip eski Tate gibi tepki vermek yerine onun haklı olduğunu kanıtlayarak ayrıldım. Kapılardan geçtim, eve geri döndüm ve ön kapıdan çıktım.

Neden hala beni etkiliyor? Neden hala ...

Düşüncemi bitiremedim. Anahtarlarımı ararken gözlerimin arkası yaşlarla doldu, Ben'den ayrıldığımı umursamıyordum. Hâlâ benimle vakit geçirmek isteyecek kadar çılgın olsa bile, gün mahvolmuştu.

Cep telefonumun kıçımda titreştiğini hissederek inledim. Görmezden gelmek istedim ama yine de çıkardım.

Evet dedi!

Gözlerimi kısarak babamın metnini inceledim. Ve sonra onları kapattım, ilk gözyaşlarını hissederek

göğsüm titrerken düştü.

Hiçbir şey değişmedi.

Her şey değişir.

Bölüm 9

Jared

Başparmağım ve işaret parmağım arasında öğüttüğümde parmak izi tılsımının kili su kadar pürüzsüzdü. Yırtık pırtık yeşil kurdelenin kenarları yıllarca kullanıldıktan, büküldükten ve hırpalandıktan sonra yıpranmıştı.

Ama hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ seviliyordu.

Yeşil, pencerelerimizin arasındaki ağaçla aynı canlı gölgeye sahipti ve minik parmak izinin tüm küçük çizgileri ve kıvrımları günümüze kadar ulaşmıştı.

Yıpranmış ama hala sağlam. Kırılgan ama kırılmaz.

Birayı ağzıma götürdüm, şişeyi boşalttım ve keşke bir tane daha getirseydim dedim.

Madoc'un boş ve karanlık sinema odasında otururken, Breaking Benjamin'in "Breath" şarkısı evin her yerinde çalarken, önümdeki siyah televizyon ekranına -ya da aslında ekranlara- baktım ve kendi yansımamın bana baktığını gördüm. Ve iki yıldır ilk kez gördüğüm şeyden nefret ediyordum.

Yine o çocuktum. Lisede onu ağlatan adam. Kalbini kıran ve arkadaşı olmayı bırakan. Eziğin tekiydim.

Bundan daha iyiydim. Neden onun yüzüne baktım? Neden hep onu duvara toslatmaya çalışıyordum?

"Jared." Annemin sesi arkamdan geldi ve düşüncelerimden sıyrılarak gözlerimi kırptım.

Boş şişemi koltuğun bardak tutucusuna yerleştirdim ve ayağa kalkarak ceketimi alıp kollarımı içine soktum.

"Büyüdüğünü sanmıştım," dedi, sesi hayal kırıklığından çok uzaktı. Tate'le olanlara tanık olmuş olmalıydı. Sert bakışları ve gergin dudaklarıyla kızgın olduğunu belli ediyordu.

Zırhımı sertleştirerek başka tarafa baktım. "Seninle ilgili sevdiğim pek çok şeyden biri de kim olduğuma dair hiçbir fikrin olmaması anne."

Çenesi anında kalktı ve saklamaya çalışsa da gözlerinde acı parladı.

Bakışlarımı kaçırdım, utanç tenimi ısıtıyordu. Öfkesini göstermiyordu ama gözlerindeki acıyı da saklayamıyordu. Annemin hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi değildi. Benimle bazı köprüleri yaktığını biliyordu.

Ve neredeyse her zaman ona hatırlattım.

Elini karnına götürdü, ben de aşağıya baktım ve yeni başlangıcını taşıyan küçük bedenini görerek nefes verdim.

"Özür dilerim," dedim, gözleriyle zar zor buluşabildim. "Yani bu sürekli tekrarlanan bir şey mi olacak?" "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Tate ile kavga etmek mi?" "Özür dilemek," diye karşılık verdi.

Evet, bunu ben de çok yaptım.

"Artık çocuk değilsin," diye azarladı. "Oğullarının olmasını istediğin gibi bir adam olmaya başlamalısın."

Gözlerimi kaldırdım. *Oğullarım.*

Bir noktaya nasıl değineceğini biliyordu, değil mi?

"Ona hep zorbalık yaptın." İçini çekti ve oturdu. "Her zaman. Küçükken bu konuda daha nazik olabilirdin ama on bir yaşındayken bile tek yapman gereken"-gülümsedi-"kolunu boynuna dolamak ve onu gitmesini istediğin yere götürmekti. O da hep seni takip ederdi."

Bir rampayı tırmanıp havada uçmaya çalışmak gibi parlak bir fikre kapıldığım sırada on bir yaşındaki Tate'in gidonuma bindiği bir görüntü aklıma geldi. Ben bir parmağımı kırmıştım, onun da altı dikişe ihtiyacı vardı.

"Ama sen de onu hep korudun," diye belirtti. "Önüne atladın, onu bir kavgadan ya da tehlikeden korudun."

Ellerimi ceplerime soktum ve onun sakin gözlerinin bana sevgiyle bakışını izledim.

"Ama o zaman bir kızdı Jared, şimdi ise bir kadın," dedi kesin bir ifadeyle ve sesi giderek sertleşti. "Bir kadının önünde duran bir erkek onun görüşünü engellemekten başka bir şey yapmaz. Yanında bir erkeğe ihtiyacı var, o yüzden büyü artık."

Nefes almayı bıraktım, sanki yüzüme bir tokat yemiş gibi hissediyordum. Annem asla annelik yapmazdı. Ve kesinlikle başkalarına öğüt verecek bir işi yoktu.

Ama lanet olsun, sesi biraz ... akıllıca geliyordu, aslında.

Tate'in idare edilmeye ihtiyacı yoktu. Defalarca kanıtladığı gibi, kendi başına zaten çok güçlüydü. Bir şeyleri paylaşacağı birine ihtiyacı vardı. Hayatını daha iyi hale getirecek birine, daha kötü değil. Güvenebileceği birine. Bir arkadaş gibi.

Eskiden onun arkadaşıydım. O adama ne oldu?

Anneme beni etkilediğini belli etmeyen bir bakış attım ve onun yanından geçerek ev sinemasının merdivenlerinden yukarı çıktım.

"Ya Jared?" diye seslendi annem, durdum ve başımı ona doğru çevirdim.

"Babası evleniyor," diye duyurdu. "Bu gece arayıp ona göz kulak olmam için beni uyardı." Sonra bir nefes aldı ve bana dikkatle baktı. "Kendinden başka kimsenin duygularının farkında olduğundan değil, ama geri çekil, tamam mı? Şu anda biraz hassas olduğuna eminim."

James evleniyor muydu?

Kafamda bunun ne anlama geldiğini ararken yavaşça arkamı döndüm. Evi satıyordu. Tate Stanford'a gidiyordu. Eve ziyarete geldiğinde yeni bir karısı olacaktı.

Ve evi nerede olacaktı? Güvenebileceği, sağlam ve sabit olan tek şey neydi ya da kimdi?

***

Eski evimdeki eski yatak odamdaki süslü siyah perdeleri iterek açtım - Juliet'in ben taşındıktan sonra Jax'le birlikte odayı devraldıklarında yaptığı bir değişiklik olduğuna şüphe yoktu. Hâlâ Madoc'un partisinde olduklarından, muhtemelen bütün gece burası bana aitti.

Deri ceketimi köşedeki sandalyeye attım ve cebimden cep telefonumu çıkarıp yaprak ormanının içinden karanlık yatak odasına baktım. Işık yok, hareket yok ve

Evden ses geliyordu ama orada olmalıydı. Arabası garaj yolundaydı.

Telefonunu çevirirken, odasından ağacın arasından gelen, siyah gökyüzünde titreyen bir yıldız gibi küçük bir ışık gördüm. Cep telefonu.

Zil seslerimle birlikte yanıp sönmesini izledim ve sonra cevapsız olarak telesekretere düştü.

Kendi telefonumu sıktım, onun sessizliği itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyordu. Telefonu yatağa fırlattım, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve penceremi kaldırdım, her seferinde bir kolum ve bir bacağımla kayarak dışarı çıktım. Ağırlığımı ağaç dallarına vererek güçlerini ölçtüm.

Kesme girişiminin verdiği hasardan sonra, ağacın ne kadar zayıf olabileceğinden ya da odasına son tırmanışımdan bu yana ne kadar ağırlaşmış olabileceğimden emin değildim.

Üstümdeki bir dala tutunarak, parmaklarımın altındaki ağaç kabuğunun tanıdık hissi beni rahatlatarak, birbirimizle ilk tanıştığımızda üzerine oturduğumuz ve on üç yaşındayken ayağı kaydığında bacağını sıyırdığı dala doğru adım attım.

Fransız kapılarına ulaştığımda kapıları açtım, parmaklıklara bastım ve onun katına sıçradım.

Yüzünü kaplayan taze gözyaşlarıyla yataktan fırladı, zorlukla nefes alıyordu. Arkasındaki yatakta kollarıyla kendini desteklerken şaşkın ve şok olmuş görünüyordu.

"Jared?" Burnunu çekerken sesi çatallaştı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Acı dolu gözlerine baktım, çenesine ulaşan yaşlar bana bir süredir ağladığını söylüyordu.

Tanrım, beni öldürdü.

Onun üzüntüsü bana güç verirdi, beni güçlü kılardı. Şimdi ise kalbimi sıkıştıran bir pense gibi hissettiriyor.

Açık mavi atleti her kıvrımını sarıyordu ve çarşafın onu örtmediği pembe ve kalça kısmından iç çamaşırıyla olduğunu anlayabiliyordum. Güneş ışığı saçları yandan ayrılmıştı ve güzel bir mükemmellikle göğsünün üzerine düşüyordu. Ağlarken bile gezegendeki en mükemmel yaratıktı.

Ve tıpkı on iki yıl önce ağaçta ilk kez yan yana oturduğumuzda ve yakın zamanda annesini kaybettiği için üzgün olduğunu gördüğümde olduğu gibi, yoluma kimin çıktığı ya da ne yapmam gerektiği umurumda değildi.

Sadece onun hayatında olmaya ihtiyacım vardı.

"Babana olanları duydum," dedim ona. Vücudumun her parçası gevşemişti, çünkü olmam gereken yer burasıydı.

Uzaklara baktı, meydan okuyan küçük çenesi kalktı. "Ben iyiyim."

Hemen yatağa doğru yürüdüm ve eğildim, çenesini nazikçe bana doğru çevirdim ve alnımı onunkine koydum.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım, Tate," diye fısıldadım, neredeyse çaresizce. "Sonsuza kadar senin arkadaşınım ve eğer alacağım tek şey buysa, o zaman bunu alıyorum, çünkü sadece sen buradayken" -elini tuttum ve kalbimin üzerine koydum- "hayatımın bir değeri varmış gibi hissediyorum."

Gözleri daha fazla yaşla doldu ve göğsü daha hızlı inip kalktı.

Yüzünü avuçladım ve başparmağımla ıslak yanağında daireler çizdim. "Bırak gitsin, bebeğim. Ağlamak mı istiyorsun? O zaman bırak gitsin."

Bana baktı, gözlerindeki yaşlar titreyerek benimkileri aradı ve onu koşulsuz seven çocuktan bir iz bulabileceğini umdum.

Ve sonra, sanki onu görmüş gibi, nefesini içine çekti, gözlerini kapadı ve başını eğdi,

çaresizlikten titriyor ve her şeyi bırakıyor.

Oturdum ve onu göğsüme çektim, uzandım ve eğer isterse onu sonsuza kadar tutabileceğimi ifade edecek kadar sıkı tuttum.

Başı kolumun omzumla birleştiği yerde kıvrılmıştı ve gözyaşlarıyla titrerken eli tereddütle karnıma uzanıyordu. Bacaklarımı kaldırdım ve ona sarıldım, aniden hiçbir şeyin değişmediğini fark ederek ısındım. Onunla ilk kez yaklaşık on yıl önce aynı yatağı paylaşmıştım -hayat bizi çok fazla fırtınaya sürüklediğinde birbirimizde bir dayanak noktası bulan iki çocuk- ve burada, tavanda dans eden ağaç yapraklarının tanıdık gölgeleriyle yatarken, sanki dünmüş gibi hissediyordum.

Burnunu çekti ve elini belime doladı. Sırtında daireler çizdim. "Bu çok aptalca," diye mırıldandı, acısı sesini kalınlaştırmıştı. "Mutlu olmalıyım, değil mi?"

Sadece ovmaya devam ettim.

Kısa, titrek bir nefes aldı. "Bayan Penley'den hoşlanıyorum ve babam yalnız kalmayacak," diye ağladı. "Neden mutlu olamıyorum?"

"Çünkü anneni seviyorsun," dedim diğer elimi tutup saçlarını hafifçe yüzünden uzaklaştırarak. "Ve uzun zamandır sadece sen ve o olduğunuz için. Bir şeyler değiştiğinde zor oluyor."

Başını kaldırdı ve bana baktı, gözleri hala ıslak ve üzgündü ama şimdi daha sakindi. Yüzünü okşadım. "Tabii ki baban için mutlusun, Tate."

"Ya annemi unutursa?"

"Nasıl yapabilir ki?" Ben de karşılık verdim. "Sen varsın."

Bana baktı, gözleri yumuşadı ve ben de onu kendime çektim, başını çenemin altına sıkıştırdım. Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirdim, kafa derisini sıyırdım ve sonra elimi saç tellerinde tekrar tekrar gezdirdim.

Vücudu benimkinin içinde gevşedi, her zaman olduğu gibi yavaşça eridi.

"Bunu yaptığında aptallaştığımı biliyorsun," diye homurdandı ama ses tonundaki uyuşuk alaycılığı fark ettim.

Gözlerimi kapattım, ince bacağının benimkinin üstünden yukarı kayma hissini seviyordum. "Hatırlıyorum," diye fısıldadım. "Şimdi uyumaya git. Tatum."

"Pislik" dediğini duymuş olabilirim ama emin olamadım.

Bölüm 10

Tate

Cheesecake.

Sırt üstü uzandım, başımın altındaki yastık o kadar iyi uyuduktan sonra Disney gökyüzündeki bir bulut kadar yumuşaktı ve garip bir şekilde cheesecake için yanıp tutuşuyordum.

Tatlı, kremsi ve cennet gibi... Yutkundum, aniden açlıktan ölüyordum.

Bu da ne? ?

Diğer yastığa baktım, boştu ama vücut yıkamasının kalıntıları kalmıştı ve gittiğine sevinmiştim. Geride bıraktığı koku o kadar lezzetliydi ki ağzım çikolata kaplı kiraz, şampanya, cheesecake ve ... için sulanıyordu.

Onu. Tanrım, acıkmıştım.

Dün gece onun kollarında olmak o kadar iyi hissettirmişti ki, aylardır uyumadığım kadar iyi uyumuş ve aynı anda hem sakin hem de heyecanlı hissederek uyanmıştım.

Banyoya girip saçlarımı taradım ve at kuyruğu yaptım, ardından yüzümü yıkayıp duruladım. Gargarayı elime alarak gargara yaptım ve dün gece eve geldiğimde içtiğim bir kadeh şarabın kalan acı tadını üzerimden attım.

Yatak odama geri döndüm, artık kapalı olan Fransız kapılarından dışarı bir kez daha baktım ve eski yatak odasının penceresinin hala açık olduğunu fark ettim.

Sadece bir an tereddüt ederek merdivenlerden indim, krep, yumurta, domuz pastırması ve belki biraz taze ekmek yapmak için buzdolabını ve dolapları yerle bir etmeye hazırdım. Ve belki bir BLT.

Nedense BLT kulağa çok hoş geliyordu. Neden

bu kadar acıkmıştım?

Son iki basamağı atladım ve yemek odasından gelen müziği duyunca hemen doğruldum.

Sola dönerek girişe yaklaştım ve Jared'i görünce durdum.

Yukarı uzanıp duvara uzun bir şerit halinde boya sürerken çıplak sırtındaki ağaç daha da uzadı ve sonra aşağı inerken normale döndü, sırtındaki ve kollarındaki gergin kaslar esnedi ve uzakta geçirdiği süre boyunca tembelleşmediği gerçeğini vurguladı.

Üzerinde hâlâ dün geceki siyah pantolon vardı ama gömleğini çıkarmıştı ve keten rengi duvarlara kalın boyayı sürerken ellerine boyacıların kullandığı café au lait renginden damlalar sıçradığını fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Başını yana çevirdi ve önce bana, sonra da neredeyse umursamaz bir tavırla duvara baktı.

"On yıl kadar önce babanın bu odayı boyamasına yardım etmiştik, hatırladın mı?"

Kaşlarımı çattım, bu kadar sakin görünmesi tuhafıma gitmişti. "Evet, hatırlıyorum," dedim,

iPod'dan Seether'in "Weak" şarkısını açıp kapattığımda hâlâ kafam karışıktı. "Şu anda bunu yapmaları için insanlara para ödüyoruz. Yarın işi bitirmek için geri gelecekler," dedim ona.

Bana tekrar baktı, ağzının kenarından şakacı bir gülümseme geçti.

Sonra dikkatini tekrar duvara çevirdi, resme devam etmek için beni yine görmezden geldi.

Orada öylece durup ne yapmam gerektiğini düşündüm. Artık aç olmadığım bir kahvaltı mı hazırlayacaktım yoksa onu kovacak mıydım?

El değiştirdi, sağ eline damlayan boyayı dalgınca pantolonunun paçasına sürerken ruloyu sol eline aldı. Neredeyse gülecektim. Pantolon pahalı görünüyordu ama tabii ki Jared'in umurunda değildi.

Gülümsememi dizginlemeye çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Jared yemek odamı boyuyordu. Tıpkı on yıl önceki gibi. Beni tutmuyor, benimle kavga etmiyor ya da pantolonuma girmeye çalışmıyordu. Çok terbiyeliydi.

On yıl önce de öyleydi.

Ondan sabır ve huzur yayılıyordu ve kalbim küt küt atıyordu, nihayet uzun zamandır ilk kez evimin bir benzerini hissediyordum. Tıpkı diğerleri gibi bir yaz günüydü ve komşu çocuk benimle takılıyordu.

İçimde taşıdığım umutsuzluk düğümünü gömdüm ve tepsideki ikinci ruloyu alarak arkasından yürüdüm. Onunkine dik duvara doğru adım atarak boyayı sürdüm ve arkamdan kesintisiz vuruşlarının devam ettiğini duydum.

Sessizce çalışıyorduk ve ben sürekli ona bakıyordum, kimin konuşacağı ya da benim ne söyleyeceğim konusunda endişeliydim. Ama o sadece eğildi, ruloyu tepside gezdirdi ve daha fazla boya emdi, tamamen rahat görünüyordu.

Sırayla daha fazla boya toplayıp duvarlara yaydık ve birkaç dakika sonra kalp atışlarım nihayet yavaşlayarak hafif bir davul sesine dönüştü.

Ta ki elini sırtıma koyana kadar.

Onun yakınlığı karşısında kaskatı kesildim ama sonra diğer tarafıma uzandı ve kendi alanına götürmek üzere merdiveni aldı.

Oh.

O yukarı çıkıp tavana yaklaştıkça ben boyayı yuvarlamaya devam ettim, ikimizin de rulo ile ulaşamadığı yerlere normal bir boya fırçası kullanarak ulaştım. Boyayı onun altında kenara doğru sürerken bedeninin üzerimde gezinmesini görmezden gelmeye çalıştım ama onun yakınımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğine engel olamıyordum. Sanki mıknatıslar yeniden hizalanıyordu.

Penceremde çınlayan bir yaz yağmuruyla uyanmak gibi.

"Köşeye sıkıştırmak için silindiri kullanamazsın," diye konuştu Jared ve beni tekrar o ana döndürdü.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdığımda elinin duvarda durduğunu ve bana baktığını gördüm. Silindire doğru baktım ve bir sonraki duvara doğru koştuğumu gördüm.

Ona kaşlarımı çatarak alaycı bir şekilde baktım. "İşe yarıyor, değil mi?"

Sanki çok gülünçmüşüm gibi bir kahkaha attı ve aşağı inerek boya fırçasını bana doğru itti. Ben.

"Şunu hallet." Eliyle fırçasını işaret etti ve beni merdivenden yukarı kaldırdı. "Ve yapmamaya çalış taç pervazını sikeyim."

Fırçayı elinden kaptım ve merdivene tırmandım, kısa darbelerle fırçalamaya başlarken ona baktım ve mavi boyacı bandını geçmediğimden emin oldum.

Jared bana sırıtarak başını salladı ve daha küçük bir fırçayla yavaş vuruşlarla köşelerden aşağı doğru dikey olarak hareket ederek özensiz boyamaya devam etti.

Derin bir nefes aldım ve "Yani ..." diye söze girdim. Ona doğru baktım. "Mutlu musun?" diye sordum. "Kaliforniya'da. Yarış ..." Oradaki hayatını duymak isteyip istemediğimden emin olamadığım için sözümü yarıda kestim.

Gözlerini işinden ayırmıyordu, sesi düşünceli çıkıyordu. "Uyanıyorum," diye başladı, "ve bisikletler üzerinde çalışmak için dükkana girmek için sabırsızlanıyorum. Ya da araba ... ." diye ekledi. "İşimi seviyorum. Yüzlerce farklı odada, şehirde ve arenada oluyor."

Bu kadarını tahmin edebilirdim. Kariyerini medyadan izlediğim kadarıyla kendi halinde görünüyordu. Rahat, başarılı, azimli ...

Yine de soruya cevap vermemişti.

"Her gün bütün gün temiz hava soluyorum," diye devam etti, Madman'i hızlıca sevmek için eğildi ve onu dinlerken fırça darbelerim yavaşladı. "Yarışmayı seviyorum, Tate. Ama dürüst olmak gerekirse, bu daha büyük bir amaç için bir araç." Bana baktı ve yarım bir gülümseme verdi. "Kendi işimi kurdum. Özel arabalar yapmak istiyorum."

Gözlerim kocaman oldu ve resim yapmayı bıraktım.

"Jared, bu ..." Kekeleyerek kelimeleri çıkarmaya çalıştım. "Bu gerçekten harika," dedim sonunda gülümseyerek. "Ve bu bir rahatlama da. Pistlerden uzak kalacak olman yani. Seni televizyonda ya da YouTube'da gördüğümde hep bir kaza geçirmenden korkuyorum."

Kaşları birbirine çarptı ve ben irkildim.

Kahretsin.

"İzliyor musun?" diye sordu eğlenen bir ses tonuyla, bana yakalanmışım gibi bakarak.

Dudaklarımı büzdüm ve dikkatimi tekrar resme yönelttim. "Tabii ki izliyorum," diye homurdandım.

Yeniden resim yapmaya başladığında onun da bıyık altından güldüğünü duydum.

"Bu yine de biraz seyahat anlamına gelecek," diye devam etti, "ama şu anda yaptığımdan daha az. Ayrıca, istersem işi burada da kurabilirim."

Buraya mı?

O zaman eve geri dönmek isteyebilir? Gözlerimi kaçırdım, geri dönmesi fikri hoşuma gitmişti ama nedenini bilmiyordum. Zaten artık burada kalacak değildim.

Duvardaki çalışmasına bakarak bir iç geçirdi. "Pistteki rüzgârı seviyorum, Tate. Otoyollarda." Başını salladı, neredeyse üzgün görünüyordu. "Seninle birlikte olduğumuz tek zaman bu."

Boğazımı şişiren bir yumruyla tekrar ona baktım.

Yutkunurken adem elmasının titrediğini gördüm. "Başka kadınları hiç istemedim." Kalın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Senin için bir erkek olabilmek için ayrıldım. Böylece sana geri dönebilirdim."

Gözlerimi indirdim ve yavaşça merdivenden aşağı indim.

Anlaması en zor olan şey de buydu. Gidip kendini bulması, beni hayatından çıkarması gerekiyordu; kendini toparlaması bilmem kaç yıl sürerken beni geride tutmak istemediği bahanesiyle benden ayrılması mı?

Gözlerimi onun karanlık gözlerine kilitledim ve ona baktım, hem çok aynı hem de çok farklı bir adam gördüm.

Ama belki de bu bir kılık değiştirme değildi.

Belki de şanslıydım, çünkü yönümün beni nereye götürdüğünü her zaman biliyordum ve bunu çözmüştüm. Belki de Jared çok fazla düşüş yaşamış, dikkati çok fazla dağılmış ve onu gerçekten neyin yönlendirdiğini bilemeyecek kadar şüpheye düşmüştü.

Belki Jared'in de çoğu insan gibi kendi başına büyümek için alana ihtiyacı vardı. Belki de çok erken başlamıştık.

"Peki ya bir dahaki sefere beni dışlamak istediğinde ne olacak Jared?" Kavrulmuş dudaklarımı yalayarak sordum. "Lisede üç yıldı. Bu sefer iki yıl."

Elini yanağıma koydu, başparmağı ağzımın köşesini sıyırdı. "İki yıl değildi, bebeğim."

Ona baktım. Neden bahsediyordu?

Eğildi, fırçasını biraz daha ıslattı. "Aynı yıl Noel'de geri geldim. Sen . . ." Boyayı duvara sürerken duraksadı. "Hayatına devam etmiştin."

Gözlerimi kaçırdım, çünkü neden bahsettiğini hemen anlamıştım.

"Ne gördün?" Fırçayla oynayarak sordum. Kendimi kötü hissetmemeliydim. Ne de olsa yoluma devam etmek için her hakka sahiptim.

Omuz silkti. "Sadece kaldırabildiğim kadarını. Ki bu da çok fazla değildi." Gözlerimi tutarak bana baktı.

Öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığı belliydi.

"Bir gece ortaya çıktım," diye başladı. "Pistte yeni başlamıştım, yarışıyor ve bağlantılar kuruyordum. Kendimi iyi hissediyordum ve"-başını salladı-"gerçekten kendime güveniyordum. Ben de eve geldim."

Altı ay. Sadece altı ay.

"Bana kızgın olduğunu biliyordum. Aradığımda ya da mesaj attığımda konuşmuyordun, ama sonunda kendimle biraz gurur duyuyordum, ama sensiz de asla gerçekten mutlu olamayacaktım." Sesini neredeyse bir fısıltıya düşürdü. "Ben geldim ve sen biriyle birlikteydin."

Birkaç kez göz kırptı ve onu incittiğim için karnımın döndüğünü hissettim. Onu fırlatmak istedim. Yukarı.

Pasha'nın bahsettiği şey bu muydu? Onu neredeyse ağlarken gördüğü zaman mı?

Ama bu konuda kötü hissetmemeliyim. Jared bizden önce birçok kadınla seks yapmıştı. Birlikteyken ve eminim ki ayrı kaldığımızdan beri.

"Altı ay oldu Jared." Birkaç kâğıt havlu alıp ona döndüm ve ellerindeki boyayı temizledim. "Eminim o zamana kadar başka biriyle birlikte olmuşsundur."

Bir adım daha yaklaştı, saçımın bir tutamıyla oynamak için uzandı. "Hayır," diye fısıldadı. "Kimseyle birlikte olmadım."

Gözlerim yukarı fırladı. "Ama ..." İrkildim, içim daraldı. "Seni gördüm. Etrafında her yerde kızlar gördüm. Raylarda, resimlerde sana asılmışlardı. . ."

Onun ilerlediğini düşündüğüm için ilerlememiştim ama onun da geri durduğunu hiç düşünmemiştim. Varsaydım . . .

Sert bir iç geçirdi ve resmine geri döndü. "Kızlar kalabalıkla birlikte gelir, Tate. Bazen sürücülerle fotoğraf çektirmek istiyorlar. Bazen de hayranları gibi etrafta dolanırlar. Senden başka kimseyi istemedim. Bu yüzden ayrılmadım."

Göğsümde bir çarpıntı hissettim ve kalbimin hâlâ onu istediğini anladım. Başka hiç kimse onun eline su bile dökemezdi.

"Sensiz yaşamak çok zordu, Tate." Sesi yorgun geliyordu. "Seni görmek ve seninle konuşmak istedim ve o kadar uzun süre seninle her şeyin merkezi olarak yaşadım ki, ben sadece ..." Tereddüt etti, sesi kalınlaştı. "Kim olduğumu ya da sana ne sunacağımı bilmiyordum. Sana çok fazla güvendim."

Yere baktım ve onun benden daha akıllı olduğunu fark ettim. Jared gitti çünkü biliyordu ki

bana çok ihtiyacı vardı. O gidene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Ben de sana güveniyordum." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Son sınıftaki monoloğumda söylemiştim,
Jared. Sen her gün dört gözle beklediğim bir şeydin. Sen gittikten sonra, sanki içimdeki rüzgar kesilmiş gibi hissettim."

Lisenin son yılında, çocukluk arkadaşımın bana zorbalık yapmasından bıktığımda, tüm sınıfın önünde ayağa kalktım ve hikayemizi paylaştım. Kayıp, kalp kırıklığı, acı ... Ne duyduklarını bilmiyorlardı ama önemli değildi. Zaten sadece Jared ile konuşuyordum.

"Peki ya şimdi?" derken ürkek gözleri beni teşvik ediyordu.

Dalgınca fırçayı boyaya batırırken iç çektim. "Ve şimdi," diye devam ettim, "kendi başıma ayakta durabileceğimi biliyorum. Ne olursa olsun, iyi olacağım."

Duvara dönüp baktı ve neredeyse üzgün bir şekilde cevap verdi. "Elbette mutlu olacaksın." Ve sonra sordu: "Peki mutlu *musun*?" Benim ona sorduğum soruyu o da bana tekrarladı ve ben bunu neden sorduğunu merak ettim. Az önce iyi olacağımı söylemiştim.

Ama sanırım bunun benim mutlu olduğum anlamına gelmediğini de biliyordu.

Hayır.

Hayır, mutlu değildim. O yapbozun bir parçasıydı ve onun yokluğunda boşluğu hiçbir şey doldurmamıştı.

Soruyu duymazdan geldim ve resim yapmaya devam ettim.

"Şu anda dışarıda kimse var mı?" Cüret ettim. "Görüştüğün biri var mı?"

Onu temkinli bir şekilde izlerken, Madman'i okşar gibi kısa, hızlı vuruşlarla duvarı fırçaladım.

Fırçayı boyanın içine daldırdı. "Senin hayatına devam ettiğini gördükten sonra ben de devam etmeye çalıştım," dedi. "O zamandan beri birkaç kadınla görüştüm ama ..." Durdu ve bana yan yan alaycı bir bakış attı. "Beni bekleyen kimse yok."

Kaşlarımı kaldırdım ve fırçayı duvara sapladım. *Bir çift kadın.*

Şimdi kıskanmıştım.

"Stanford'a girdiğin için seninle gurur duyuyorum." Konuyu değiştirerek beni şaşırttı. "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

Başımı salladım ve ona sıkı bir gülümseme verdim. "Evet, öyle. Çok fazla iş olacak ama ben bundan zevk alıyorum, bu yüzden ..." Boğazımdaki yumruyu yutarak sözümü kestim.

Kaliforniya'ya gitmek istiyordum. Ve kesinlikle tıp fakültesine gitmek istiyordum. Ama burada her şeyin nasıl sonsuza dek değiştiğini düşünmek istemiyordum. Babamın evliliği. Evin satılığa çıkması. Jared'in yakınımda olması, ama Jared'in olmaması.

Resim yapmayı bıraktı ve bana dikkatle baktı. "Sorun nedir?" "Sorun falan yok," diye karşılık verdim.

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi başını eğerek bana yaklaştı. Hâlâ mutlu olmadığımı biliyormuş gibi.

Omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırdım ve inkar ettim. "Sorun yok dedim!" Güldüm ve sonra yere baktım. "Ve ayaklarımın her yerine damlatıyorsun!"

Fırçasından çıkan boya tenime düşerken ayak parmaklarımda kıvrıldım.

"Oh, kahretsin," dedi şaşkınlıkla ve fırçayı kaldırarak yüzüme vurdu.

Homurdandım, gözlerimi sıkarak kapattım.

"Oh, kahretsin!" Jared gülerek tekrar ağzından kaçırdı. "Özür dilerim. Gerçekten bir kazaydı." "Evet." Gözlerimi tekrar açtım, sol kirpiklerimi kaplayan boyanın arasından gözlerimi kısarak baktım.

göz. "Kazalar olur."

Sonra fırçamı yüzünde ve göğsünde gezdirerek onu geriye doğru savurdum.

"Hayır!" diye bağırdı, ellerini uzattı ve hâlâ gülüyordu. "Dur!"

Tekrar üzerine atıldım ve boya fırçasını çıkarıp kolumu ıslattı. Kaşlarımı çattım. "Ugh!" diye bağırdım. "Bunun bedelini ödeyeceksin!"

Fuayeye doğru koşarken ben de peşinden koştum. Kolumu uzatıp onu sırtından yakaladım, fırçamı yukarı kaldırdım ve oradaki ağaç dövmesinin biraz karla kaplı görünmesini sağladım.

Dönüp bileğimden tuttu ve sırtımı göğsüne doğru çekti. Kıpırdandım ve fırçasını halının üzerine düşürdüm.

"Bırak!" diye emretti, yanlarımı gıdıklayarak. "Şimdi bırak!"

"Hayır!" Kendimi onun saldırısından korumak için dirseklerimi yanlarımda kilitli tutarak güldüm. Bileğimi yakaladı, yukarı çekti, koltuk altımı ortaya çıkardı ve gıdıkladı.

Eğildim,

Kendi boya fırçam yere düşerken dehşet ve sevinç karışımı bir çığlık attım.

"Jared! Dur!" diye bağırdım, gülmekten karnıma ağrılar girmişti.

Bıraktı, iki kolunu da belime doladı ve orada öylece durduk, sakinleşmeye çalışırken zor nefes alıyorduk.

Çok iyi hissettirdi. Onunla tekrar eğlenmek.

Kollarımı onun kollarına koydum, nefesim boğazımda düğümlendi ama sırtımdaki sıcaklığını içime çekerken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Atletim onun tenini benimkinden ayıran tek kumaştı ve hiç düşünmeden başımı çevirip ona sokuldum.

Sıcak nefesi kulağıma çarptı ve rahmimdeki kasların kasıldığını hissederek ve dokunuşunu isteyerek ona doğru eğildim.

Bana böyle dokunulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Jared'in dudaklarının saçlarımda bıraktığı his, herhangi birinin bana yapabileceği en cinsel eylemden bile daha samimiydi.

Çenemi yukarı kaldırdım, dudaklarım dudaklarını sıyırırken onunla alay ettim. Kıçıma doğru sertleştiğini hissettiğimde içimden bir heyecan fırladı ve midemde dalgalanmalar başladı.

Kokusunu içime çektim. "Jared," diye zar zor fısıldadım. Dilimi çıkardım ve üst dudağının üzerinde gezdirdim.

Sarsıldı, nefesini içine çekti ve onu hâlâ suskun bırakabildiğim için gurur duydum.

Bir elini yüzüme dolayarak ağzımı kendine yaklaştırdı ve "Arkadaş olacağımızı sanıyordum" diye alay etti. Sonra diğer elini omzumun üzerinden geçirip tişörtümün üstünden aşağı kaydırarak göğsümü avucunun içine aldığında nefesim kesildi.

Bir inilti üzerine gözlerimi kapattım. "İyi arkadaşlar," diye açıkladım. "Gerçekten iyi arkadaşlar." Ve dudaklarının benimkilere karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

"Tate!"

Kapı çalındı ve ben sıçrayıp gözlerimi kırptım.

Ne?

Hayır.

"Tate, uyanık mısın?" Fallon söyledi ve ben Jared'e baktım, vücudumun aniden soğuduğunu hissettim.

Lanet olsun!

o.

Ona ihtiyaç duyduğum yerdeki ağrı beni inletti ve uzun uzun göz kırpmasını izledim, Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş.

"Siktir," diye bağırdı ve beni bıraktı.

Pantolonunun içinden onu hâlâ hissedebiliyordum, güçlü ve sert duruyordu ve bu benim içindi. *Lanet olsun, Fallon!*

Kapıyı açtı ve ikimiz de ne kadar suçlu göründüğümüzü bilerek doğrulduk. Tüm vücudumun kızardığından emindim. Tenimin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Ah." Kısa bir süre durdu, alnı buruştu. "Hey."

Gözlerimi kaydırdım, kıyafetlerimi düzelttim. "Resim yapıyorduk."

Jared arkamdan homurdandı ama onu görmezden geldim.

Fallon başıyla onayladı. "Pijamalarınızla," dedi bizden çok kendine. "Tamamen normal."

Antrenman şortu ve atletiyle öylece dururken kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Koşmaya başladık

Pazar günleri ve ben geç kaldım.

"Jared?" Boğazımı temizledim, arkamı döndüğümde yüzümdeki eğlenceyi gizleyemedim. "Evine git."

Bana o çok bilmiş sırıtışını fırlattı ve avucunu kıçımın üzerinde gezdirdikten sonra yanımdan geçip ön kapıdan çıkarken sarsıldım. Eğilerek Fallon'un alnına bir öpücük kondurdu. "Zamanlaman berbat," diye homurdandı ve yanından geçip gitti.

Bölüm 11

Tate

Arkadaşlarımın her biri hayatıma farklı bir şey kattı.

Juliet aşkın her şeyi fethettiğine ve herkesin beyaz çitlerle çevrili bir hayatı hak ettiğine inanıyordu. Fallon, seçimlerin kafa karışıklığıyla birlikte geldiğine ve ne istediğimizi gerçekten biliyorsak, o zaman başka seçenek olmadığına inanıyordu. Jax fırsatların boşa harcanmaması gerektiğine ve risk ne kadar büyükse ödülün de o kadar büyük olacağına inanıyordu.

Madoc da benim gibiydi. Kendi fikirlerimi daha derin bir sesle duymak istediğimde dinlediğim kişiydi.

Onunla ilgili en iyi şey ise benim onun için Jared'den ayrı bir varlık olmamdı. Arkadaşının çıkarına hizmet etmese bile benim iyiliğimi önemsiyordu.

Partin için üzgünüm, Fallon'la koşumdan döndükten sonra ona mesaj attım. Son iki yılda yeterince drama üretmiştim ve her zaman bir arkadaş olarak ağırlığımı taşıyamadığımı hissediyordum. Yine de Madoc hiç umursamadı.

Madoc: Özür dileyecek bir şey yok. Sen iyi misin?

Bir elma aldım ve koşarak merdivenleri çıktım, kıyafetlerim tenime yapıştığı için duş almak istiyordum.

Evet, yazdım. İyi olacağım. Merak

etme. Madoc: Ben'le konuşmalısın.

Durdum, başımı geriye attım ve iç çektim. *Tanrım.* Sanki aklımı okuyabiliyordu.

Başparmağımı tuşlara vurarak cevabımı gönderdim. Henüz neler olduğunu bile bilmiyorum, tamam mı?

Madoc karşılık verdi. Evet, öyle.

Gözlerimi devirerek ayakkabılarımı çıkardım ve iPod'umun düğmesine basarak Ataris'in "The Boys of Summer" şarkısını duydum.

Telefonum yine bipledi. Tamam, Jared'i boş ver. Bana cevap ver. Ben'i düşünüyor musun?

Telefonumu lavabonun üzerine bıraktım ve aynada kendime baktım. Sorusunu görmezden gelmiyordum. Sadece cevabı duymaya ihtiyacı yoktu.

Elbette Ben'i düşündüm. Ama onu Jared'i düşündüğüm gibi düşünmedim ve bu beni biraz utandırdı.

Ben ve ben sadece birbirimizi görmeye karar vermemiştik ve henüz yakınlaşmamıştık. Ama bunu istediğini biliyordum. Lisedeyken de istiyordu.

Ama biz çıkıyorduk ve eğer Fallon bu sabah içeri girmeseydi, Ben'e karşı olan tüm yükümlülüklerime rağmen Jared'la birlikte olacaktım.

Telefonum başka bir mesajla bipledi ve yere baktım, bu sabah Madoc'a mesaj attığım için neredeyse kendimi tekmeliyordum.

Onu istiyor musun, ona ihtiyacın var mı ve onun için mi yaşıyorsun? Madoc sordu.

Arkadaşımın içgörüsüne gülümseyerek başımı salladım. *Evet, tamam*. Jared bir etken olsa da olmasa da, yine de kendimi kaptırıp Ben'e karşı sevgi dolu hisler beslemiyordum. Anlaşıldı.

Seni azdırıyor mu? Madoc devam etti ve ben telefonumu tekrar kaptım. "Ciddi misin?"

Onun kaba kelime dağarcığı karşısında ağzımdan kaçırdım.

Sabah onun üzerinde sürünmek ister misin? diye devam etti ve ben yüksek sesle iç çektim.

Evet. Kapa çeneni.

Başparmağımı uzatmış, ona bunu söylemek için yazıyordum ki, ben daha bitirmeden bir mesaj daha geldi.

Bu da ne böyle? Hızlı mesajlaşma dersi mi almış?

Seni azdırıyor mu? Alay etti. Belinizi titretip zonklatıyor mu? Ona mastürbasyon yapıyor musun?

"Madoc!" Telefonuma hırlayarak baktım ve onu sıkıca kavradım. "Ne

oluyor? ?" Neden bu kadar sessiz? Telefonum tekrar bipledi.

Sorularıma cevap ver, Tate!

Anasını . . . Dişlerimi sıktım. "Çeneni kaparsan konuşurum, ahmak herif," diye öfkelendim.

Tekrar mesaj attı ve ben sadece omuzlarımı çökerttim, yenilmiş bir şekilde yatak odasına geri döndüm. Tamam, çok hızlı: Ben mi Jared mi? diye sordu.

Ha?

Ben mi Jared mı? Yine ısrar etti. Düşünme. Aklına gelen ilk ismi söyle. Ağzım açık kaldı, hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim. "Ne . . ."

Ben ya da Jared!!! diye mesaj attı.

Yazmaya çalışırken başparmaklarım titriyordu ama beynim sanki küçük elektrik kabloları kafa derimdeki her saç folikülünü zaplıyormuş gibi hissediyordu.

Harfleri bulmaya çalışarak telefonu sıktım.

Şimdi! Bipledi.

"Ugh!" Yatağıma çöktüm, şiltenin üzerine çöktüm ve yumruklarımla yanlara vurarak pes ettim.

Pislik.

Burnumun kenarını sıktım, konuşmanın amacının ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Madoc, Madoc'tu. Size cevabı kendisi vermek için iki saniye ayırmak yerine, cevabı kendi başınıza bulmanız için on beş soruyla sizi çıldırtırdı. Yolculuğun varış noktasından daha önemli olduğunu düşünürdü.

Tıpkı benim gibi.

Elimi saçlarımın arasına sokup kafa derimi ovuşturdum ve ironiye bir kahkaha attım. Telefonum avucumun içinde bipledi ve inledim.

Tanrım, bugün çok sessizsin.

Başımı salladım, aynı anda hem eğlenmiş hem de yorulmuştum. Telefonumu yukarı kaldırdım ve cevabımı yazmaya başladım.

Çok komik.

Cevabı hemen geldi. Sana ne yapacağını söyleyeyim mi?

Evet, diye cevap verdim.

Ama zaten biliyorsun.

Hızlıca yazdım. Yine de söyle.

Mesajı sadece bir dakika sürdü. Çıktığın adama erkek arkadaşının döndüğünü söylersin.

Gözlerimi kapatıp iç çekerken kollarımın tekrar yatağa doğru kaymasına izin verdim. *Evet, ben de öyle düşünüyordum.*

Telefonum yine öttü. Ve başı belaya girecek.

Bu da ne? ?

Hey-la, hey-la, erkek arkadaşım döndü, şarkı söylemeye devam etti ve kahkahalar boğazımı gıdıkladı. "Kafayı bulmuşsun," diye fısıldadım kendi kendime.

Dudağımı dişlerimin arasında ısırdım ve yıllar sonra ilk kez içimi sıcak bir beklenti duygusu doldurmaya başladı. Telefonumu açtım ve yazdım.

Geldiğini görüyorsan, duble yapsan iyi olur, sözlerine gülümseyerek devam ettim.

Duş almak için banyoya yöneldiğimde tekrar mesaj attı.

Çok iyi, genç Padawan'ım. Çok iyi.

***

Duş alıp temizlendikten sonra, arabam üzerinde çalışmak için eski bir kot şort ve siyah bir tişört giydim. Yağmur olmamasına rağmen - en sevdiğim hava türü - gökyüzü çok güzeldi, neredeyse hiç bulut yoktu ve hafif esinti evin tüm pencerelerinden mis gibi yaz kokuları yayıyordu.

Adımlarımda yeni bir enerjiyle zıplayarak merdivenlerden indim ve durup yan odadan gelen çocuk müziğini özlemle dinledim. Pencereden dışarı baktım ve Madoc, Jax ve Jared'in dışarıda Jax'in Mustang'inin etrafında takıldıklarını ve kaputun altına baktıklarını gördüm.

Jared kot pantolon giymişti ve arka cebinden beyaz bir tişört sarkıyordu ve aman Tanrım ... boynundan beline kadar sırtının pürüzsüz, kaslı eğimini gördüğümde hafif bir ter tabakası sırtımı serinletti.

Güneş çıplak tenine vuruyordu, güzel melodiler sahneyi tamamlıyordu ve ben başka bir yerde olmak istemiyordum.

Garajıma doğru ilerlerken kapıyı açtım, güneş ışığı önce lastiklere sonra da babamın eski Chevy Nova'sının kaputuna ve ön camına vurdu.

Çalışma masasından temiz bir bez aldım ve saçlarımı at kuyruğu yapmadan önce arka cebime koydum.

Ayaklarım eski püskü siyah Chucks ayakkabılarımın içinde karıncalanıyordu, bu yüzden korkmadan dışarı çıktım.

Arabamın kilidini açıp sürücü kapısına uzanıp kaputu açtığımda Jared'in gözlerini hemen üzerimde hissettim. Bahçemden onun olduğu yere bakmamaya çalışıyordum ama sonra bunun biraz çocukça olduğunu fark ettim.

Kaputu kaldırırken baktım ve Fallon'un bana doğru geldiğini gördüm. Onun arkasında

Jared, sırtı bana dönüktü ve omzunun üzerinden bakıyordu. Yine de o lanet kahverengi gözler yüzümde değildi.

Kaşlarını birbirine kenetlemiş, bakışları bacaklarımdan yukarı kayarken neredeyse kızgın görünüyordu, yavaşça uyluklarımdan yukarı ve belime doğru ilerledi. Genelde roller coaster'da hissettiğim kelebekler şimdi bacaklarımın arasında uçuşuyordu ve kendimi sakinleştirmek için yavaş bir nefes aldım.

Aç bakışları benimkilerle buluştu ve sonra bir kontrol modeli olarak arkasını döndü.

Ama mesele de bu. Jared gerçekten o kadar değişmediyse, hissettiği ihtiyaç zorla uzaklaştırılmıyordu.

Toplanıyordu.

Ve aşırı yüklendiğinde görüş alanında olsaydım beni sikerdi.

Garajıma dalıp ihtiyacım olan birkaç aleti bir araya getirirken Fallon da tezgahtan bir tabure kapıp beni izlemeye koyuldu. Like a Storm'un "Wish You Hell" şarkısı Jax'in bahçesinde çalmaya başladı ve ben de kaportamın altına dalarak bakım işleriyle meşgul oldum.

Sonraki bir saat içinde Juliet lisedeki gönüllü özel derslerini bitirdikten sonra geldi. Koşarak geldi, Jax'e uzun bir öpücük verdi ve sonra ben bujileri değiştirirken, bazı bağlantıları temizlerken ve yağımı ve lastiklerimin basıncını kontrol etmek gibi haftalık olağan işleri yaparken Fallon ve bana katıldı.

"Hey."

Kaputun altından başımı kaldırdığımda Jared'in asistanı Pasha'nın

yaklaştığını gördüm. "Takılabilir miyim?" diye sordu.

Çenemi başka bir tabureye doğru salladım. "Tabii ki hayır. Buyurun oturun."

Taburenin üzerinde zıpladı ve gözlüklerini başının üstüne kaldırdı. Sessiz ve sevimliydi ve tavırlarına rağmen geçinmesi kolay biri gibi göründüğü için gerçekten rahatlamıştım.

Mor parçalı simsiyah saçları, kaş piercingleri ve çivili siyah kemeriyle bile son derece masum görünüyordu. Dar bir kot pantolon ve kolları kıvrılmış siyah ve gri bir flanel gömlek giymişti. Saçları gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı ve gözlerindeki ağır makyaj dışında temiz yüzlüydü.

Juliet ayakkabılarını yere attı ve ayaklarını taburenin ayak dayama yerine koydu. "Madoc sana epey baskı yapıyor demek?" diye sordu Fallon'a, Madoc'un çocuk istemesiyle ilgili konuşmalarına devam ederek.

Fallon az önce su şişesinden aldığı içeceği yutarak başını salladı. "Evet," dedi iç çekerek. "Yani, bana suçluluk duygusu falan vermiyor, ama kahretsin ..." Güldü.

Sırıttım ve kirpiklerimin altından bakarak Jared'in arabanın altından bir şey almak için yere inişini izledim. Yağ bulaşmış kalın kolları, sıkı karnındaki güneş ve ter ... .

Başka tarafa baktım.

"Merhaba," diye bir erkek sesi duydum arkamda.

Başımı eğdim ve Ben'i görmek için kaputun altından çıktım.

"Hey," diye ağzımdan kaçırdım, şaşırmıştım.

Elleri cebindeydi ve gülümseyerek beklenti içinde görünüyordu. Ya da tereddütlü.

Atölye bezimi çıkardım ve ellerimdeki birkaç lekeyi sildim. Fallon ve Juliet konuşmayı bırakmışlardı, Pasha garajımı keşfetmek için kalkmıştı ve Ben ile aramızda bir okyanus vardı.

İki gün önce olduğu gibi kolay değildi.

Sakin görünmeye çalışarak arkadaşlarıma baktım. "Bir dakika çocuklar," dedim ve birbirlerine attıkları bakışları kaçırmadım.

Ben'in yanından geçerek kulaklarının ötesinde bize biraz yer açtım.

Yakın durduğum için gözlerine bakmakta zorlandım ama baktım. "Ben, son birkaç gün için gerçekten üzgünüm," diye yumuşak bir sesle konuştum. "İşlerin garipleştiğini biliyorum."

İçim burkuldu ve onu incitmek istemedim. Neredeyse bir pislik olmasını dileyecektim, böylece bu daha kolay olabilirdi.

"Biliyorum." Başını salladı, gözlerimle buluşmadan önce etrafına bakındı. "Ama sanırım nedenini biliyorum." Gözleri Jax'in evine kaydı ve ben de bakışlarını takip ederek Jared'in bize sırtını döndüğünü gördüm,
Ama ellerini kaputa dayamış, omzunun üzerinden bakarak izliyordu.

"Benim iplerimi çekmiyor," diye açıkladım. "Tıp fakültesi yaklaşıyor ve evin satışa çıkmasıyla birlikte her şey-"

"Yani yatıya kalmamamın nedeni o değil mi?" Ben araya girdi. "Ya da seni iki gündür zar zor yalnız bırakmamın?"

Kızmamıştı. Kalkık kaşları ve nazik ses tonu bana cevapları zaten bildiğini söylüyordu. Ben seks beklemiyordu ama bunun aramızdaki bir sonraki adım olduğunu biliyordu. Sıcakkanlıydım ve şimdi soğumuştum.

Haklı olmamasını dileyerek kaşlarımı çattım.

Jared'i hâlâ istediğimi biliyordum. Aramızdaki kimya değişmemişti ve ne konuda başarısız olursak olalım, yatak odasında harikaydık.

Ama orada da hâlâ aşk vardı. Aslında her zamankinden daha fazla. Onu geri isteyip istemediğimi bilmiyordum ve henüz bu kararı vermeye hazır değildim ama Ben'i aynı tutkuyla istemediğimi biliyordum.

Ve daha azını hak etmiyordu.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve eğildi. "Bana bir şans vermene sevindim." Yanağımdan öptü. "Stanford'da iyi şanslar."

Ve arkasını dönüp arabasına doğru yürümeye başladı.

Biraz pişmanlık duyarak gidişini izledim. Bunu benim için çok kolaylaştırmıştı. Ama ne olursa olsun, yapılacak en doğru şey buydu.

Jared'in gözlerine bakmayı reddederek arkamı döndüm, çünkü hâlâ beni izlediğini biliyordum ve arabama doğru yöneldim. Juliet ve Fallon sohbetlerine devam ederken, Pasha hâlâ garajda durmuş, Ben'in arabasına göz kulak oluyordu.

"Pekala." Fallon sanki kulak misafiri olmaya çalışmıyorlarmış gibi davranarak boynunu ovuşturdu. "Sadece ikimizin olduğu bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıyım, ama biliyorsun Madoc ..." Sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Ne kadar çok o kadar iyi. Beş kişi istiyor. Ben bir dedim. Beşte uzlaştık."

Juliet gülmekten kırıldı ve ben de onların hâlâ Madoc'un karısını bir an önce hamile bırakma planlarından bahsettiklerini fark ettim. Fallon'un Northwestern'de iki yıl daha yüksek lisans yapması gerekiyordu, bu yüzden beklemeyi tercih ettiğini biliyordum.

"Bu senin annen mi?" Pasha seslendi.

Kafamı kaldırdığımda onu bir tezgâhın üzerine eğilmiş, duvardaki bir çerçeveye bakarken gördüm. Orada asılı olan resmi biliyordum. Annem, babam ve ben beş yaşındayken Disneyland'daydık.

"Evet," diye cevap verdim, kapüşonumun altındaki son
kapağı da kapatırken. "Nasıl vefat etti?" diye sordu.

Gözlerimi ona çevirdim, kafam karışmıştı. "Annemin öldüğünü nereden biliyorsun?"

Ağzı hafifçe aralandı ve tereddüt etti.

"Um . . . . Ben," diye kekeledi, kelimeleri ararken kaşları çatıldı. "Şey, ben ..."

Sonra nefes nefese kaldı ve gözlerinde bir özürle bana baktı.

"Her yıl Nisan'ın on dördünde mezarına çiçek göndermemi isterdi," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak.

Donup kalmıştım, elim kasketin üzerindeydi ve Paşa'ya bakakalmıştım. "Ne?" Büyük bir şok içinde fısıldadım.

"Tate." Juliet'in ağzı açık kaldı ve gözlerinin yaşardığını gördüm.

Gözlerimi Jared'e çevirdim, kapüşonunu indirdiğini ve kardeşine gülümsediğini gördüm, aralarında bir şaka geçti.

"Lütfen sana söylediğimi ona söyleme," diye homurdandı Paşa. "Şikâyet edecek ve ben de dinlemek zorunda kalacağım."

Çiçekler. Anneme çiçek göndermiş.

Bunu nasıl bilemedim?

Sanırım hala her Nisan'da üniversitede olacaktım, ama babamın bunu bilmesi gerekirdi. Bana söylemez miydi?

"Ne yapıyorlar bunlar?" Fallon konuştu ve ben de onun şaşkın ifadesiyle gömleklerini giyip sürücü koltuğunda Jared'in oturduğu Mustang'e atlayan adamlara odaklandım.

"Jax?" Juliet ayağa kalkarak seslendi.

Üst yarısını yolcu tarafındaki camdan dışarı çıkarmış, kaputun üzerinden ona bakıyordu. "Arabayı sadece test sürüşüne çıkarıyoruz!" diye bağırdı motorun derin gürültüsü arasında. "Hemen döneceğim!"

Jared siyah güneş gözlüklerini taktı ve direksiyonu kavradı, ön kolundaki sıkı kordonlar buradan görülebiliyordu. Müziğin sesini açıp garaj yolundan geri geri çıkmadan önce dudaklarında bir gülümseme ifadesiyle bana şöyle bir baktı.

Ve sanki gök gürültüsü sadece şimşeği bekliyormuş gibi, kontrol altına alınamayan bir fırtına gibi kükreyerek caddeden aşağı indi.

Kalbim çırpındı, fırtınanın bir parçası olmak
istedim. Arkadaşlarıma gülümsedim. "Arabaya
binin."

"Ne?" Juliet'in sırtı dikleşti ve Fallon ellerini birbirine sürtmeye başladı. "Ah, evet,"
diye alay ederek ayağa kalktı.

"Ne yapıyoruz biz?" Pasha öne çıkarken Juliet gergin bir ifadeyle sordu.

Soruyu duymazdan geldim ve üçü de G8'ime doluşurken yaramazlık yapmaya hazır bir şekilde kaşlarımı salladım.

Bölüm 12

Jared

"Yani ..." Madoc kolunu yolcu tarafındaki kapıya dayadı ve ben arabayı sürerken parmaklarını birbirine vurdu. "İki gün oldu. Hâlâ yeteneğini kaybetmedin, değil mi?"

Sol elimle direksiyonu tuttum, sırtımı koltuğa yaslarken kolum çelik gibi dimdikti. "Ne demek istiyorsun?"

Tate'ten bahsederken, "Ben'den daha yeni ayrıldı," dedi. "Az önceki konuşmanın bununla ilgili olduğunu biliyorsun."

Dördüncü vitese taktım ve hızlandım. "Bir bok bilmiyorum."

"Bana bunu söyleme," diye karşılık verdi. "Şimdiden bu gece onun yatağına nasıl gireceğini planlıyorsun."

Pencereden dışarı bakarak bir kahkaha attım. *Siktiğimin Madoc'u.*

Ben'in ortaya çıktığını gördüğümde hemen gerilmiştim, ona bakışından nefret ediyordum. Ondan ne istediğini biliyordum. Birlikte yatıp yatmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Bana kalırsa, zaman öldürmeyi bırakmıştı.

Madoc yanılıyordu. Onun yatağında olmak istemiyordum. Yani, bunu istiyordum, ama en önemlisi, onu geri istiyordum.

"Bir fikrim var," diye arka koltuktan seslendi Jax.

Dikiz aynasında gözleriyle karşılaştım, koltuğa yığılırken parmaklarının başının üstünde kilitlendiğini gördüm.

"O nedir, küçük kardeşim?" Madoc sordu.

Jax, Madoc'la konuşurken bana sırıttı. "Bunu aşabilir ve ona evlenme teklif edebilir."

Anında donup kaldım, ön camdan dışarı bakıyordum.

Evlenmek. Ağabeyimin ikimizin de buna hazır olduğumuzu nasıl düşündüğünü merak ederek yumruğumu direksiyonun etrafında sıktım. Yoksa aklına gelen herhangi bir çılgın fikri mi ortaya atıyordu?

Tate'le evlenmeyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama yine de çok uzak görünüyordu.

Madoc bana bakıyordu ve Jax'in bir tepki beklediğini biliyordum ama bu onları ilgilendirmezdi. Tate'i sonsuza dek istiyordum ama önce onu geri kazanmalıydım. Neden şimdi evet desin ki?

Jax boğazını temizledi. "Birbirinizi en uzun süredir seven sizsiniz," dedi yumuşak bir sesle. "En son evlenecek olanın siz olmanız pek doğru görünmüyor."

Gözlerim yukarı fırladı ve aynada onunkilerle kilitlendi. "Ne?" Ağzımdan kaçırdım. "Seni küçük pislik." Madoc başını çevirdi ve Jax'e şaşkınlıkla baktı.

En son evlenen mi? Yani. . .

Jax'in gözleri kucağına düştü ve onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. "O olmadan uyuyamıyorum.

Yanımda," diye neredeyse Juliet hakkında fısıldıyordu. "Eve gelip onun yemek kokusunu almayı seviyorum. Evi ne kadar sıcak yaptığını görmeyi." Hâlâ ikimize de bakmıyordu ve göğsüm daraldı.

"Bana her şeyi veriyor," diye devam etti, ikimize de bakarak. "Ona adımı vermek istiyorum. Ona soracağım."

"Ne zaman?" Madoc sordu ve konuşabilmesine şaşırdım, çünkü hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Jax, Juliet'e evlenme teklif edecekti.

"Cuma günü Zack'in bekârlığa veda partisinden sonra," diye yanıtladı. "Sanırım o benim nişanlım olduktan sonra, striptiz kulüplerine gitmek muhtemelen yapılmayacaklar listemde yer alacak."

Kahretsin. Bekarlığa veda partisi. Şehirde olacağımı düşünmediğim için katılmayı planlamadığım parti.

Bunu unutmuştum.

Jax'in Loop'taki ortağı olan ve yarışların düzenlenmesine yardımcı olan Zack, onu tanıdığımdan beri nişanlıydı. Sonunda adım atmaya hazırdı ve şehirdeki yirmi bir yaşın üzerindeki tüm erkekleri yarım saat uzaklıktaki lüks bir kulüp olan Wicked'a davet eden toplu bir e-posta göndermişti.

Fallon ve Juliet'in onları bırakmasına şaşırmıştım. Aslında Fallon değil. Bana hiç kıskanç bir tip gibi gelmemişti.

Hissettiğim şüpheyi gizlemeye çalışarak arkama gelişigüzel bir bakış attım. Kardeşimin iyi bir koca ya da Juliet'in iyi bir eş olamayacağından değil ama henüz yirmi bir yaşındaydı.

"Jax," diye başladım. "Emin misin-"

"Hey," diye araya girdi Madoc. "Ne oluyor be?" Açık olan sürücü tarafı camımdan dışarı baktı.

Bakışlarını takip ettim, kaşlarım anında birbirine yapıştı.

Bu da ne? ?

Tate G8'iyle yanıma yanaştı, Fallon ön koltukta, Juliet ve Pasha da arkada oturuyordu.

Koltuğuna oturdu, rahat ve rahat görünüyordu ve ona başımı salladım, çünkü karşı şeritteydi.

"Yanlış şerittesin!" Fallon'un kapalı penceresine doğru bağırdım.

Elini kulağının arkasına götürerek "*Ne?*" diye sordu ve sonra ikisi de gülümseyerek Tate'e döndü.

"Ne halt ediyorlar bunlar?" Jax doğrulup kollarını ön koltuğa dayadı.

Önüme baktım, dur işaretini fark ettim ve ayağımı fırlatarak gıcırdayarak durdum.

Kahretsin.

Tate de durdu ve Fallon'la birlikte ani bir hareketle öne doğru sıçradılar.

Kafamı dışarı uzattım. "Camını indir!" Karşıdan gelen arabalara dikkat etmek için bakışlarımı dur işaretinin ötesine kaydırarak bağırdım.

Hepsini incitmeye mi çalışıyordu?

Tate'in ağzı eğlenerek kıvrıldı ama Fallon camı indirirken tam anlamıyla gülümsüyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?" Madoc ben fırsat bulamadan bağırdı.

"Fark etmez." Fallon omuz silkti. "Senin takip edemeyeceğin kadar hızlı gideceğiz." Madoc ve Jax hakaret etmiş gibi yaparak gülerken benim gözlerim büyüdü. "Ohhhh."

Madoc kolumu dürttü. "Saçmalıyorlar Jared," diye beni teşvik etti ve ben de

kaslarımdaki telaşı hissettiğimde gülümsedim.

Arabadan inerek -çünkü sokak zaten kapalıydı- Tate'in arabasına doğru yürüdüm ve Fallon'un penceresine doğru eğildim.

"Bu bir meydan okuma mı?" Tate'e sordum.

Beni başından savmaya çalışarak başını salladı. "Vaktimi boşa harcamayacağım," diye alay etti. "Seni zaten bir kez yendim."

Bir kaşımı kaldırarak gülümsedim. "Öyle mi?" Dört yıl önceki tek yarışımızı kazanmasına izin verdiğimi ima ederek karşılık verdim.

Yüzü düştü, dudaklarını büzerek sertleşti ve tekrar yola odaklanıp motoru çalıştırdı.

İçimden gülerek arabama doğru yürüdüm. "Kemerlerinizi takın," diye emrettim Madoc ve Jax'e. Ben arabaya tırmanıp kemerimi takarken.

Madoc hızla emniyet kemerine sarıldı, nefesi eğlenceden titriyordu. Motoru çalıştırdım ve Tate'in de aynı şeyi yaparken bana baktığını gördüm. Yüzündeki yaramazlık ifadesine bayılmıştım.

"Çocuklar," diye araya girdi Jax. "Cumartesi geceleri ekibim bunu yaptığında polisler beş dakika kadar görmezden geliyor ama-"

"Emniyet kemerini taktın mı?" Madoc araya girdi ve penceremden Fallon'a bağırdı. "Tak şunu!" diye emretti karısına.

"Sen de." Jax'in bağırdığını duydum ve Juliet'in onu selamladığını görmek için döndüm. "Kahretsin," diye küfretti arkamdan ve olacaklardan nefret ettiğini biliyordum.

Madoc iPod'u Mötley Crüe'nün "Girls, Girls, Girls" şarkısına ayarladı ve ben ona baktım. Omuz silkti, masum görünüyordu. "Bana bakma. Senin iPod'unda var, dostum."

Gözlerimi devirdim, müziği yükleyenin ben olmadığımı açıklamak istemedim. Pasha benimle uğraşmayı severdi. Arada bir, bir Slipknot ve bir Korn şarkısının arasına bir Britney Spears ya da Lady Gaga şarkısı sıkıştırıyordu.

Ne olursa olsun, sesi yükselttim ve klimayı kapattım. Dışarıdaki sıcak beni sinirli ve uyanık tutuyordu. Son iki yılda öğrendiğim bir ders.

Tate'in hoparlörlerinden Breaking Benjamin'in "Blow Me Away" şarkısının yükseldiğini duydum ve başımı sallayarak ve gülümsememi gizleyemeyerek baktım.

"Hazır mısın?" diye bağırdım. "Emin misin?" diye karşılık verdi.

Küçük . . . Bunu yaşamak için yaptığımı unuttu mu?

"Main'den sağa dön, iki ışıktan geç," diye meydan okudum ona, "ve evlerin arkasındaki ilk ışık kazanır," dedim.

Hiç tereddüt etmeden başını salladı.

"Hazır!" Madoc bağırdı ve Tate ile ben birbirimize bakarak motorlarımızı tekrar tekrar çalıştırdık, ayağım her saniye daha da ağırlaşıyordu.

"Hazır!" Madoc tekrar seslendi ve Fallon'un heyecanı, kolu kapının dışına defalarca vururken onu alt etti.

Tate gözlerime baktı ve sonra ikimiz de hazır bir şekilde yola geri döndük. "Başla!" Madoc kükredi ve kıyamet koptu.

"Kahretsin!" Tısladım.

Tate ve ben yola çıktık, ama o ikinci viteste oturuyor olmalıydı, çünkü hızını artırmakta tereddüt etmedi, ileri doğru fırladı ve sonra tam önümde durdu, tam zamanında önümüzde duran kamyoneti kaçırdı.

"Sana onun iyi olduğunu söylemiştim," dedi Jax, ama ben onu duymazdan geldim.

Önce ikinci vitese, sonra da üçüncü vitese geçerek gaza bastım, artık benim şeridime geçtiği için sola kırdım ve yanına doğru hızlandım.

Madoc kapının üstündeki kolu tutmuş, endişeyle onlara bakıyordu. Dördüncü vitese taktım, ilerliyordum ve ıssız cadde için şükrediyordum.

Jax, "Jared, diğer şeride geç," diye tavsiyede bulundu.

"Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?" Altıncı vitese çıkana kadar gaza basarak havladım.

İleriye baktığımda bize doğru gelen beyaz bir sedan gördüm ve kalbim boğazıma düğümlendi,

araba kullanırken görüyorum.

Tate'i görmek için boynumu büktüm, gözlerinde bir ateş parladı ve bana başını sallayarak bunu denememi bile söyledi.

Madoc tutunurken Jax, "Jared," diye uyardı.

Tate ile baş başa kalarak hızlandım.

"Jared!" Jax bağırdı ve beyaz sedanın çılgınca korna çaldığını duydum.

Tate'in korku dolu gözleri benimkilere kaydı ve ben de gülümsedim. Direksiyonu çevirirken, kollarımdaki kaslar ağrıyordu, ön ve arka sürücü tarafı lastiklerini kaldırıma koydum, ihtiyacım olan açıyı elde etmeden önce arabanın dibe vurduğunu hissettim.

"Lanet olsun!" Jax küfretti ve Madoc güldü.

Beyaz araba Tate'in ve benim arabalarımın arasından geçti, hâlâ korna çalıyordu. Tate'in endişeyle başını çevirip arkasına baktığını görünce ben de fotoğrafımı çektim.

İlerleyerek saatte on mil daha hızlandım ve direksiyonu sağa kırarak onun şeridine girdim ve önünü kesecek kadar boşluk bıraktım.

"Whoo!" Madoc kükredi ve dikiz aynamda Jax'in başını geriye atmış, elleriyle gözlerini kapatmış halini gördüm.

Başımı salladım ve çenemi aşağı eğerek önümdeki yola odaklandım. Neyse ki bu cadde kaldırıma park etmeye izin vermiyordu, bu yüzden bolca yer vardı ve yayaları saklayan araçlar yoktu.

Main'e yaklaşırken fren yaptım, direksiyonu sağa kırdım ve aracın hızını azaltmak için vites düşürdüm.

"Hadi, hadi!" Arkamda Tate'in lastiklerinin gıcırdadığını duyduğumda Madoc bağırdı.

Dikiz aynamdan baktım ve döndüğünü fark ettim, ama neredeyse aynı hızla toparlandı.

"Herkes gözlerini açık tutsun," diye homurdandım. "Burada bir sürü insan olacak."

Pazar günleri mahallelerde -en azından öğleden sonraya kadar- sakin geçerken, şehir merkezi her zaman hareketliydi. İnsanlar alışveriş yapar, öğle yemeği yer, sinemaya gider ya da sadece meydanın tadını çıkarırdı.

Ben hızla ilerlerken Tate de arkamda bir ileri bir geri sallanarak önümdekileri görmeye çalışıyordu. Diğer üç kızın heyecanlı hareketlerini de görebiliyordum.

"Oh, kahretsin!" Jax bağırdı ve ben de gözlerimi tekrar yola çevirdim.

Bir şirket minibüsünün araba yolundan çıkıp caddeye girdiğini görerek frene bastım; bu sırada Tate direksiyonu kırdı ve karşı şeride geçerek etrafımdan dolaşıp önüme geçti.

"Siktir!" Homurdandım, direksiyonu salladım ve arkasından takip ettim.

"Neden etrafından dolaşmadın?" Jax emniyet kemerini çıkarıp öne doğru yaklaşarak bağırdı.

"Defol git," diye bağırdım ve sonra onun önemli kazancına baktım. "Tanrım, çok iyi."

Jax'in yutkunduğunu duydum. "Evet, harika refleksleri var. Görünüşe göre senden daha iyi."

Beşinci vitese geçerek hızlandım ve ardından altıncı vitese geçerek önümdeki ilk kırmızı ışığı görmeye başladım.

"Hadi," diye ısrar etti Madoc ve ben de sırtımı sertçe koltuğa dayayıp direksiyonu sıktım.

Juliet ve Pasha dönüp duruyor, arka camdan bizi kontrol ediyorlardı. Kaldırımdaki yayalar dikkat kesilmeye başladılar ve dikiz aynamda onları, iki hızlı pisliğin -muhtemelen şu anda bize öyle diyorlardı- sokaklarından hızla geçişini izlemek için dönerken gördüm. Bazılarının gözleri fal taşı gibi açılmıştı, arabalarımız hızla geçerken işaret ediyorlardı ve açık pencerelerden bir tezahürat duydum.

İlerideki ışık kırmızıya döndü ve Tate frene bastı, tiz çığlık dışarıdaki herkesin dikkatini doğrudan bize çekti.

Tüm gücümle frene bastım ve kayarak onun hemen yanında durdum. "Kahretsin!"

diye bağırdı dışarıdan biri. "Bunlar Jared ve Tate!"

Ama gözlerim onun üzerindeydi.

Endişeyle bana bakarak ve alt dudağındaki gülümsemeyi ısırarak kırmızı ışığı izledi. Bacağının aşağı yukarı zıpladığını söyleyebilirdim, çünkü omuzları ve başı titreşiyor gibiydi.

"Jax," dedim, zor nefes alarak. "Polislerle aranız hâlâ iyi mi?"

"Evet," diye yanıtladı tereddütlü bir ses tonuyla. "Neden?"

"Çünkü." Trafik lambasının üzerine tünemiş trafik kamerasına baktım ve sağa sola bakıp yakınlarda araba görmeyince sırtımı koltuğa yaslayıp gaza bastım ve kırmızı ışıkta hızla geçtim.

"Anasını-!" Tate'in küfür ettiğini duydum ama ben hızla uzaklaşırken sesi kesildi.

Jax kulağıma yakın bir yerde homurdanırken Madoc başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

Dışarıdaki insanlar tezahürat yapıyor, uluyor ve gülüyorlardı. Tate'i görmek için dikiz aynama baktım,

Kırmızı ışıkta beni takip ederek ilerledi ve güvenli olduğunu anlayınca da yola koyuldu.

Önce dördüncü, sonra beşinci vitese geçtim; sıcak yaz güneşi, derimin altındaki lavların yanında hiçbir şeydi.

Tanrım, onu çok seviyordum.

Pistte olmak bile -ki bunu çok severdim- o yanımdayken hissettiğim mutluluk kadar iyi değildi.

"Jared," diye uyardı Jax. "Yavaşla."

Önüme baktım, bir gülümseme çenemle

alay ediyordu. "Jared," dedi tekrar, sesi

daha sertti.

Onu görmezden geldim, gözlerimi soldan sağa kaydırarak bir sonraki ışıklara yaklaşırken tehlike aradım.

"Jared!" Madoc bağırdı ve ben de kalbim hızla çarparak ve nefesim göğsümde acı verici bir şekilde sıkışarak altıya doğru yumruk attım.

"Oh, kahretsin!" Jax uludu ve ışık yeşile döndüğünde hepimiz nefeslerimizi tuttuk ve ben yavaşlamadan kavşaktan geçtim.

Sonra güvenle diğer tarafa geçerek nefesimi bıraktım.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye soludu Madoc ve sonra bana baktı. "Tam bir pisliksin."

Havayı içime çektim. "Ne?" Masum gibi davrandım. "Yeşildi."

Tate kıçıma yapıştı, ama sonra onun arkamdan sola dönüşe geçtiğini gördüm.

"Ne?" Çocuklardan çok kendime söyledim, dikiz aynamdan onu izliyordum. Jax arkasındaki pencereden dışarı bakarak, "Okulun içinden geçiyor," diye tahmin etti.

"Kahretsin," diye tısladım, kapıların Pazar günkü pist antrenmanları için açık olduğunu hatırladım. Belki de

ön otoparka girebilir, okulun yanından dolaşabilir ve neredeyse hiç trafik veya kesinti olmadan arka kapıdan çıkabilirsiniz.

Madoc, "Eve hangi yoldan gideceğinizi söylemediniz," diye dikkat çekti.

Evet, biliyorum. Bunu neden düşünemedim?

Meydanı döndüm, bir yan sokağa girdim ve Pazar günleri küçük işletmelerin kapalı olduğu daha az işlek bölgeden hızla geçtim.

Gaza basmaya devam ettim, sinirlerim gitme ihtiyacıyla ateşleniyordu. Kazanmak umurumda değildi. Kazananlar genelde umursamaz.

Bunu istiyordum, tam burada, hemen şimdi, onunla birlikte. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Nerede olduğunu bilmemek sinir bozucuydu.

İki köşeyi daha döndükten ve bir dur işaretinden geçtikten sonra, tam o diğer uçtan köşeyi dönerken Fall Away Lane'e doğru hızla ilerledim.

"Git!" Madoc bağırdı ve ben onu yumruklamaya hazırdım. Ne yaptığımı sanıyordu ki?

Boş caddede son sürat ilerlerken ikimiz de ileri atıldık ve ben gıcırdayarak kaldırımda durdum, yarım saniye geçmeden Tate de onu takip etti, lastiklerimizin gürültülü çığlığı tüm mahalleyi doldurdu.

"Evet!" Madoc pencereden dışarı uluyarak bağırdı. "Woo-hoo!"

Başımın geriye düşmesine izin verdim, göğsüm tuttuğum nefesin her zerresini dışarı attı. Jax omzumu okşadı, bir kez sıktı ve Madoc'un ardından arabadan çıktı.

Tate ve diğer kızlar, Madoc ve Jax öpüşmek için onlara sarıldıklarında gülümseyerek ve kahkahalar atarak G8'den çıktılar.

Elimi yüzüme sürüp ince ter tabakasını hissederek Jax'in arabasından çıktım ve Tate'e baktım, kaputa yaslanıp bana bakarken kollarını kavuşturmuştu.

Göğsü inip kalkıyordu -hâlâ nefes almaya çalışıyordu- ve gözlerindeki sıcaklık ... .

Tanrım.

Ne istediğini bilerek derin bir nefes aldım. Hala beyninde ve kalbinde rehin tuttuğu ve dudaklarından dökülmesine izin vermediği her şeyi biliyordum. Hâlâ dört yıl önce kimya laboratuvarında ellerimi üzerine koymama izin veren o masum ve ürkek kızdı ama hâlâ güvenmek istemeyen bir kadının zırhına sahipti. Dört yıl önce bana tamamen güvendiğinden de değil.

Ona yarım bir gülümseme verdim ve zaten bildiği her şeyi gözlerimle anlattım.

Hiçbir şey değişmemişti. Özellikle de ön sevişmemiz.

***

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Kemerimi bağlarken telefonu kulağımla omzum arasında tutarak anneme sordum. Duştan yeni çıkmıştım ki Jax, Juliet, Madoc ve Fallon Pasha'yı alıp akşam yemeği için Mario'da bazı arkadaşlara katıldılar.

Tate okuma listesini gözden geçirmek için evde kaldı ve benim de e-postalarım, bütçelerim ve Pasha'nın bakmam için bana bıraktığı bir sürü ufak tefek işim vardı, duşa girmeden hemen önce bunları bitirdim ve annem kontrol etmek için aradı.

"Madem sordunuz... ." diye ima etti, sesi neşeliydi. "Jason kontrolümü kaçırmak zorunda

yarın doktorda. Benimle gelmek ister misin?" Sustum.

Benden ne yapmamı istiyordu?

"Jinekoloğa mı?" Saatimi geri takmak için elime aldığımda irkildim.

Homurdandığını duydum. "O bir kadın doğum uzmanı.

Tuhaflaştırma."

Telefonu elime alarak Jax'in siyah tişörtlerinden birini çıkardım, çünkü Madoc'ta kalan eşyalarımı almaya hâlâ gitmemiştim. "Şey... Gerçekten gitmemeyi tercih ederim ama bana ihtiyacın olursa ..."

Diğer uçta onun sessiz kahkahasını duydum. "Çok değerlisin."

Gözlerimi devirdim ve gömleğimi giymek için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Seni ne zaman alayım?"

"Öğlen," diye karşılık verdi. "Ve teşekkür ederim."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. Daha nazik olmaya çalışıyordum. Bunu hak ettiğini düşünüyordum. Ama bu kadar uzun süre aynı şekilde devam ettikten sonra ilişkimizi değiştirmeye çalışmak çok zordu. Birinden hoşlanmamak ve saygı duymamaktan her ikisini de yapmaya nasıl geçersiniz?

Bu bir gecede olmayacaktı. Yakınından bile geçmedi. Ve aramızda hep bir husumet olacakmış gibi hissediyordum.

Ama Quinn Caruthers - yakında küçük kız kardeşim olacak - her şeye sahip olacaktı. Kimse ona engel olamazdı, en azından ben.

Onun için kendi çocukluğumdan kalan her türlü kızgınlığı gömerdim.

Pencereye doğru yürüdüm ve Tate'in önünde bir dizi kitapla yatağında bağdaş kurarak oturduğunu gördüm.

Bronzlaşmış kollarının yarısı, etrafına dökülen uzun saçlarıyla kaplıydı ve iPod'uyla bir şeyler yapmak için ayağa kalktığında, nefesimin altında homurdandım, aletimin gerildiğini ve sonra şiştiğini hissettim.

"Gitmeliyim," dedim anneme. "Yarın görüşürüz." Ve telefonu kapattım.

Telefonumu yanımda tutarak iki saniye boyunca onu izledim -taze, güzel, tatlı ve beni delirtiyor- sonra merdivenlerden aşağı koştum ve giderken mesaj yazdım.

Dışarı gel.

Deri ceketimi ve anahtarlarımı kaptığım gibi garaja daldım ve kapıyı açtım. İyi

bir önlem olsun diye Lütfen'i ekledim ve motosiklete tırmandım.

Kontağı çevirerek garaj yolundan geri geri çıktım ve yan tarafa sabitlenmiş kaskın kilidini açarak evinin önünde yavaşça indim.

Direneceğini biliyordum ama içim rahatladı, ön kapı açıldı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dışarı çıktı, bunu alçakgönüllülük adına yaptığını biliyordum. Üzerinde pijamaları vardı -şort ve tişört- yani sütyen giymemişti.

Kafası karışmış bir halde tuğladan yürüyüş yolunda yürüdü ve başını eğdi. "Ne yapıyorsun sen?"

Kaskı kaldırdım, umutluydum. "Gece sürüşü?" Ben önerdim. "Yazın en sevdiğin şey."

Tamam, en sevdiği şey değil ama yakın.

Bana deliymişim gibi baktı. "Pijamalarımı giydim Jared." "Ve

içinde kalacaksın," diye karşılık verdim. "Söz veriyorum."

Gözlerini kapadı, şakamdan hiç hoşlanmamıştı ve ben de sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Kırmızı ekose pijama şortu kısa ve harikaydı ve her zamanki gibi pürüzsüz ve esnek görünen kalçalarının belime sarılması fikri şu anda kesinlikle kendime izin vereceğim bir heyecandı. Ne şekilde olursa olsun.

Bana baktı, kafasının içindeki çarklar dönüyordu, ama saklamaya çalıştığı baştan çıkarıcı titreşimi kaçırmadım.

"Sadece bir dakika," diye iç geçirdi, pes etti ve etrafında döndü.

Evin içine daldı, kapının hemen içinde bulunan kapüşonlu bir tişörtü ve siyah Chucks ayakkabılarını aldı. Kapüşonlu tişörtünü giydi, saçlarını altından süpürdü ve sonra ayakkabılarını giymek için üst basamaklara oturdu, ayakkabılarını bağlamadan bıraktı.

Merdivenleri koşarak inerken, uzun saçları hafif esintide dans ederken ve gülümsemesi kalbimi durdururken, lanet olası vücudumda dolaşan cinsel öfke miktarı, önümde oturmadığına gerçekten çok memnun olmamı sağladı.

Onun yerine arkamdan tırmandı ve ben de ona kaskı uzattım.

Çıplak kalçaları benimkilerin dışına sürtündü ve kollarını belime doladığında gözlerimi kapadım, hayal kırıklığının tadını çıkardım.

"Hazır mısın?" Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Sıkıca sokuldu, bir şeyle kulağımı sıyırdı - burnu olabilir mi? "Güzel kokuyorsun," diye fısıldadı ve ben de gidonu sıktım.

Orospu çocuğu.

Bunu bilerek yapıyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedim kaskımı takarken.

"Genelde istediğini alırsın," diye karşılık verdi. "Öyle değil
mi?"

Çenesi omzumda dinlenirken başımı salladım, buna girmemeye kararlıydım. Önü sırtıma doğru eğilirken ve kolları daha da sıkılırken caddeden aşağı uçarak havalandık.

Birkaç virajı döndükten sonra, bizi çok hızlı olmayan ama makul bir hızda gidebileceğimiz uzun şehir caddelerine doğru yönlendirdim. Yolun sakin kısımlarında rahatça ilerlerken, onun rahatladığını ve bana daha fazla yaslandığını hissettim, şerit değiştirmek veya dönmek için kıvrıldığımda vücudu benimkiyle senkronize hareket ediyordu.

Çok güzel hissediyordu. Her zamanki gibi. Vücudum onun sıkı kalçaları arasında sıkışmıştı ve o bana yakın duruyordu. Başı -ya da çenesi ya da yanağı- sırtımdan hiç ayrılmadı ve tıpkı eskiden olduğu gibi ıssız arka yollarda ve mahalle sokaklarında araba sürdük. Ayrı olmanın ne kadar korkunç olduğunu ve ne yapıyor olursak olalım birlikte olmayı ne kadar çok istediğimizi fark ettiğimiz zamanlar. Birbirimize dokunmak zorundaydık.

Yaklaşık yarım saat sonra o da hatırladı.

Elleri ceketimin altından geçip belimi sıyırdı, parmakları yavaşça karnımın üzerinde gezindi.

Karın kaslarımı ovalayıp tırnaklarını tenimde gezdirirken daha sert nefes aldım, onun sayesinde her bir kasım tetikteydi.

Ellerinden biri uyluğumun iç kısmına doğru hareket etti ve göğsümde bir çarpıntı hissettim. Nemli dudaklarıyla kulağımı sıyırdı ve adımı söyleyerek nefes aldı.

"Jared."

Ellerimi sertçe gidonun üzerinde tuttum, neredeyse kontrolü kaybedeceğimden korkuyordum.

Geri uzandım ve kalçasını avuçlarımın arasına aldım. Dizinin hemen üstündeki o yumuşak ten beni tahrik etti. Onu daha da yaklaştırarak kontrolümü zorladım, bacaklarının arasındaki sıcaklığın sırtıma sarıldığını hissettim ve günaha teslim olup bir arka sokakta kenara çekmeden önce bizi eve geri götürdüm.

Evimin önünde kaskımı çıkardım ve orada oturdum, çünkü lanet olası elleri

durdu ve çok iyi hissettirdi.

"Seninle ata binmeyi özledim." Fısıltısının sıcaklığı kulağımı kapladı. "Cuma gecesi yarıştaki gibi değil, ama böyle gezinmeyi. Dans etmek gibi, senin vücudunla birlikte hareket ediyorum."

Başımı çevirdim, kulağımı okşarken ağzına doğru eğildim. "Öyle. İyi olduğum dans türü."

Etrafıma uzanıp sikimi eline aldığında, masaj yaparak acı verici bir şekilde sertleştirdiğinde tısladım. Kot pantolonumu delmeye çalışıyordu.

"Siktir."

Kalçasını sıktım ve sonra teslim oldum. Vücudumu döndürerek bir kolumu kollarının altından geçirdim ve diğeriyle kalçasını kavrayarak onu önüme doğru çektim.

Hiç tereddüt etmedi. Boynumun arkasından tutarak beni dudaklarına çekti ve ben de aynı güçle onun ağzını aldım.

Yüce İsa.

Tate'in öpücükleri bir oyun gibiydi. İçeri giriyor, yalayıp ısırırken ve masaj yaparken hızlı hareket ediyor, sonra beni kaldırıp asılı bırakacak kadar erken bırakıyordu. Her zaman alay ederdi, benimkini yalarken dilinin tadına bakmama izin verirdi ve sonra her şeyi elimden alırdı ve ben başka bir ilaca ihtiyaç duyan lanet bir keştim.

Ve vücudu. Sıkı karnı ve bana karşı ve üzerimde hareket eden mükemmel bacakları, çıplak görünmesi ve aynı şekilde hareket etmesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Kıçını iki elimle kavrayarak onu sikime doğru çektim, beni daha da derinde hissetmesi için onu gıcırdattım.

Sonra öne doğru eğildim, onu bisiklete geri ittim, elimi eşofmanından yukarı kaydırmak için çaresizdim.

Ama ben orada öylece oturdum, ikimiz de zor nefes alırken alnımı onunkine bastırdım. Bunu istediğini biliyordum. Ben de istediğimi biliyordum.

Ama birdenbire bunun bizi sabah nereye götüreceğini düşündüm. Muhtemelen bütün gece sevişecektik ve bunun her saniyesini sevecektik. Onu şu anda içeri alsam hayır demeyeceğini biliyordum, ama ...

"İçeri gelmek ister misin?" diye soludu, yüzümü ellerinin arasına aldı. "Jared, lütfen."

Gözlerimi sıkıca kapattım, aletim ona ulaşmazsa yanacakmış gibi hissediyordum, ama ... lanet olsun ...

Sadece sevişmek istemedim.

Beni tekrar sevmesini istedim. Benim olduğunu söylemesini istedim. Ve bu konuda ona zorbalık etmek zorunda kalmak da istemiyordum.

Derin bir nefes alarak doğruldum ve başımı salladım.

"Hayır." Gözleri kocaman oldu. "Affedersiniz?"

Ona bir daha hayır demektense folyo çiğnemeyi tercih ediyormuşum gibi hissederek içimi çektim.

Ellerini tuttum ve onu yukarı çektim. "Hadi," diye ısrar ettim, bisikletten inerken. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim."

Bisikletten inip saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken kesinlikle sersemlemiş görünüyordu. "Ciddi misin sen?"

Neredeyse gülecektim. Geçmişte kontrol hep ondaydı ve bu ikimiz için de kesinlikle yeni bir şeydi.

Kolumu omzuna attım ve yürüyüş yolunda yürümeye başladım. "Bir hafta izin al," dedim ona. "İşine git. Kitaplarını oku. Sen Gölü'nde kocaman bir yüzmeye git," diye şaka yaptım.

Verandanın merdivenlerine. "Ve eğer haftanın sonunda bana bunu vermeye hazırsan," onu çevirdim ve elimi kalbinin üzerine koydum, "o zaman bunu alacağım." Elimi bacaklarının arasına kaydırdım ve amını tuttum.

Sarsıldı, durgunlaşırken gözleri tekrar yuvarlandı.

Eğildim, dudaklarını usulca öptüm ve aptalca kararımı yeniden düşünmeye fırsat bulamadan Jax'in evine doğru yola çıktım.

Tate ve ben sevişirdik.

Umarım yarın, beni geri istediğini itiraf etmeye hazır olduğunda, ama o zamana kadar ... .

Günlerimi, haftalarımı, hatta aylarımı dönüp dolaşarak harcamıyordum. Onun kalbine sahip olacaktım. Birincisi.

Eve girdiğimde Jax, Juliet, Pasha ve Fallon'un kanepeye kıvrılmış olduklarını fark ettim. Halıda film izlerken mutfağa gittiğimde Madoc'u masada oturmuş sandviç yaparken buldum.

Yavaşça kendimi bir sandalyeye bıraktım ve arkama yaslandım, uykuya ve en iyi arkadaşımın bakış açısına ihtiyacım vardı.

"İyi misin?" diye sordu, ekmeğini hardalla doldururken.

Başımı salladım. "Hayır."

Ona baktım, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmaya ve ona güvenmeye hazırdım. Bana onun iyi olduğunu söylemesini istedim. Onun için iyi olduğumu ve ihtiyacı olan her şey olduğumu.

Ama korkmuş mavi gözleri aşağıya doğru odaklanmıştı ve geri çekildi.

"Evet, şey," dedi temkinli bir şekilde, "sikin sertleşmiş dostum ve bu beni biraz korkutuyor. Sonra konuşuruz."

Ve aniden tabağını ve soda kutusunu kaptığı gibi kalkıp mutfaktan çıktı.

Yere baktım ve gerçekten de dışarıdaki olaydan dolayı hâlâ tamamen sarhoş olduğumu gördüm.

Göğsüm kahkahalarla sarsıldı. "Beğenmedin mi?" Arkasından seslendim. "Freud herkesin biseksüel olduğunu söylemişti, değil mi?"

"Evet, siktir git," diye karşılık verdi.

Kıçımla gülerek başımı geriye attım.

Bölüm 13

Tate

Bir hafta.

Benden haftayı almamı istemişti, muhtemelen bir günü alacağımı düşünmüştü ama sonunda haklıydı.

Anla işte.

Zamana ihtiyacım vardı ve bana yavaşlamamız gerektiğini söyleyenin o olduğuna inanamıyordum.

Ertesi gün Ben hakkında çok kötü hissettim. İstediğim ama hissetmediğim bir şeyi zorlamaya çalıştığım için.

Ne de olsa Ben istikrarlı, öngörülebilir ve sakindi. Jared'in olmadığı her

şey. Klişe olmaktan bıkmıştım.

Terminaldeki iyi kız her zaman kötü çocuğu ister, değil mi?

Bu yüzden çizgilerimi değiştirmeyi denedim, ancak bunun kötü çocuğa karşı iyi adam meselesi olmadığını öğrendim. Jared gezegendeki diğer tüm erkeklere karşıydı ve onun tekrar yanımda olması bana onsuz hayatın ne kadar berbat olduğunu hatırlattı.

Açık ve net, onu hâlâ seviyordum.

Pazartesi sabahı işe gittiğimde bunu fark ettim. Sonra akşamı Juliet ile alışveriş yaparak geçirdim ve eve döndüğümde ne aradı ne de kapımı çaldı.

O gece yine penceremden içeri girmesini bekliyordum ama Salı sabahı uyandığımda orada değildi.

Bu yüzden acele etmeye gerek olmadığına karar verdim. Bir yanım hâlâ ona güvenmiyordu. Beni iki kez terk etmişti ve her ne kadar büyüdüğüne dair kanıtlar görsem de her seferinde balıklama dalmaya gerek yoktu.

Haftayı değerlendirecek, işimi ve okumamı yapacak, arabamı hafta sonu için hazırlayacak ve neler olacağını görecektim. Topun benim sahamda olduğunu biliyordum ama aynı zamanda beni takip etmesinden hoşlanıyordum. Her zaman hoşlanmıştım.

Ama birkaç yan bakış dışında beni yalnız bıraktı.

Dün eve geldiğimde, onu ve Jax'i garaj yolunda birkaç adam ve Jared'in Ford Mustang Boss 302'siyle birlikte dururken gördüm. Lisedeyken sahip olduğu ve içinde sayısız saat geçirdiğim ve onunla sayısız şey yaptığım arabanın aynısıydı.

Arkadaşları mı yoksa bir tür iş arkadaşı mı olduklarını bilmiyordum ama arabasını ona getirdikleri belliydi. Garaj yolunda başka bir araba daha vardı ama bu sabah işe gittiğimde araba yerinde yoktu. Arabayı getiren her kimse gitmiş olmalı diye düşündüm.

Yani Jared patronunu burada istemişti. Nedenini merak ettim.

Doğruldum, su şişesini aldım ve yüzüme sıktım, küçük lekeler tenimi gıdıklıyordu. Juliet yanımdaki çim sandalyede yüzüstü yatıyordu, yüzü telefonuna gömülmüştü, bir yandan da

Fallon su almak için içeri girmişti.

Cuma akşamı saat yediyi geçiyordu ve güneş ufkun ötesine geçmiş olmasına rağmen, hala arka bahçemde uzanmış, sıcaktan arta kalanların ve yaz seslerinin tadını çıkarıyorduk. Çim biçme makineleri, ağaçlardaki böcekler, klima üniteleri ... ve tenimdeki vızıltı, yandaki adamın her küçük sesine uyum sağlamıştı. Müziği, arabasının motoru ...

"Ne yapıyorsun sen?" Fallon'un sorduğunu duydum ve döndüğümde su şişelerini küçük yuvarlak masanın üzerine koyarken kafası karışmış bir şekilde Juliet'e baktığını gördüm.

"Ne?" Juliet başını kaldırıp ona baktı.

Fallon çim sandalyede arkasına yaslandı, zümrüt yeşili bikinisi gözlerindeki rengi ortaya çıkarıyordu.

"Bu Jax'in telefonu," diyerek Juliet'i suçüstü yakaladı. Fallon

kadar Juliet'e de şüpheyle bakarak sırıttım.

Juliet düşünceli bir şekilde dudaklarını inceltti. "Birbirinizin telefonlarını takip edebileceğiniz bir uygulama olduğunu duydum. Onunkine yüklemeye çalışıyorum."

"Aman Tanrım." Fallon uzandı ve telefonu Juliet'in elinden aldı. "Jax seni bozmuş. Gerçekten bu kadar endişeli misin?"

Juliet dört ayak üzerine kalktı ve arkasını dönerek oturdu. "Bana erkek arkadaşlarımızın" - ve sonra Fallon'u işaret etti- "ve kocanızın bu gece bir striptiz kulübüne gitmesinden en ufak bir endişe duymadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır," diye karşılık verdi Fallon. "Neden biliyor musun? Çünkü Madoc'u tanıyorum."

Güneş gözlüklerini başının üstünden çıkarıp gözlerinin üzerine kaydırdı ve devam etti: "Kulübe gider gitmez bir selfie falan çekip övünmek için bana gönderecek." Dudaklarındaki rahat sırıtış daha da genişledi. "Ondan yirmi dakika sonra bana mesaj atacak ve sahnede onun için dans ediyor olmamı dilediğini söyleyecek. Ve yaklaşık bir saat sonra, ergen bir çocuk kadar azgın bir şekilde kapımızdan içeri dalacak ve kimi isteyecek?" Avucunu göğsüne koydu. "Beni. Ve ben evde olmayacağım, çünkü dışarı çıkıyoruz ve o nerede olduğumu merak ederek çılgına dönecek."

Kendi endişemi örtbas ederek homurdandım. Jared benim erkek arkadaşım değildi. Yine de Juliet kadar endişeli olmasam da Fallon kadar da sakin değildim.

Boğazımı temizledim, siyah bikinimin kravatını ensemde ayarladım. "Juliet, sen daha iyi bilirsin," diye yatıştırdım. "Bu Zack'in bekârlığa veda partisi, o yüzden erkekleri biraz rahat bırak. Jax o kızlara iki kere bile bakmaz, onlarla bir şey yapmak şöyle dursun."

Dudakları büzüldü ve ben de onun üstünden baktım, Jax'in pencerede belirdiğini ve havluyla saçlarını kuruladığını gördüm.

Gözlerini ondan alamıyordu. Özellikle de kırmızı takım elbisesi içindeyken.

"Olacak olan tek şey," diye devam ettim, onun sırıtarak uzaklaştığını görünce, "eve döndüğünde seninle yapacağı ateşli yaramazlıkları düşünerek heyecanlanacak. Bu gece hiç uyuyamayacaksın."

"Ya Jared?" diye karşılık vererek konuyu değiştirdi.

"Peki ya o?"

"Bekâr olan tek kişi o," diye belirtti. "Striptizciler onu gaza getirdiğinde

-ki öyle olacak, çünkü o sadece bir insan- eve kimin yanına dönecek?"

Neden beni yemlediğini merak ederek ona sert bir bakış attım. Sprey şişesini suratına fırlatmak üzereydim ama Fallon beni bu dertten kurtardı. Juliet'in kafasına rulo yapılmış bir havlu fırlattı, Juliet de ona bir tane fırlattı ve ikisi de gülmeye başladı.

Bir saat sonra arka bahçeyi temizleyip yemek hazırladık -çünkü çocuklar kulübe gitmeden önce Zack'le yemek yiyeceklerdi- ve sonra yemek için ön verandaya çıktık. Juliet hâlâ kırmızı bikinisini giymiş, altına da bir kot etek giymişti. Fallon bir çift beyaz şort giymişti ve ben de şeffaf beyaz bir örtü giymiştim.

"Aman Tanrım."

Başımı kaldırıp baktığımda Juliet'in çatalını düşürdüğünü ve verandanın karşısındaki uzaklara baktığını gördüm. Bakışlarını aşağıya, çatalın ayaklarının dibine düştüğü yere çevirdi ama sonra unutup gözlerini tekrar yukarıya dikti.

Onun görüş açısını takip ettim ve çenem bir gülümsemeyle gerildi.

Jax çok daha farklı görünerek evden çıkmıştı ve Juliet'in nefesi kesilmişti.

Siyah takım elbise pantolonu ve yakası açık beyaz bir gömlekle siyah bir ceket giymişti. Uzun bacakları nedeniyle boyu, görünüşünü daha da yasaklayıcı ve -itiraf etmeliyim ki- oldukça seksi yapıyordu. Yanlarda kafa derisine yakın ve tepede daha uzun olan siyah saçları, öne doğru itilmiş tek tük tutamlarla şekillendirilmişti. Ayakkabıları, parlak saati, parıldayan kemer tokasıyla Jax şık ve güçlü görünüyordu.

Kız arkadaşına baktım, hafifçe açık ağzını görünce gözlerimi devirdim.

"O bir et parçası değil," diye takıldım.

Gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve sonra yavaşça ayağa kalkarak korkuluklara doğru yürüdü. "Aman Tanrım."

Döndüm ve bu kez Fallon'un sesini duydum.

Tıpkı Juliet gibi o da evden yeni çıkmış olan Madoc'a sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi bakıyordu.

"Tam bir yuppie." Ona hüzünlü bir bakış attı. "Ama çok tatlı." Bir kahkaha attım.

Madoc da siyah takım elbise pantolonu ve siyah ceket giymişti ama gri bir gömlek ve gümüş bir kravat takmıştı. Madoc kravatlarla harika görünürdü. Tarzına ve geniş göğsüne uyuyorlardı ve kıyafet seçimlerine özen göstermesi, her zaman giydiği her şeyin tam oturduğundan emin olması, Madoc'un tiki olmasının alternatif tarzdaki karısını ne kadar heyecanlandırdığı gerçeğini daha da güçlendirdi.

Fallon parmaklarını ağzına soktu ve ıslık çaldı. "Evet, bebeğim!"

Juliet de ona katıldı ve ikisi de korkuluktan sarkarken erkeğine ıslık çaldı.

"Siz aptalsınız," diye tekrar takıldım, çatalı almak için ayağa kalktım.

İkisi de gülmeye başladı ve iki adam da gülümseyerek başlarını salladı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup eve yaslandım ve kızların bacaklarını parmaklıkların üzerinden sallayıp oturmalarını izledim.

Ama sonra yüzüm düştü. Midem düştü, nefesim kesildi ve *kahretsin.*

Jared kapıyı arkasından kilitleyerek evden çıkmıştı, gözlerimi kaçırdım ama dayanamadım.

Bir kez daha bakmak için başımı kaldırdığımda, göz ucuyla onu izledim; kol düğmesini iliklerken sokağa doğru bakıyordu.

Kol düğmesi mi?

Kol düğmesi takıyordu. Sonunda gözümü kırptım, kalbim giderek artan bir hızla çarpmaya başlamıştı.

Takım elbiseli Jared ağzımı sulandırdı. Onu kot pantolonu ya da rahat siyah pantolonu ve tişörtüyle seviyordum.

gömlekler, ama ne zaman temizlendi?

Aman Tanrım.

Siyah pantolonu bacaklarından aşağı sarkıyor, umurunda değilmiş gibi görünecek kadar rahat bir şekilde düşüyordu ama ütülü gömleği ve ceketi - ikisi de koyu, zengin bir siyahtı - vücudunu hiç gizlemiyordu. Üst düğmesi açık olduğu için köprücük kemiğinin bir kısmını görebildim ve sonra rahat bir elini cebine sokup bana baktı ve göz göze geldik.

Arkamı döndüm.

"Siz hanımlar bu gece ne yapacaksınız?" Madoc Fallon'u parmaklıklardan aldı ve göğsüne bastırdı.

"Takılın," diye cıvıldadı. "Biraz patlamış mısır yap."

"Doğru," diye karşılık verdi Jax, korkulukta oturan Juliet'in kalçalarının arasında durarak.

Jared arabasının anahtarlarını çıkararak ona doğru ilerledi.

Madoc Fallon'la öpüşüyor ve fısıldaşıyordu. Jax Juliet'e bakıyor, kıskançlık numarası yaparak ondan uzaklaşırken onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Jared ise beni görmezden gelerek uzakta duruyordu. Bana bakıp bakmadığını ve elimi uzatmadığım için kızıp kızmadığını bilmiyordum ama yine de varlığını vücudumun her santiminde hissediyordum.

Beni bir mıknatıs gibi kendine çekti.

Jax Juliet'i aşağı çekti, önce burnunu sonra dudaklarını öptü. "Seni seviyorum," dedi ve bakışlarım Jared'e kayarak gözlerini onunkilerle kilitledi.

Jax'in "Gece yarısına kadar evde olurum," dediğini duydum ama Jared beni tutmaya devam etti. Sıcaklık çok açıktı. Ama beni korkutan şey aynı zamanda soğukluğu da görmemdi.

Bir deja vu dalgası beni vurdu ve bir anlığına liseye geri dönmüş gibi oldum. "Bir saniye gecikirsen," diye azarladı Juliet Jax'i, "sinir krizi geçiririm."

"Öfke nöbetlerine bayılıyorum," diye flört etti, kalçalarını kendine doğru çekerek.

"Ciddiyim," diye vurguladı, sert görünmeye çalışıyordu ama bunun sadece oynadıkları bir oyun olduğunu biliyordum. "Geç kalırsan kanını akıtırım."

"Söz mü?" diye alay ederek bir öpücük daha kondurdu. Bakışlarımı Jared'den uzak tutarak başımı salladım.

"Jax, gidelim." Madoc, Jax'i boynundan çekerek kız arkadaşından uzaklaştırdı.

Üç adam da Jared'in arabasına doğru yürüyordu, iyi giyimli, bakımlı görünümlerinin her santimi artık erkek olduklarını vurguluyordu. Jared'le birlikte büyüdüğüm, Madoc ve Jax'le de gençken tanıştığım için bazen bunu anlamakta zorlanıyordum. Hepsini çok sık görmüştüm. -Kot pantolon ve tişörtlerle. En aptalca şeyleri yaptıklarını gördüm ve hatta birkaç kez onlara katıldım.

Ama o çocuklar gitmişti.

"Jared!" Jared şoför kapısını açarken Fallon bağırdı. "Onları eve sağ salim götür!"

Kaşlarını kaldırarak ona küçümseyici bir bakış attı. "Onlar benden önce evde olacaklar," dedi bana bakarak. "Benim sokağa çıkma yasağım yok."

Tek kelime etmeden arabasına binmesini izlerken gözlerim ani bir öfkeyle doldu. Arabayı çalıştırdı ve arkasına bile bakmadan garaj yolundan geri geri çıktı.

Pislik.

Oh, tabi. *Git eğlen. Evde seni bekleyen kimse yok. Eğer ben olmazsam, gidip rastgele bir kızla oynarsın, çünkü neden olmasın, değil mi?*

Yumruklarımı sıktım ve başımın geriye düşmesine izin verdim.

Kahretsin. Saçmalıyordum.

Madoc ve Jax arkadaşlarıyla eğlenmeye gidiyorlardı. Kutlamak için. Fallon ve Juliet'e her zamanki kadar aşık olarak eve döneceklerdi.

Ve Jared beni manipüle ediyordu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi ve ben de buna kandım. Huzurumdan büyük bir ısırık almayı hâlâ oldukça iştah açıcı bulan yetişkin bir adamdı. Benden pes etmemi ve onu ne kadar sevdiğimi söylemek için aramamı ya da mesaj atmamı bekliyordu. Ya da sırf onu kızdırabilmek için yarın gelip saçma sapan bir konuda kavga çıkarmamı bekliyordu. Beni kızdırmak istiyordu, çünkü beni dışarı çekmek istiyordu.

Jared'in motorunun sesi mahalleyi terk ederken, küçük bir gülümsemenin yüzüme yayılmasına izin verdim. Dudaklar.

Benimle oynamaya o kadar alışmıştı ki. İkinci doğası gibiydi. Öyleyse neden tepki vermiyor ve ona Ne istedi?

"Wicked ikili bir striptiz kulübü, değil mi?" Cevabı zaten bildiğim için kızlara sordum. "Alt katta kadın dansçılar ve üst katta erkek dansçılar?"

Juliet Fallon'a baktı ve sonra ikisi de bana baktı.

Farkına varınca Juliet'in nefesi kesildi ve Fallon gülerek başını geriye attı.

Sonra hepimiz çığlık attık ve hazırlanmak için ön kapıya doğru

koşuşturduk.

***

"Merhaba," diye selamladım asker tıraşlı tıknaz fedaiyi.

"Merhaba hanımlar." Bize yukarıdan aşağıya baktı ve ben durdum, bu da Fallon'un Juliet'le birlikte kulübün içine doğru dönerken bana çarpmasına neden oldu.

"Kadınların alt katta oturmasına izin veriyorsunuz, değil mi?" diye sordum. "Eğer daha sonra kadın dansçıları izlemeye karar verirsek yani."

Eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Kadın müşterilerimizi seviyoruz," diye takıldı. "Onları neyin tahrik ettiğinin önemi yok."

Düzeldim. *Evet, gerçekten öyle demek istememiştim ama olsun.*

Kulübe girerken, ne bekleyeceğimden emin olmadan nefes aldım. Sigara ve belki de bayat içki kokusu, ama içeri girer girmez beni çarpan şey bu değildi.

Altın şeftalilerin, zengin meyvelerin ve zambakların kokusu burun deliklerimden süzülüp vanilya ve misk kokusuyla ciğerlerimi doldurdu. Giriş holünün siyah ve bordo renkli iç kısmı altın rengi armatürlerle vurgulanmıştı ve muhtemelen başka bir yerde şatafatlı görünebilirdi, ancak burada daha az daha çok fikri hakimdi. Çok yoğun değildi. Halılar yemyeşildi, duvarlar sıcak ama koyu mor renkteydi ve dekorda dikkatinizi dağıtacak çok fazla şey yerine dikkatinizi odaklayabileceğiniz tekil nesneler vardı.

Üzerinde kapı olmayan bir kapı çerçevesinden içeri adım attık ve hemen durduk, alçak tavanın açıldığını gördük ve önümüzde duran oda neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Giyinmelerine şaşmamalı," dedim nefesimin altında. "Burası ..."

Wicked'ı sadece duymuştum. Shelburne Falls ile Chicago'nun ortasındaydı ve işten banliyölere giden erkekler ve kadınlar için popüler bir durak noktasıydı. Harika müzikleri ve en iyi görünümlü dansçıları olduğu söyleniyordu -ki öyleydi, çünkü buraya bir saat mesafede iyi maaşlı işlere ihtiyaç duyan çok sayıda çalışkan öğrencisi olan yaklaşık dört üniversite vardı- ve ayrıca beş yıldızlı bir şefi vardı.

Bu bekârlığa veda partisini düzenlemek için masa başına bin dolar ödüyor olmalılar.

Benimkine çok benzeyen dar siyah elbiseli bir hostes elinde menülerle bize yaklaştı.

"Merhaba." Uzun, kahverengi saçları, bronz teni ve koyu renk gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

mum ışığını çevreleyen. "Üst kattaki bayanların gösterisi bir saat sonra başlayacak ama sizi oturtabiliriz."

Onu zar zor duydum, etrafta erkekleri arıyordum. Saat onu geçiyordu ve erkek dansçılar Cuma ve Cumartesi geceleri sadece iki performans sergilerken, kadın dansçılar günün her saati sahne alıyordu.

"Aslında," diye konuştu Fallon, "önce burada oturup bir şeyler içebilir miyiz?"

Ne?

"Elbette." Gülümsedi ve başını salladı. "Beni takip edin."

İçimi çektim ve peşimden geldim, Juliet yanımdaydı, bakışları her yere dalmıştı, muhtemelen Jax'i arıyordu.

Merakım bu gece erkeklere bir göz atmak için olsa da, bunun onlarla ilgili olmasını istemiyordum. Madoc ve Jax, Fallon ve Juliet'in kendilerini sabır ve anlayışla idare etmelerini bekliyorlardı -ki öyle de yaptılar- ama kadınlarının üst katta da bir gösteri yaptıklarını öğrendiklerinde kendilerini nasıl idare ettiklerini görmek müthiş bir isyan olacaktı.

Ne de olsa buraya gelme amacımız buydu.

Fallon durup sahneye bakarken "Ugh," diye inledi. "Şu kızın göğüslerine bak."

Başımı çevirip sahneye baktım ve hemen yüzümün düştüğünü hissettim.

Kahretsin.

Saçlarına röfle yaptırmış güzel bir sarışın, göğüslerini yukarı kaldıran altın rengi bir bikini giymiş, düz karnı ve mükemmel tenine karşı onları öne çıkarmıştı. Bir eliyle direği tutup arkasına yaslandığında, kalçalarını döndürdüğünde ve elinin tersiyle saçlarını savurduğunda içim burkuldu.

Jared'in onu görmesini istemedim. Bana benziyordu ama daha iyiydi. Juliet Fallon'a, "Endişelenmediğini sanıyordum," dedi.

Fallon başını salladı, hâlâ dansçıyı izliyordu. "Şimdi bana bu boku servis etme. Harika göğüslerin var."

Juliet sırıtarak ev sahibesini takip etti. "Madoc seninkini beğendi," diye Fallon'a güvence verdi. "Gel devam et."

Ev sahibesi bizi bordo kadifeden yarım daire şeklinde bir kabine oturttu ve siyah bir masa ile Perdeler iki yandan bağlanmıştı. Tepeden sarkan loş bir lamba mum gibi titriyordu.

"Masa ücreti yok mu?" Kabine kayarak sordum.

"Siz üçünüz için değil." İçki menülerini dağıtırken göz kırptı. "Kucak dansı elli dolar ama. Keyfini çıkarın."

Homurdandım. Evet, çünkü kesinlikle kucak dansı istiyorduk.

"Burada olduklarını nereden biliyoruz ki?" Juliet ikimize de bakarak sordu.

"Buradalar." Fallon sırıtarak telefonunu gösterdi ve Madoc'un kulübün hemen dışında çekmiş olması gereken selfie'yi gösterdi. "Bunu yirmi dakika önce gönderdi."

Hepimiz teker teker gözlerimizi kulüpte bekârlığa veda partisini arayan müşteri denizine diktik, oysa bunu yapmamamız gerektiğini biliyordum. Çocuklar yalnız bırakılmalıydı. Ta ki daha sonra, mesaj ya da sosyal medya aracılığıyla üst katta kendi gözlerimizi açtığımızı ağzımızdan kaçırana kadar.

Yerlerini bulmam yaklaşık iki saniye sürdü.

Jared ve diğer çocuklardan oluşan bir ekip sahnenin hemen önünde, sağ tarafta oturuyordu. Zack, Madoc,

Jax, liseden arkadaşları Sam ve zar zor tanıdığım yarım düzine kadar adam, ellerinde içkileriyle minderli sandalyelerde otururken etrafları üç küçük masayla çevriliydi. Jax bir şişe aldı ve birkaç shot doldurup Jared ve Madoc'a birer tane uzattı, bunun üzerine Jared başını arkaya eğerek shot'ı mideye indirdi. Heyecanlı bir nefes aldım.

Yüzümü menüye gömüp kızlara mırıldandım, "Sahnenin etrafında. Kızılderili gibi giyinmiş kız Zack'e kucak dansı yapıyor."

Perdenin arkasına geçtiler ve Juliet, Fallon'un yanına sokularak ikisinin de adamları gözetlemesini sağladı.

Nefesimin altında güldüm.

"İyi akşamlar," diye selamladı bizi bir garson masamızda durarak. "Hepiniz içecek bir şey ister misiniz?" diye sordu peçeteleri masaya bırakırken.

"Üç shot Jim Beam," diye emretti Fallon. "Devil's Cut."

"Viski istemiyorum," diye karşılık verdi Juliet.

"Güzel, çünkü hepsi benim için," diye karşılık verdi Fallon ve ben onun sinirlerine güldüm. Her zaman kendinden çok emin ve sertti ama benim kızım erkeğinin striptiz kulübünde olmasından hoşlanmıyordu.

Menüyü yere bıraktım ve üçünü de servise doğru ittim. "Ona Ananas ve Papağan Körfezi," diye emrettim, Juliet'i göstererek, "üç shot ve bir Newcastle"- Fallon'u işaret ettim -"Ben de bir Red Stripe alayım."

Sunucu hiçbir şey yazmadan başını salladı ve gitti ve herkes tekrar çocuklara baktı. Dansçıları izlemek için ara sıra sahneye bakmaları dışında, çoğunlukla arkalarına yaslanıp şakalaşıyorlardı. Jared sahneye dönük oturuyordu ama başı yana dönüktü ve zaman zaman omuzlarının titremesinden güldüğünü anlayabiliyordum. Bir garson mezeler getirdi ve bazı çocuklar mezeleri mideye indirirken diğerleri sadece içmeye devam etti.

Gösterinin bir ana performansı vardı - merkez sahnede bir dansçı - ancak birkaç direk dansçısının yer aldığı daha küçük sahneler de vardı.

Juliet arkasına yaslandı, daha sakin görünüyordu. "Uslu duruyorlar." Hüzünlü bir gülümseme verdi. "Şimdi kendimi kötü hissediyorum.
Yukarı çıkmalıyız."

Omuz silktim. "Zaten burada olmak istemiyordum."

Fallon gözlerini bana dikti. "Gerçekten mi? Kıskanmıyor musun? Hiç mi?"

Başka tarafa baktım, gergin bir elimi düzleştirdiğim saçlarımın arasından geçirip omzumun önüne getirdim. "Jared beni ilgilendirmez," diye devam ettim.

"Bundan emin misin?" Juliet sahneye doğru bakarken ürkekçe sordu, vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsizleşmişti.

"Evet," diye karşılık verdim. "Bırakın eğlensin."

"Tamam." Başını salladı, sesi kederli geliyordu. "Çünkü sahnede gördükleri hoşuna gidiyor gibi görünüyor." Sonra ciddi bir ifadeyle beni kıstırdı.

Kaşlarım çatıldı ve hemen Jared'in oturduğu yere baktım. Hâlâ sandalyesinde oturuyordu ama tüm dikkati sahnedeydi ve bakışlarını takip ettiğimde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Boynum ısındı ve başım çığlık atıyordu.

Piper.

Jared'in eski sevgilisi. Biz lisede birlikte olmadan önce yattığı kız. Dar siyah elbisem vücudumu daha da sıktı ve kendimi hasta hissettim.

Onu dört yıldır görmemiştim. Neden ona bakıyordu?

Jared ve benim okulda bir seks videomuzu çekip dağıtmıştı.

Orada, sanki gerçekten tahrik olmuş gibi ona dikkatini veriyordu.

Kıpırdamadan durdum, onun tarafından değil ama onun tarafından felç edildim. Arkasını dönmeliydi. Dönmeliydi. Sola.

Bize yaptıklarından sonra.

Daha küçük bir yan sahnede durdu ve belinden eğilerek direği arkasına aldı. sonra saçlarını geriye atarak Jared'e göğüslerini yakından ve kişisel olarak görme fırsatı verdi.

Sonra ayağa kalktı, bir elini boynunun arkasına, diğerini de sırtının arkasına koydu ve üstünün iplerini usulca çekiştirerek bronzlaşmış ve mükemmel göğüslerini ona göstermek için vücudundan düşmesine izin verdi.

Dişlerimi gıcırdatarak yere baktım.

Hayır.

Gözlerim yaşarırken yüzüm ağrıyordu ve Fallon ile Juliet'in beni görmemesi için başka tarafa baktım. Bak.

Siktir et onu.

Adam onu izliyordu, onu görmezden gelmek için hiçbir hareket yapmıyordu. onu seçerse, birbirlerine sahip olabilirler.

Derin bir nefes aldım ve boğazımı temizledim.

El çantamı karıştırarak, garson bize içkilerimizi getirdiğinde bir hesap çıkardım.

Çenemi yukarı kaldırdım ve gözlerimdeki yaşları kırpıştırdım. "Kucak dansı satın almak istiyorum," dedim parayı uzatarak. "Benim için değil ama."

Tepsiyi kolunun altına sıkıştırdı ve parayı aldı. "Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

Masaya eğildim, Jared'in sonunda gözlerini kaçırdığını fark ettim ve garsonla tekrar konuşmaya başladım. "Şuradaki siyahlar giymiş kahverengi saçlı adamı görüyor musun? Şu anda bir kadehi dudaklarına götürüyor." Ona doğru işaret ettim ve garson kimden bahsettiğimi görmek için döndü.

Başını salladı.

"İşi bittiğinde masasının önünde sahnede olan dansçıyı ona gönderebilir misin?" diye sordum ve Juliet'in yanımda sertleştiğini hissettim.

Sunucu gülümsedi. "Tabii ki."

O gitti ve ben de çantamı kapatıp kucağımın yanındaki koltuğa koyarken bana baktıklarını bildiğim Fallon ve Juliet'i görmezden geldim.

"Tate, ne yapıyorsun?" Juliet'in endişeli sesi her zamanki neşesinden yoksundu.

Fallon sunucuyu kastederek, "Tate, durdur onu," diye ısrar etti. "Yapma bunu. Ona tuzak kuruyorsun yukarı."

Madoc'un Fallon'a Piper'ın lisede olduğu bölüm hakkında bir şey söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Ama ne olursa olsun, Jared'e kucak dansı ısmarlamanın kötü bir hareket olduğunu biliyordu.

Aslında biraz şeytani.

Önümdeki soğuk kahverengi şişeyi yumruklayarak önüme baktım.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Soru sormak istediğiniz ya da sormanız gerektiğini hissettiğiniz ama sonunda cevapları gerçekten istemediğiniz zamanlar gibi hissettim.

Jared'in başka kadınlarla olmasını istemedim. Onu seviyordum.

Ama yapmamak için bir sebep istedim. Beni çitin dışına itecek bir şey istedim. Ona bir daha asla güvenmememi sağlayacak bir şey.

"Seni yüzüstü bırakmasını istiyorsun." Fallon'un sesi kısıktı ve başımı kaldırdığımda gözlüğünün arkasında biriken gözlerini gördüm.

Sonra Juliet'e baktım, sanki beni hiç tanımıyormuş gibi bakıyordu.

"Hayır," diye daha çok kendi kendime fısıldadım, utanç yüzümü ısıtıyordu.

"Canımın yanmasını istiyorum." Onun neden olduğu acıyı her zaman çok kolay unuttuğumu biliyordum. Artık unutmuyorum.

Juliet şaşkın gözlerini bana dikti, anlamıyordu. Acının beni daha güçlü yaptığını anlamıyordu. Öfke iyi hissettiriyordu ve Jared bana zarar verirse, kendimi üstün hissetmek için ondan beslenebilirdim.

Kazanabilirdim ve bıraktığı boşluk dolmadığında ağlayan, bekleyen ya da yaşamaya çalışan kişi ben olmazdım.

"Orospu çocuğu."

Fallon'un lanetini duydum ve yüz ifademi düzelterek başımı kaldırdım.

Piper sahnenin arkasındaki alandan çıkmış, masaların arasından yürüyor ve yanından geçerken ilgilenen erkeklerin bakışlarını yakalıyordu.

Hâlâ güzeldi. Videodan sonra itibarı zedelenmiş olsa da, kendine olan güveni hiç azalmamıştı.

Hatırladığımdan daha uzun olan koyu kahverengi saçları dalga dalga sırtının ortasına dökülüyordu ve vücudu suyun üzerindeki güneş gibi parlıyordu.

Beyaz mücevherli bir bikini üstü ve tanga giymişti, ancak kalçalarına bağlanmış altın file bir şal vardı. Bununla birlikte, arkası filedeki kareler dizisinden neredeyse tamamen görünüyordu, bu da şalı sadece gösteriş için yapıyordu.

Gözleri Jared'in üzerindeydi, yüzünde utangaç bir ifade vardı. Bildiği kadarıyla Jared hâlâ video yüzünden kızgındı ama bu onun kendine olan güvenini azaltmışa benzemiyordu.

Adamın üzerinde durarak yavaşça eğildi, ellerini kolçakların üzerine koydu ve adamın ona bakıp hareketsizleştiğini gördüm.

Onunla konuşuyordu ve o da buna izin veriyordu. Ağzım kurudu.

Konuşurken sırtı eğildi, bacağı yukarı doğru büküldü ve yüzüne yaklaştıkça göğüslerini fark etmesi için elinden geleni yaptığı anlaşılıyordu.

Madoc ya da Jax'i göremiyordum. Fallon ya da Juliet'i artık göremiyordum.

Sadece gözlerini indirdiğini görebiliyordum, ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Belki de gerçekten istiyordu.

Ne de olsa bir zamanlar birlikteydiler. Daha fazlası için geri dönecek kadar onunla seks yapmaktan zevk almıştı. Aradan dört yıl geçmişti, Shelburne Falls'a dönmüştü ve ben hala ona kalbimi vermemiştim. Belki de bunu düşünüyordu.

Asla öğrenmeyeceğim, değil mi?

Yap hadi.

Gözlerimin arkası yanıyor, kalbim hızla çarpıyor ve ona dokunmasını istiyordum. Piper bana yaptıklarından sonra affedilemez bir ihanet olurdu ve acısı çok büyük olurdu. Kalbim tıpkı o gittikten sonra olduğu gibi sertleşecek ve yine çelik gibi olacaktım.

Ama sinirli çenesi sanki kızgınmış gibi esnedi ve bir an için yapmayacağını düşündüm, ama ... .

"Aman Tanrım." Fallon başka tarafa baktı. Juliet yere baktı.

Ve odada oksijen bitiyormuş gibi nefes aldım.

Hepimiz adamın ayağa kalkışını izledik ve kadın onun elinden tutarak arka kapıdan özel VIP odalarına götürdü.

Yavaşça başımı salladım ve onunla birlikte gözden kaybolmasını izledim. Burada kucak dansı yapabilirdi. Neden onu özel bir yere götürüyordu?

Biramdan yavaşça bir yudum alarak sırtımı dikleştirdim ve sanki biri kalbimi söküp içine bıçak saplamış gibi hissettiğimi görmelerine izin vermedim.

Eve gitmek istedim.

Yatağa gitmek, sabah kalkıp kitap okumak, yarışıma hazırlanmak ve sanki hiç önemi yokmuş gibi ondan uzaklaşmak istedim.

Ama bunun yerine parçalandım.

Nefesim kesildi, başımı eğdim ve ağlamaya başlarken titriyordum. Gözyaşlarım aşağı döküldü ve nefes alamadım.

Tanrım, neden nefes alamıyorum?

Göğsümü kalbimin üzerine bastırdım ve kalbimin derimin içinde atmaya çalışmasını durdurmasını diledim. "Tate," diye bağırdı Juliet, beni yakaladı ve kollarını bana doladı. "Tate, yapma."

Başını boynuma gömdü, beni sıkıca kavradı ve ben buna dayanamadım. Çığlıklarım aniden boğazımda düğümlendi ve hava almaya ihtiyacım vardı.

Onu omuz silktim ve kabinin diğer tarafından dışarı çıktım. "Bana bir dakika ver." Jared ve Piper'ın kaybolduğu kapıdan geçerek tuvalete doğru koştum.

Ama karanlık koridora girer girmez bir el ağzımı kapattı ve çığlık atmaya çalıştım. Bir kol belime dolanıp beni yukarı çekerek başka bir kapıya götürürken iki büklüm oldum ve çırpındım.

Hayır! Hayır!

Bacaklarım yerden kesilirken topuklarım ayaklarımdan düştü ve ısırmaya ve çırpınmaya çalışırken kapının çarparak kapandığını duydum ama beni çok sıkı tutuyordu.

Sırtımdaki sert beden bizi döndürdü ve beni kapalı kapıya doğru götürdü, nefesi kulağımdaydı.

"Beni öldürüyorsun," dedi ve titrek nefesi neredeyse ağlıyormuş gibi geliyordu.

Jared.

Beni yere bırakırken parmaklarının arasından kısa nefesler alarak hareketsiz kaldım. Tehditkâr fısıltısı acıyla doluydu. "Beni gerçekten öldürüyorsun, Tate."

Piper'la birlikte değildi. Beni buraya getirdiğinde loş odayı zar zor görmüştüm ama oturma yerlerini ve bir masayı fark etmiştim.

Ama Piper yok.

Beni bekliyordu. Burada olduğumu biliyordu.

Kolunu belime doladı ve ellerimin titremesi dışında hareket etmedim. Ondan korkuyordum. Öfkeli hissediyordu ve onu son sınıftaki partilerinden birini elektriğini keserek kapattığım geceden beri böyle görmemiştim.

"Kulübe girdiğin anda anlamıştım," diye kulağıma hırladı. "Eğleniyordum. Aslında kıskandığını düşünmüştüm."

Sığ nefesler alırken ağzı saçlarıma gitti, açıkça kızgındı ve kontrolünü kaybetmek üzereydi.

"Beni izlemeni seviyordum," dedi. "Ama sonra bu saçmalığı yapmak zorunda kaldın." Sesi sertleşti. "Birinin bana kucak dansı ısmarladığını söyleyerek geldi ve sen olduğunu hemen anladım. Gerçekten bir hiç olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Onu isteyeceğimi mi sandın?"

Başımı salladım. "Bunu düşünmemiştim-"

"O zaman neden beni sınıyorsun?!" diye bağırarak sözümü kesti ve yumruğunu önümdeki kapıya vurdu.

beni zıplattı.

Beni bıraktı ve ben de döndüm, göğsünün sert bir şekilde inip kalktığını gördüm ve bu süre boyunca bana ona ihanet etmişim gibi baktı.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ve ona bakamıyordum bile. Alçalmıştım ve onun hakkında en kötüsünü düşünmüştüm ve o da incinmenin ötesindeydi.

Daha önce kendimi ya Jared'le eşit seviyede ya da ondan üstün hissederdim. Uzun zamandır bana zorbalık yapan adamdan bir şekilde daha iyiydim.

Ama şu anda benim için fazla iyiydi.

Piper'ın nerede olduğunu bilmiyordum ama onunla birlikte değildi ve önemli olan da buydu.

Bana tepeden baktığında, gözlerindeki küçümseme ve hayal kırıklığı bir mezar gibi üzerime kapandı.

Dönerek kapının kolunu tuttu ve ben de kollarımı göğsüne dolayıp yüzümü sırtına gömerek dışarı fırladım.

"Jared, lütfen gitme." Sesim titredi ve vücudu dondu. "Lütfen mi?" Yalvardım. "Onunla bir şey yapacağını düşünmemiştim," diye fısıldadım, alnımı sırtında tutarak. "Yine de yapmanı istedim. Acıtmasını istedim."

Kıpırdamadan durdu ve sessiz odada beni dinledi.

"Öfkelenmek ve yargılamak, şansını denemekten daha kolay. Daha güçlü hissettiriyor." Göğsünün bir nefesle şiştiğini hissettim. "Evet, bu hissi bilirim."

Yüzümün yan tarafını sırtına yasladım ve ona sıkıca sarıldım. "Sensiz hiçbir şey doğru gelmiyor. Okul ya da ev değil," diye ağladım. "Her şey bana bir sonraki güne sensiz çıkabilmem için yeterli havayı veriyor. Senin olmaktan asla vazgeçmedim."

Başını geriye atarak bir iç çekti.

Şansımı deneyerek yutkundum. "Seni seviyorum Jared. Seni her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Ondan başka kimse yoktu ve o etrafta olmadığında bile, o vardı. Ondan asla kurtulamayacaktım çünkü kurtulmak istemiyordum.

Bölüm 14

Jared

Başımı eğdim, sinirlerimde biriken stres yavaş yavaş azalıyordu. Sonunda bunu söylediğine inanamıyordum.

Bütün geceler. Onca zaman, telefon görüşmeleri ve gönderdiğim mesajlar. . . Her geçen gün sanki benden daha da uzaklaşıyor gibiydi ve onunla ilgili anılar hiçbir zaman gerçek olmamış rüyalardan ibaretti.

Tatum Brandt beni seviyordu ve onu bir daha asla bırakmayacaktım.

"Ne istediğimi biliyorum," dedi, sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Nereye gittiğimi biliyorum. Neyi savunduğumu biliyorum ve yapmak istemediğim şeyleri yapmıyorum." Bana döndü, gözleri beni hareketsiz tutuyordu. "Yine de hayatımda sen yokken mutlu değilim. İyi ya da kötü, on yaşımdan beri benim diğer yarımsın ve s e n s i z bir gelecek hayal edemiyorum. Sen benim hayatımın aşkısın."

Ona baktığımda, gözlerindeki fırtınalı ifadenin beklenti ve gerginlikle dolduğunu gördüğümde -ne yapardım ya da ne söylerdim- devam etmenin tek bir yolu vardı. Devam etmenin tek bir yolu.

Başka söz yoktu. Tartışacak ve çözüme kavuşturacak hiçbir şey yoktu. Her santimim onundu ve onsuz bir saniye daha yaşamaktan bıkmıştım.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu ben bir şey söylemeyince sessizce.

Gözlerimi kaçırdım, diz çöküp topuklu ayakkabılarını yerden alırken kuru dudaklarımı yaladım. Bir dizimin üzerine oturarak elimi ince ayak bileğine doladım ve ayağının ayakkabısının içine girmesine yardım ettim, biri diğerini takip etti.

"Jared, bir şey söyle," diye yalvardı, endişeden sesi kalınlaşmıştı. Ama

söylemedim.

Bırak biraz terlesin. Konuşmaktan

bıkmıştım. Sadece kızımı istiyordum.

Ayağa kalkarak elini tuttum ve onu kapıya doğru çekerek kulübe geri döndüm. Bir adım kaçırdı ama kendini tuttu ve bana ayak uydurmak için hızını artırdı.

Müzik etrafımızda dans ediyordu ve ben Tate'in kabinine baktım, Madoc'un Fallon'u bulduğunu ve dudaklarını onun boynuna koyarak ona sarıldığını gördüm. Juliet sahneye yakın bir yerde, Jax'in kucağında oturmuş, Jax onun omzunu öperken bir dansçıyı izliyordu.

Güzel. O zaman eve bırakmışlar.

"Nereye gidiyoruz?" Tate'in sesi endişeli geliyordu. "Hâlâ kızgın falan mısın?"

Kendi kendime gülümseyerek onu kulüpten dışarı çıkardım. Anahtarlarımı çıkardım, park yerine varır varmaz arabanın kilidini açmak için düğmeye bastım ve hızla hareket ederek ona kapıyı açtım.

"Bin," dedim ona. Gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmış gibi görünüyordu ama arabaya bindi, bacaklarını

sallayarak

böylece kapıyı kapatabilirdim.

Arka tarafa geçerek kapımı açtım ve hemen oturup başımı çevirerek ona baktım.

"Jared." Başını iki yana salladı. "Neden benimle konuşmuyorsun?"

Uzanıp onu kollarının altından kaldırdım ve vücudunu kaydırarak kucağıma yanlamasına oturttum, bacakları konsolun üzerine uzanıyordu.

Sırtını kapıma dayamıştı ve yüzü benimkinden birkaç santim ötede, gözlerini bana çevirmişti. Uzanıp yüzünün yan tarafını avuçladım. "Sonuna kadar gidebilir miyiz?"

Yumuşakça sordum.

"Seni özlemekten yoruldum, Tate."

Ve işte bu kadar. Artık konuşmak yok, tartışmak yok, değiştirilemeyecek şeyleri inkâr etmek yok. Sadece onun yörüngesinde yaşıyordum ve orada da ölecektim. Yapılacak bir seçim yoktu.

Elimi yukarı kaldırdım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirirken başının arkasını tuttum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve onu kendime çektim, şok olmuş iniltisi dilimin üzerinde titreşirken ağzım onunkine battı.

Dilini ağzıma alıp zar zor nefes almasına izin verdiğimde tatlı kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Onunla oynamayı seviyordum. Onu sıkıca tutuyordum, böylece istediğim her şeyi yapabiliyordum. Lisede üç yıl boyunca kendimi istediğim şeyden mahrum bırakmıştım ve son iki yıldır o, istediğim şeyi geri almamı engelliyordu ve huzurum kaçmıştı.

Ben tatmin olduğumda, o yürüyemeyecekti.

Ağzının üzerinde hareket ettim, dişlerimi alt dudağına batırıp çıkardım ve sonra diliyle oynamak için tekrar içeri daldım.

Tekrar inledi ama öpücüğü kontrol ettiğim için bana direnmeye çalışmadı bile. Dudaklarım onu hissettikçe mırıldanıyordu ama ellerimi bırakmak istemeyeceğim bir yere kaydıramadan, nefesimi içime çekerek geri çekildim.

Göğsü sertçe inip kalktı ama ağzını tekrar açarak daha fazlası için üzerime geldi.

Başımı sallayarak geri çekildim ve gözlerimi aradı, acı çekmiş görünüyordu.

O itiraz edemeden arabayı çalıştırdım ve vites değiştirmek için elimi dizlerinin altından geçirdim.

Sürmesi zor olsa da onu hareket ettirmiyordum. Uzun süre benden uzak kalmasına izin vereceğimi sanmıyordum.

Otoparktan çıkıp otobana atladım, kucağıma yerleştiğini ve yolda hızla ilerlerken gözyaşlarının heyecanlı küçük bir nefese dönüştüğünü hissettim. Sol elim hala onun arkasında ve saçlarındaydı, bu yüzden vites değiştiriyor ve sağ elimle direksiyonu çeviriyordum.

Ve tüm bu süre boyunca kurşun ayağımı gazda hafif tutmaya çalışıyordum, çünkü eve ve onun içine girmek için ölüyordum. Büyümeye çalışan ama büyüyemeyen sikim acı verici bir şekilde kısıtlanmıştı. Sanki bir santimden daha az mesafedeki kalçalarını ve şu anda dudaklarını yalayan ıslak dilini hissediyormuş gibi şişmeye başlamıştı bile.

Burnunu boynuma soktu ve bir nefes çekerken eliyle başımı tuttu. Ve sonra bir inilti çıkardım, kulağımın altını kemirirken neredeyse gözlerimi kapatıyordum.

"Tate," diye nefes aldım, şişen sikimi düzeltmek için uzandım. *Lanet olsun.*

Kahretsin, ne yaptığını biliyordu. Dili usulca dışarı fırladı, önce boynumu yaladı, sonra öptü, sonra yanağıma öpücükler kondurdu ve beni bir tatlı gibi yiyip bitirdi.

Nefes alıp verdim, ağaçlar iki yanımda belirirken vitesi altıncı vitese attım.

karanlık gecenin. Issız bir yerdeydik ve yarım saat daha evde olmayacaktık.

"Jared," diye fısıldadı kulağıma. "Lütfen."

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan boynunun arkasına uzanıp boyun bağını çözdü ve küçük siyah elbisesinin üst kısmının beline kadar düşmesine izin vererek göğüslerini ortaya çıkardı.

Gözlerim parladı, bakışlarımı göğüslerine yönelttiğimde ondan bir anlığına nefret ettim ve ona dokunamadım çünkü lanet olası elim lanet olası arabayı sürüyordu.

Direksiyonu sağa kırdım ve sonra direksiyonu kırdığımı görünce sinirli bir homurtu çıkardım. "Bebeğim, lütfen," diye yalvardım.

"Göğüslerimi her zaman sevmişsindir," diye alay ederek tekrar boynuma daldı.

Aletimdeki kan hızlandı ve pantolonumun altında gerilmeye çalışırken irkildim.

"Seni hissedebiliyorum," dedi kıçıyla aletimi dürterek. "Ve kendini çok iyi hissediyorsun."

Tanrım, Tate. Dur. Lütfen dur. Onu bir yatakta istedim.

Burnu yanağıma sürtündü ve başını kaldırıp bana baktı. "Eve gidene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum." Gözleri çaresiz görünüyordu. "Lütfen," diye tekrar yalvardı.

Başımı salladım, gözlerinin içine bakarken bir iç geçirdim. "İki yıl, ve sen beni arabada sikmeye zorlayacaksın, değil mi?" Neredeyse somurtacaktım.

Gülümsedi ve ben de vites küçültüp sağa dönerek köy yoluna girdim, çünkü kazanmamın imkânı yoktu.

Kahretsin, artık istemiyordum bile.

Çakıllı yolda hızla ilerliyordum, saatte neredeyse seksen mil hızla gidiyordum ve kayaların lastiklerimin altına girip muhtemelen boyayı dökmesini umursamıyordum.

Tate boynumu yalayıp yutuyordu ve lanet olası ellerim yolda zar zor sabit durabiliyordu.

"Bebeğim, kahretsin," diye soludum, dudaklarını tuttum ve arabayı sürmeye çalışırken onu öptüm.

Tekrar sağa saparak Tanner Yolu'na girdim; bu yol, nehrin akıntısını sağlayan küçük göletlerden birini çevreleyen, ancak bir arabanın geçebileceği büyüklükte küçük bir yoldan başka bir şey değildi. Gecenin bu saatinde hiçbir arabanın girmeye cesaret edemeyeceği karanlığa yeterince gömüldüğümde yavaşlayarak durdum, çakıl taşlarının çıkardığı ses kulaklarımı tırmalıyordu.

El frenini çekerek koltuğu arkaya doğru yatırdım, o da ayakkabılarını çıkarıp bir bacağını kalçalarıma geçirerek üzerime oturdu.

Gözlerinden ateş fışkırıyordu, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi bakıyordu ve gömleğimi düğmelerinin arasından tutup yırtarak açtı.

"Kahretsin," diye hırladım dişlerimin arasından, arkasına uzandım ve elbisesini de ikiye bölüp parçalarını vücudundan ayırdım.

Başının arkasındaki saçlarından tutarak boynunu geriye çektim ve meme ucunu ağzıma almadan önce diğer elimle kıçını avuçladım.

Nefes nefese kaldı, vücudu şoktan titriyordu ve yavaşça erirken kendimi yüksek hissettim. Siyah dantel G-string'inden başka bir şey giymeden bana sürtündü ve ne kadar acı verici bir şekilde tahrik olduğuma inanamadım. Sikim onun sıcaklığı için yalvarıyordu.

Isırdım ve emdim, ellerimi onun üzerinde gezdirdim, kalçalarını sıktım ve çektim.

"Şimdi," diye inledi, sikime karşı kıvranıyor ve tırnaklarını çıplak bedenime geçiriyordu.

Göğüs. "Jared, şimdi."

Sürücü tarafındaki kapıyı açtım, bacağımı dışarıda bırakıp koltuğu bir santim geriye yatırırken kendime daha fazla yer açtım.

"Hâlâ hap kullanıyor musun?" Sertçe nefes aldım, kemerimi çözdüm.

Çılgınca başını salladı, göğsümü öpmek ve dişlemek için eğildi.

Aletimi serbest bıraktım, kıçını kavradım ve onu üzerine doğru ittim. Titrek bir nefes aldı ve ben de G-string'inin narin kumaşını avucumun içine alıp alnına doğru eğildim. "Amın bu gece dilimi hissedecek," diye homurdandım, "ama şimdilik ..." Çekerek kumaşı vücudundan ayırdım, zavallı iplikler arabanın siyah iç kısmında kayboldu.

Pürüzsüz parmaklarını bir bayrak direği kadar sert duran aletimin etrafına sardı ve beni sıkı vücuduna sokarak altına yerleştirdi. Onu taçlandırdığımda nefesim kesilerek çenem açıldı.

Gözlerinin içine baktım, dolgun, güzel göğüsleri dikkatimi çekmek için yalvarıyordu, kalçalarımı yukarı kaldırdım ve sikimi o kadar derine soktum ki çığlık attı, inlerken ve hızlı nefesler alırken eliyle tavana vurdu.

"Jared!"

Kalçalarını tuttum, gözlerimi kapatıp kabzasına kadar içine girerken vücudum gergin ve sıkıydı.

Sikim onun içinde zonkluyor, karnımdan ve kalçalarımdan fışkıran zevk dalgaları kasıklarıma doğru ilerliyordu.

Siktir, çok sıkıydı.

Kıçını ellerimin arasına aldım ve onu içime doğru salladım, dudaklarım onunkilerle katmanlaştı. "Becer beni, Tate," diye nefes aldım, ağzına karşı yalvararak. "Benden nefret ediyormuşsun gibi sik beni."

Kalçalarını geri çekti ve sonra bir iniltiyle başını geriye atarak bana tekrar çarptı.

"Evet," diye homurdandım.

Sırtını direksiyona dayamıştı ve ben aşağıya daldım, o beni becerirken bir meme ucunu ağzıma aldım.

Kalçaları içime doğru yuvarlandı, ıslak sıcaklığını vücuduma sürttü, böylece onun her sıkı santimini hissettim. Aletimi yukarı ve aşağı hareket ettirdi, daha hızlı ve daha hızlı, ileri geri, kalçaları ileri ve geri, ileri ve sonra tekrar geri yuvarlandı ve beni lanet oyuncağıymışım gibi sürerken zaten terle parlayan tatlı vücudunu tuttum.

Arkasına yaslandı, gömleğimi ve ceketimi yırtıp ikisini de kollarımdan aşağı indirmeden önce bana sırıtarak baktı.

"Çıkar şunu," diye emretti.

Ceketini ve gömleğini çıkarıp attım, sikim içinde zonklamaya başlamıştı ki bokumu bilmediğim bir yere fırlattım. Aşağı uzandı, koltuğu sonuna kadar yatırdı ve kalçasını benimkinin üzerinden geçirerek açık kapıdan dışarı sarkıttı.

Ve bana sertçe bindi. Eliyle kapının kenarındaki emniyet kemeri kayışını tutarken, diğer eliyle göğsümü kavradı ve ben de kalçalarını tutarak onun o kadar güzel görünmesini izledim ki neredeyse canım yanacaktı.

"Tanrım," diye inledim, memelerinden birini o kadar sert kavrıyordum ki muhtemelen zedeliyordum. "Bebeğim, kalçaların lanet bir makine gibi."

Başı geriye düşmüştü ve ben de başımı arkaya doğru eğerken göğsümdeki ve karın kaslarımdaki tüm kasları gerdim. Acımasızdı, hızını bir saniye bile kesmiyordu.

"Beğenmedin mi?" diye sordu ve gözlerimi açtığımda yüzünün tavana doğru eğildiğini gördüm.

Nefes nefese kaldı. "Üzgünüm bebeğim," dedi nefes nefese, gülümseyerek, "ama seni sev ya da nefret et, seni böyle beceriyorum."

Sonra ayağa kalktı, üzerime daha da sert bir şekilde indi, artık kalçalarını döndürmüyor, zıplıyordu.

Saldırısına karşı gözlerimi sıkıca kapattım. *Kahretsin.*

Sikime kan doldu ama henüz boşalmak istemiyordum.

"Her şey değişebilir ama seni sevme şeklim asla" diye fısıldadım, ondan çok kendime.

Eski alışkanlıklarımı sürdürerek, o bir şekilde boşalmak istediğinde ve ben ona başka bir şekilde sahip olmak istediğimde, kendimi onu uçurumun kenarına getirmek için kontrolü ele alırken buldum. Kalçalarımı yukarı kaldırarak, kalçalarının arasına girdim, kalçalarını sıkıca tuttum ve onu aşağı indirdim, beni kılıfladığı gibi onu da sertçe soktum.

"Oh, Tanrım," diye inledi ve ona daha yakın eğildim, onu alttan becerirken göğsünün etini emdim. "Bunu yapmana bayılıyorum."

Tenine karşı gülümsedim ve tekrar uzandım, kontrolü ele aldım, ittim ve gıcırdattım, onu derinlemesine becerdim ve başparmağımı klitorisine sürttüm.

"Hadi," diye ısrar ettim, saçlarının ve terinin sırtında parmaklarımı sıyırdığını hissettim. "Benim için kaputun üzerine yayılmanı istiyorum, böylece ne kadar ıslak olduğunu tadabilirim."

"Evet," diye nefes aldı. "Tanrım, seni seviyorum Jared."

Ve bana daha hızlı bindi, aletim mükemmel noktayı bulduğunda daha fazla sürtündü, tüm vücudu sıkılaşana ve inlemeye başlayana kadar ona masaj yaptı.

"Jared," diye bağırdı. "Oh . . ." Kalçaları tekrar ve tekrar ve tekrar sikildi ve tırnaklarını göğsüme geçirdi, başını geriye attı ve üzerime boşaldı.

Orgazmı içinden geçerken kasları sıkılaştı ve sikimin etrafında sıkıştı ve göğsünü kavradım, vücudumdaki her kas boşalmamaya çalışmaktan yanıyordu.

Kalçaları hareketsizleşti ve alnını çenemin altına daldırırken nefes alıp vermesi yavaşladı. "Tekrar," diye yalvardı. "Lütfen."

Ağzını tuttum, onu sertçe öptüm. Tatlılığın ve terin tadını yalayıp yuttum ve ona vereceğimden şüphe duymadığım binlerce şey için söz vermek istedim. Ne yapmak zorunda olursam olayım, o her şeye değerdi. Hiçbir şey ve hiç kimse bizim birlikteliğimiz kadar mükemmel olamazdı.

Ayağa kalktım ve onu belinden tutarak arabadan çıkarıp kapının etrafından dolaştırdım. Bacaklarını gevşekçe etrafıma sardı ve onu kaputun üzerine yerleştirdiğimde tuttu, aletim ondan kayıyordu.

Arkasına yaslandı, dizlerini yukarı kaldırdı ve bacaklarını kapattı.

Ama dizlerini tutup kalçalarını iyice açarak dışarı fırladım. "Beni doymak bilmeyen bir hayvan gibi siktin," diye alay ettim, hazır ve bekleyen dolgun göğüslerinin görüntüsüne bayılmıştım. "Şimdi mütevazı olma."

Pantolonum belimden bollaştı ve sikimi avuçladım, sert kalmak için fazla yardıma ihtiyacım yoktu.

Eğilerek dilimi ıslak klitorisine bastırdım ve hızlı daireler çizerek ona masaj yaptım, çünkü tam olarak neyi sevdiğini biliyordum ama istemeye korkuyordum.

Tate dilimi seviyordu. Parmakları o kadar çok istemiyordu ve bunu ona yapıyor olsam da - dilimi yalıyor, fiskeliyor ve ağzımla beceriyor olsam da- bunu kendim için yapıyordum.

Çok basit bir eylemdi ama birlikte yaptığımız hiçbir şey basit değildi. Bizi bir dakikadan diğerine canlı tutan anlardan oluşan bir okyanusta bir andı ve cennetti.

Hayatımı yaşayarak ve acıdan beslenerek geçirmiştim. Annemin alkolizminin getirdiği ihmal, babamın döktüğü kan ve benim için nefes almak kadar basit ve gerekli olan şeyi inkâr ederek kendime verdiğim kayıp ve yalnızlık.

Gerçeği ve mantığı görmezden geldim, çünkü birine ihtiyacım olduğunu kabul etmektense gücümün beni tanımladığına inanmak daha kolaydı. Gerçeği kabul etmektense.

Tate'i sevdiğimi.

Onun da beni

sevdiğini.

Ve birlikte yenilmez olduğumuzu.

Öğrenmem yıllarımı almıştı ama hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacaktım.

Dilimi vücudunun yanlarında gezdirdim ve sonra aşağı inerek onu ağzıma aldım. Haykırdı ve saçlarımdan tutarak oturduğu yerden beni geri çekti.

"Şimdi." Bacaklarını etrafıma sararak kalçalarımı içeri çekti.

Onu kalçalarının altından tutarak kaputun kenarına kaydırdım ve tekrar içine soktum, öpüşürken inlemeleri boğazımdan aşağı iniyordu.

Kollarını boynuma doladı ve göğüs göğüse dururken elimi kaputa yasladım.

Sert ve hızlı pompaladım, arabamın kaputunda sevişirken iki yıllık arzumu serbest bıraktım. Çığlıkları gece havasını doldururken başı geriye düştü ve nefes almak için mücadele ederken dudaklarını ve boynunu yiyerek derinlemesine ittim.

"Tate," diye inledim, içimdeki ateşin patlamaya hazır olduğunu hissediyordum. "Seni seviyorum, bebeğim."

Ve serbest bıraktım, o kadar derine ve sert ittim ki dudağımı ısırdı. Boşaldım, içine boşaldım, vücudu beni sıcak ve mükemmel bir şekilde tuttu.

Nefesim kesildi, omzuna doğru nefes alırken şakaklarımdan ter damlıyordu. Parmaklarımı bıraktım, kalçalarını muhtemelen acı verecek kadar sıktığımı fark ettim.

Yutkunduğunu duydum. "Yine mi?" diye sordu ve ben de yorgun bir

kahkaha attım. Bu kadar muhtaç olması iyi hissettiriyordu. Ben de ona

doyamıyordum.

"Evde." Eğildim ve önce yanağını sonra da alnını öptüm. "Bir yatak istiyorum."

"Kimin evinde?"

Burnunu öptüm. "Bizimkini."

Bölüm 15

Tate

Jared anahtarlarımı aldı, evimin -ya da artık teklif verdiğini bildiğim için onun evinin- ön kapısının kilidini açtı ve dışarısı karanlık olduğu için çok şükrettim.

Elbisem ve iç çamaşırım arabasının bir yerinde parçalanmıştı ve ben sadece onun takım elbisesini giymiştim, o ise arkamdan siyah pantolonu ve düğmelerini kopardığım için açıkta kalan gömleğiyle eve girdi.

"Evi satın aldığına inanamıyorum," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak paltomu kapalı tuttum. Mütevazı olmadığım tek zaman seks sırasındaydı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye devam ettim, sesimi nazik tutarak, evime bakarken gözyaşlarımı geri kırpmak zorunda kalsam da.

"Endişelenecek yeni bir şey aramaya başlama." Kapıyı kapatıp kilitledi ve gelip kollarını bana doladı. "Stanford'a gidiyorsun," dedi, "nereye yerleşeceğimizi kim bilebilir ki, ama evi henüz bırakamadım."

Etrafına bakındı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Ben de vedalaşmaya hazır değildim.

"Eğer daha sonra satarsak," diye beni yatıştırdı, "o zaman hazır olduğumuzda bu bizim kararımız olacak, ama
-"

İleri atıldım ve kollarımı ona sarıp sıkıca kavrarken önünü kestim.
"Teşekkür ederim," diye boğuldum, gözyaşlarım boğazıma düğümlenmişti. "Çok teşekkür ederim."

Ne düşündüğüm konusunda endişelendiğini biliyordum. Bu, tıp fakültesinden sonra buraya yerleşeceğimiz anlamına mı geliyordu? Bu, bir fırsat çıkarsa başka bir yerde doktorluk yapma olasılığını düşünemeyeceğim anlamına mı geliyordu?

Ama bu konuda endişeli değildim. Sadece henüz bir karar vermek zorunda olmadığımız konusunda beni temin ediyordu. Hazır olduğumuzda ev bizim olacaktı ve istemediğimiz sürece onu kaybetmeyecektik.

Babam Bayan Penley-Elizabeth ile yeni bir ev tutacaktı ve ben buna alışacak olsam da, onu daha önce hiç yaşamadığım bir yerde ziyaret etmenin garip geleceğini biliyordum. Tatiller bir daha asla aynı şekilde hissettirmeyebilir.

Şimdi etrafıma, sıcak duvarlara ve parlak ahşap zeminlere bakıyordum; anılarımı canlı tutmak için her zaman içinde büyüdüğüm eve sahip olacaktım.

İlk Şükran Günümüzde Katherine ve Jared'i davet etmiştik ve Jared benim yerime sebzelerimi yemişti, ben de onun nefret ettiği kızılcık sosunu almıştım.

Jared ve ben hiçbir şeyin gerçekten yanmaz olmadığını kanıtlamak için yola çıktığımızda babamın bizi evden kovduğu o sıcak yaz günü.

Ortaokuldaki sabahları, okuldan çıktıktan sonra ağacın arkasından gizlice kendi odasına girerdi.

yarım saat sonra gelip beni okula bıraktı.

Gülümseyerek boynuna doğru iç çektim. "Ben de senin için bir şey aldım," dedim tatlı bir sesle. "Öyle mi?" Sesi eğlenmiş gibiydi. "Bugün mü?"

Başımı salladım ve arkama yaslanıp ona baktım. "Yaklaşık bir yıl önce," diye açıkladım. "Onu gördüm ve hemen senin için almam gerektiğini anladım. O zamandan beri saklıyorum."

Seksi ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözlerinde meraklı bir bakış vardı. "Ben alışveriş yapması zor bir adamım," diye uyardı.

Geri çekildim. "Beş dakika içinde yukarı gel." Arkamı döndüm ve merdivenleri koşarak çıktım.

Yatak odama girer girmez ceketini köşedeki sandalyeye fırlattım ve üzerimi değiştirmek için banyoya girdim.

Beni mahvetmişti. Saçlarım birbirine karışmıştı, vücudum ağrıyordu ve kalçalarımda onun ellerinden kalan kırmızı izler vardı.

Ama sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Jared beni yemek gibi yuttu. Kimse beni onun gibi sevmedi ve ben onu yaşadım. Ve onu sevdim.

Duşa atlayıp, terimi ve seksi durulamak için belki on beş saniye harcadıktan sonra tekrar dışarı çıkıp saçlarımı taradım.

Sandığımın en üst çekmecesine uzandım ve giymeme asla ihtiyaç duymayacağını ama kesinlikle seveceğini bildiğim iç çamaşırlarını çıkardım.

Siyah dantelli üst, atlet ile korse arası bir şeydi ama geleneksel korseler arkadan bağlanırken, bu önden bağlanıyordu. Eşleşen G-string'e adım attım ve kollarımı üst kısmın içine kaydırdım, uzun, siyah ipek kurdeleyi ilmeklerden geçirdim, böylece ön tarafta çaprazlandılar, göğüslerimin arasında bağlanmak için yukarı doğru ilerlerken karnımın derisini kurdeleden açıkta bıraktılar.

Böyle şeyleri denemekten hep utanmışımdır. Jared fazla bakım gerektirmeyen biriydi ve pijama şortum ve atletlerimden memnun olmadığı izlenimini hiç vermemişti. Ve Gavin'le o kadar nadiren yakınlaşıyordum ki iç çamaşırı denemeye hiç fırsatım olmamıştı.

Ama Juliet bana ilham verdi. O ve ben bir gün bir dükkana girdik ve hemen ertesi gün geri dönmek zorunda kaldık, çünkü Jax onun aldığı geceliği mahvetmişti ve ona kredi kartını vererek geceliği değiştirmesini ve biraz daha almasını söylemişti.

O zamanlar kıskanmıştım. Onun neşesi ve mutluluğu, bunu tekrar hissetmek için can atmama neden oldu.

Kafamı kaldırdığımda yere bir ışık düştüğünü gördüm ve pencereye doğru adım atarak şeffaf perdelerimin arasından yandaki eve baktım. Jax, Juliet'in çıplak sırtını ortaya çıkarmak için elbisesini aşağı çekti ve sonra perdeleri kapatmak için arkasına uzandı.

Kendi kendime gülümsedim, neredeyse iki yıl önce onlara "Hey, her şeyi görebiliyorum" demek zorunda kaldığım günü hatırladım. Sakıncası var mı? ?"

O zamandan beri pencerenin kapalı olmasına -çünkü onlar da gürültü yapıyorlardı- ve perdelerin çekili olmasına dikkat ediyorlardı.

Juliet'in sonsuza dek mutlu olmasına sevinmiştim ama benimkinin zamanının çoktan geçtiğini de biliyordum.

Arkamı dönerek yatak odasının kapısına doğru yürüdüm, ona beklemesini söylediğim beş dakikanın bir saniyesini daha boşa harcamak istemiyordum.

***

"Tate, bebeğim," diye fısıldadı uykulu bir ses saçlarıma. "Telefonun."

Jared'in kolu sırtıma dolandı ve beni hafifçe iterek uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve telefonumun komodinin üzerinde çaldığını fark ettim. Başımı göğsünden kaldırdım ve ona baktım, ona gülümserken rüya bulutum beynimden kalkmıyordu.

Başı Fransız kapılarına bakacak şekilde yana yatmıştı ve huzurlu bir şekilde nefes alırken gözleri kapalıydı.

İsteksizce arkamı dönüp telefonumu almak için uzanırken çarşafı göğsümü örtecek şekilde kaldırdım.

"Hey, n'aber?" Ekranda Juliet'in adını görerek cevap verdim. Saate baktığımda saatin sabahın altı buçuğu olduğunu gördüm. Jared ve ben sadece birkaç saattir uyuyorduk.

"Özür dilerim," diye atıldı. "Jared'in arabasını orada gördüm, yani eminim sen ..." Bir imada bulunacak kadar duraksadı. "Meşgulüm," diye bitirdi.

Çenemde bir sırıtış belirdi. "Hayır," diye mırıldandım. "Uyuyordum. Ne istiyorsun?"

Boğazını temizledi. "Bugün spor yapmak istediğini biliyorum ama iptal etmem gerekiyor. Bu sabah çok yorgunum, tamam mı?"

"Sorun değil," diye iç geçirdim, dışarıdan gelen gök gürültüsü sesiyle başımı iki yana salladım. "Ben de bir yere gitmiyorum. Fallon'a mesaj atıp haber verir misin?"

"Evet, tabii." Esnedi.

Yağmur yağacaksa, zaten açık havada egzersiz yapmak için kötü bir gün olurdu. "Sen iyi misin?" Sesinin bir sabah için alışılmadık derecede yorgun olduğunu fark ederek sordum

kişi.

"Evet," diye beni rahatlattı. "Sadece çok geç kalktım. Birazdan görüşürüz."

"Tamam, sonra görüşürüz," dedim ona, Jared'in eli kalçamın iç kısmında gezinirken tüylerim diken diken oldu.

"Güle güle." Ve telefonu kapattı.

Telefonu yerine bıraktım ve Jared'in hâlâ yarı uykuda olduğunu, gezinen elinin bacağımda daha da ilerlediğini görerek ona doğru baktım.

Tekrar kollarına sokuldum, gözlerimle çenesinin ve dudaklarının çizgilerini takip ettim. Elimi göğsünden aşağıya, karın kaslarına doğru götürürken, beş yıl önce ben Fransa'dayken gövdesinin yan tarafına yaptırdığı Dün *Sonsuza Dek Sürer, Yarın Asla Gelmez* yazılı dövmeyi *ve* bir yıldan uzun bir süre sonra, son sınıfta nihayet birlikte olduğumuzda dövmecisi Aura'ya eklettiği *Until You'yu* inceledim.

Ayrıldığımızdan beri dövmelerine yenilerini eklemişti.

Gövdesinin diğer tarafında iki tüy vardı; birinde *Trent*, diğerinde ise *Brothers* yazıyordu.

Ve sol göğsüne bakarak kendimi yukarı kaldırdım, senaryoyu okurken sığ nefesler için mücadele ettim.

Olduğum gibi varım, bu yeterli.

Tam orada, kalbinin üzerinde benim sözüm yazılıydı. Gözlerimden mutluluk yaşları aktı. Buna inanamıyordum. Şiiri hatırlamıştı.

Başımı eğerek göğsüne yaslandım ve onu asla bırakmayacağıma dair kendime söz verdim.

Kıpırdanmaya başladığında eli yukarı kalkıp saçlarımı okşamaya başladı ve bacağıma sürtündüğünü hissettim, uyarılmışlığı daha da artıyordu.

Yatağın kenarına eğildim, artık işe yaramayan iç çamaşırımı aldım, iki kancası kopmuştu çünkü aceleyle kurdelelerle oynarken sabırsızlanmıştı.

"O şeyi sevdim," diye mırıldanarak danteli bırakmamı sağladı. "Senden hoşlanacağımı kim bilebilirdi ki?

çıplak halini sevdiğimden daha mı çok seviyorsun?"

Ona doğru eğildim ve aşağılayıcı bir bakış attım.

Bir kahkaha attı. "Tam olarak öyle demek istemedim," diye geri adım attı. "Ama kesinlikle ilgi alanlarınızı geliştirdi."

Gözlerimi devirdim ve gök gürültüsü gökyüzünü yararken bacağımı vücudunun üzerinde salladım, ona bindim.

Eğildim ve ağzının üzerine fısıldadım. "Bakalım ilgi alanını genişletmek için ne yapabilirim."

Vücudundan aşağıya doğru yılan gibi kıvrıldım, onu ağzıma alırken bir nefes çektiğini ve saçlarımı tuttuğunu duydum.

***

Jared mutfak lavabosunun başında durmuş, bulaşık yıkarken arabasıyla uğraşırken olduğundan daha seksi görünüyordu.

Kahvaltı hazırlamıştım ve sonrasında her zaman yaptığı gibi temizlik yapmaya başladı. Jared çocukken kendi kendine yetecek şekilde büyümüştü ve üniversitede birkaç yıl birlikte yaşadığımızda bile temizlik konusunda iyiydi. Tanrıya şükür bu değişmemişti.

Adada ona katıldım ve bulaşıklarımı lavaboya yerleştirdim.

"Jax geçen ay soğutucumu ödünç aldı," dedim ona, kalçalarını arkadan tutup sırtını usulca öperek. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

Bugün diğer sürücülerden oluşan bir grupla birlikte öğle yemeği için Chestnut Dağı'na doğru güzel bir yolculuk yaptık. Dışarıda hafif çiseleyen yağmur olsa bile, hiçbir şey beni yolculuğa çıkmaktan alıkoyamazdı.

Jared benimle arabada. Ve müzik eşliğinde uzun bir yolculuk. Yağmur altında.

Mükemmel bir gün.

Başını çevirip beni öptü. "Çantam eski odamda," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Bak bakalım bana kıyafet getirebilecek mi?"

Başımı salladım, arka kapıdan çıkmak için çekilmeden önce tekrar ağzına gömüldüm.

Arka verandadan adımımı atar atmaz giysilerim ezildi ama koşmak için hızlanmadım. Yağmurda hiç koşmamıştım. Çizme kesim kot pantolonum bacaklarımı örtüyordu ama siyah parmak arası terliklerimin içinde ayak parmaklarım çıplaktı ve üzerime oturan siyah polo tişörtüm ıslanmaktan şeffaflaşmasa da kısa kollu çıplak kollarım hafif çiseleyen yağmurla birlikte parlıyordu.

Kapıdan içeri adım attığımda Jax ve Juliet'in bitmiş bir güverte ve peyzaj düzenlemesiyle tamamlanmış, yenilenmiş arka bahçesinde gezindim. Fallon, mühendislik ve tasarım uzmanlığını kullanarak onların alanını daha da güzel ve davetkâr hale getirmişti.

Arka kapıyı açtım ve "Jax!" diye seslendim. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Juliet!"

"Burada," sesini mutfağın yan tarafındaki banyodan duydum.

Dışarıda gök gürültüsü dalgalanıyordu ve neredeyse banyoya doğru zıplayacakken gülümsememi bastırdım. Ama Juliet'in tuvaletin üzerine eğilmiş öksürdüğünü görünce durdum.

"Whoa, iyi misin?" Onu tutmak için acele ettim.

"Oh, iyiyim," diye homurdandı, sifonu çekti ve arkasına yaslanıp el havlusuyla ağzını sildi. "Bir içki. Dün gece lanet olası bir içki içtim," diye yakındı, "ve uyandığımda kendimi bok gibi hissediyorum. Neden bu kadar hafif biriyim?"

"Öylesin." Güldüm ve ona bir bardak su getirdim. "Liseyi hatırlıyorum."

Kaşlarını kaldırarak bana ters ters baktı. "Bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Seksi görünüyordun ve ben de nazik olmaya çalışıyordum."

"Üzerime bira atarak mı?" Ben de bardağı ona uzatarak karşılık verdim. "Beni serinletmek için mi demiştin?"

Biraz su içmeden önce azıcık bir likörün bile onu nasıl çakırkeyif yaptığını hatırlayınca homurdandı ve başını iki yana salladı. Hiçbir zaman çok içen biri olmamıştı, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü Jax de öyle değildi.

"Soğutucumu almam gerekiyor," dedim omzumun üzerinden, o da beni banyodan çıkarken takip etti. "Garajda olduğunu varsayıyorum?"

Başını salladı, bardağı bıraktı ve zarif kırmızı köylü bluzunu düzeltti, eteklerini gevşekçe jean şortunun içine soktu.

"Ve Jared için kıyafet değiştirmem gerekiyor. Jax yatak odasında mı?" Onu içeri almak istemediğim için sordum.

"Ofisinde." Çenesini merdivenlere doğru salladı. "Jared'in bütün çantasını da alabilirsin. Muhtemelen artık gecelerini burada geçirmeyecek," diye alay etti.

Evet, muhtemelen değil.

Gitmek için döndüm ama elimi tuttu.

"Senin adına sevindim," dedi, ses tonu eşit ve ciddiydi. "Sen ve Jared ... ... Her zaman onun senin için yeterince iyi olduğunu düşünmedim, Tate," diye itiraf etti. "Ama bir zamanlar ben de öyle olduğumu düşünmüyordum."

Orada durdum, kendini şaşırttığı için

mutluydum. Elimi sıktı. "O iyi bir adam."

Gülümsedim ve onu yanağından öptüm. "Teşekkürler."

Merdivenlerden koşarak çıktım, Jax ve Juliet'in yatak odasına girdim ve pencerenin yanındaki köşede Jared'in siyah spor çantasını gördüm.

Dökülen giysileri çabucak içine doldurduktan sonra çantayı askılarından tutup omzuma attım, ROTC'de geçirdiği zamanın ona en azından nasıl hafif eşya alacağını öğretmiş olmasına şükrettim.

Kapıya doğru ilerledim ama şifonyerin üzerinde yuvarlak siyah deri bir kutu görünce durdum.

Elime aldığımda çenem heyecandan karıncalandı. Açmamam gerektiğini biliyordum ama içimde Jax'in yakında Juliet'e teklif edeceğine dair bir his vardı. Ve eğer yüzük öylece duruyorsa, ona çoktan teklif etmiş olmalıydı. Onu görmek istedim.

Ama öyleyse neden bana söylemedi?

Kapıya baktım, koridorda kimsenin olmadığını gördüm ve kutuyu açarak tekrar aşağıya baktım.

Kalbim göğsümde pıt pıt atıyordu ve uzuvlarımda bir heyecan dalgası hissediyordum.

Yüzük küçük pırlantalarla kaplı platin bir bant üzerindeydi, ortadaki taş ise daha küçük parçalarla çevrili bir prenses kesimiydi. Karatını bilmiyordum ama taş neredeyse parmağı kadar geniş olmalıydı.

"Vay canına." Elimi ağzıma götürerek fısıltımı kapattım. "Kutsal-" "Bok

mu?" Jax'in sözünü bitirdiğini duydum ve odaya girdiğini görmek için

başımı kaldırdım.

Gözlerimdeki mutluluk gözyaşlarının arasından ona gülümsedim. "Ona evlenme mi teklif ediyorsun?" diye sordum. "Yoksa çoktan teklif ettin mi?"

Juliet için çok heyecanlıydım.

Gözlerini kaçırdı, kelimeler boğazında düğümlendi. "Evet, aslında," diye kekeledi. "Ama bu

kullandığım yüzük değil."

Şaşkın bakışlarım karşısında kapıyı arkasından kapattı ve alçak sesle konuştu.

"Bu Jared'in," dedi bana. "Bir buçuk yıl önce eve döndüğünde burada bırakmıştı."

Jared'in . . . ? Ne?

"Sana evlenme teklif etmek için eve geldiğinde burada bıraktı," diye bitirdi, yüzündeki ciddi ifade açıkça benim tepkimi bekliyordu.

Ciğerlerim boşaldı ve orada öylece durdum. Hareket

edemiyordum. Jared bir yıldan daha uzun bir süre önce bana

evlenme teklif etmek için mi eve gelmişti?

Çantayı bıraktım, şifonyere yaslandım ve gözlerimi kapadım, beni başka biriyle gördüğünde neler hissetmiş olabileceğini düşündüm. Bir yüzük satın almak, eve döndüğünde bana hala gittiği günkü kadar aşık olmak ve ...

Jax yüzümü tuttu ve ona bakmam için beni çevirdi. "Bana bak, Tate." Gözlerimiz kilitlendi. "Dur, tamam mı? Sen yanlış bir şey yapmadın. Her şeyde olduğu gibi, kötü bir zamanlamaydı." Elleri yüzümü sıkıca kavradı ve ben nefes alıp vererek pişmanlığın acısını unutmaya çalıştım. Jared'i asla incitmek istememiştim. Ama gittiğinde beni incitmişti ve ben de onu kendimden uzaklaştırmak zorunda kalmıştım.

"Sen onun hayatının aşkısın," diye devam etti Jax, "ve er ya da geç sana geri döneceği ve senin için savaşacağı konusunda hiçbir şüphe yoktu. Önemli olan ikinizin de hayatınıza devam etmeniz. Yaşamanız gereken bir hayatınız, birbirinizle biriktireceğiniz anılarınız ve sahip olacağınız bebekleriniz var." Son sözleriyle yüzümü sarsarak beni kendime getirdi. "Bir dakikanı daha boşa harcama."

O haklıydı. O her zaman haklıydı.

Jared uzun zaman önce benimle evlenmek istediği için saatlerimi ya da günlerimi kötü hissederek geçirebilirdim ama onun kalbini kırmak istememiştim. Sadece kendi kalbimi korumaya çalışıyordum.

Şimdi buradaydı. O beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Ve mutluyduk. Dava kapandı ve geriye bakmak yok.

"Jax!" Juliet aşağıdan bağırdı.

Ellerini bıraktı ve koridora doğru koşmaya başladı.

"Sorun ne?" Parmaklıkların üzerinden baktı.

"Telefonunu kontrol et! Madoc az önce mesaj attı," dedi endişeli bir sesle. "Katherine az önce doğuma girmiş. Şu anda bebeği doğuruyor!"

Bölüm 16

Jared

Asansöre daldık, Jax ve ben kızlarla yan yanaydık ve telefonum yumruğumun baskısı altında çatlamak üzereydi.

Madoc'un mesajından sonra Tate çantamı taşıyarak arka kapıdan içeri girdi ve ben üzerime bir şeyler giyerken ona arabayı çalıştırmasını söyledim. Jax ve Juliet hemen yola koyulurken ben de Madoc'un evine uğrayıp Pasha'yı aldım. Geçtiğimiz hafta Jax'le Loop'ta takılıp Madoc, Fallon ve Lucas'la (Big Brothers Big Sisters programındaki küçük kardeşleri) yürüyüş yaparak oldukça meşgul olmuştu ama nedense onu bu işlerin dışında bırakmak istemiyordum.

Ben de küçük bir yoldan sapıp onu aldım ve yola koyuldum.

Annem de hafta sonu Jason'la birlikte Chicago'daydı, çünkü şehirdeki arkadaşları onu dinlenmesi gerekirken bir bebek fuarı saçmalığına gitmeye ikna etmişlerdi.

Yol boyunca hızlandık ve Jax'e yetiştik.

Hastaneye girdikten sonra Pasha'yı çiçek alması için hediyelik eşya dükkanına gönderdim. Annemin ve kız kardeşimin iyi olduğundan emin olmanın, çiçek aranjmanını bizzat seçmekten daha önemli olduğunu düşündüm. O bunu yaparken biz de üçüncü kata çıktık.

Kaslarım beklentiyle gerildi ve sırtımdan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissedebiliyordum. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum.

Endişe ya da rahatsızlık değildi. Kesinlikle gerginlikti. Ağzımı omzumdaki tişörtüme sürterek ince ter tabakasını sildim.

Bir bebekle ne yapmam gerekiyordu? Herhangi bir bağlantı olacağı şüpheliydi. Aramızdaki yaş farkı büyük olasılıkla bağ kurmamızı engelleyecektir.

Ve o bir kızdı. Bir kızla ne yapmam gerekiyordu?

Neyse ki küçüktü ve biriyle gerçekten etkileşime geçmesi için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. Ama bir yanım da bu gerçek yüzünden depresyondaydı.

Madoc ve hatta Jax, onunla nasıl oynanacağını ve nasıl konuşulacağını şüphesiz çok çabuk kavrayacaklardı ama insanları eğlendirmek, hatta onlara tahammül etmek hiçbir zaman benim güçlü yanım olmadı.

Ama onun bana yakın olmasını istiyordum. Sadece bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Madoc annemin yedinci süitte olduğunu mesajla bildirmişti ve Chicago'ya varmamız, hastaneye giden trafiği aşmamız ve park etmemiz yaklaşık bir saat sürdüğünden, bebek çoktan buradaydı ve bizden önce yola çıktıkları için Madoc ve Fallon da buradaydı.

Kapıyı çalmadım. Odaya daldığımda Madoc'un kucağında bebekle annemin yatağının yanında durduğunu görünce yavaşladım.

"Onu ilk ben yakaladım," diye alay etti. "Özür dilerim."

Yüzündeki boktan sırıtışa bakılırsa hiç de üzgün değildi, ama sorun değildi. Madoc'un büyük kollarında, küçük bir somun ekmekten başka bir şeye benzemeyen, sıkıca sarılmış pembe pakete baktım ve onun kız kardeşim olduğu gerçeğini beynime yerleştirmeye çalıştım.

Onu göremedim bile, battaniyelere gömülmüştü.

Tate yanımda kaldı ve Jax Madoc'un yanına gitmek için dönerken annemin beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Hey, Quinn Caruthers," diye şarkı söyledi ve başının üzerine nazik bir el koydu.

Madoc ona huşu içinde bakıyordu, çoktan aşık olmuştu, Jax ise onun yanında belirmişti ve onu kollarına almak için can attığı belliydi.

Neden kendimi üçüncü teker gibi hissettiğimi bilmiyordum. Beni sabırla izleyen anneme baktım.

"Tüm kardeşleri." Bana hatırlattı ve gözleriyle bebeğe daha yakından bakmam için beni teşvik etti.

Derin bir nefes aldım ve Madoc'un diğer tarafına doğru yürüdüm, gözlerimi indirdim ve küçük parçayı aldım. Dizlerimin bükülmesine neden olmayı çoktan başarmış olan o küçük hiçliği.

"Mükemmel değil mi?" Madoc, hepimizin görebilmesi için onu kollarının üzerinde vücudunun önünde tuttu.

Ve içimdeki her şey yol verdi.

Göğsüm yüzlerce farklı çatlağa bölündü, ellerim karıncalandı ve hissettiğim şey neredeyse ona sarılmak için duyduğum bir arzuydu.

Uykuda parlayan göz kapakları gözlerini kapattığı için renklerini söyleyemiyordum ama diğer kısımları kırmızımsı bir renk almıştı ve bu da onu bugün çok yorulmuş gibi gösteriyordu.

Yeni dolgun yanakları yumuşak ve kırılgan görünüyordu, burnu serçe tırnağımdan daha büyük değildi ve nefes alırken dudaklarının arasındaki küçük üçgen boşluk -her küçük şey- kalbime doğru kazıyormuş gibi hissettiriyordu. Elimi uzattım, parmağımı yumruğunun içine sokmaya karşı koyamadım.

Bir şey nasıl bu kadar küçük olabilir?

Kibrit çöpü kadar ince parmaklar parmağımın etrafına dolandı ve boğazım şişti, acı veren ağrıya karşı yutkunmaya çalıştım ama bu çok fazlaydı.

"Biz senin kardeşleriniz, küçük kız," diye
mırıldandı Jax. "Evet." Madoc güldü. "Çok fena
sıçtınız."

Herkes yeni bir bebeğin heyecanıyla gülüyordu ama ben düşüyordum. Battaniye kaydı ve aşağıya baktığımda küçük ayaklarının dışarıya doğru itildiğini gördüm.

"Tanrım, ne kadar da küçük," diye hayretle nefes aldım. Başımı kaldırdım. "Anne, ben ..."

Ama annem ağlıyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu ve ben de ilk önce ona gitmediğim için kendimi bok gibi hissettim.

"Sen iyi misin?" Quinn'in küçük yumruğundan kaçmaya çalışarak sordum ama faydası olmadı. Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Dünyanın tepesindeyim," diye beni temin etti. "Resim
Şu anda baktığım yer daha mükemmel olamazdı." Madoc'a, Jax'e ve bana bakarak tekrar ağlamaya başladı. Jason onun başını göğsüne yasladı, kendisi de darmadağınık görünüyordu.

Yeni kızını kastederek, "Sarışın olacak," dedi. "Nereden biliyorsun?" Jax
merakla sordu.

"Çünkü neredeyse kel sayılır. Tıpkı Madoc gibi."

Madoc homurdandı ve babasına sinirli bir bakış fırlattı.

Elimi başının üstüne koydum, avucuma nasıl sığdığına hayret ettim. Tate'in beni izlediğini hissettim ve gözlerinde bir gülümseme görmek için başımı kaldırdım.

"Onu kucağına almak ister misin Jared?" diye

sordu annem. Başımı salladım. "Sanmıyorum-"

Ama Madoc çoktan yanıma gelmiş, onu bana teslim ediyordu. Kollarımı yukarı kaldırdım ve onun ağırlıksızlığının altında titrediklerini hissettim.

"Oh, kahretsin." Zor nefes aldım.

"Dil." Annemin belli belirsiz mırıldandığını duydum.

Madoc kollarını çekti, başını yavaşça kolumun kıvrımına doğru indirdi ve hiçbir ağırlığı olmamasına rağmen ona tutunamayacağımdan korktum.

Şimdiye kadar hissettiklerimden farklıydı.

Kaşlarımı birbirine yapıştırdım, tatlı yüzünün her santimini inceledim. "Çok

küçük," dedim diğerlerinden çok kendime.

Jax omzumun üzerinden bakarak, "Büyüyecek," diye yorum yaptı.

Bir zamanlar bu kadar küçük olduğuma inanamayarak başımı salladım. "Çok çaresiz ..."

Tate sonunda yanımda belirdi ve onu alnından öptü. "Siz üçünüzün kardeş olduğu bir kız çaresiz olmaktan başka bir şey olamaz." Güldü.

Esnerken ağzının küçük bir oval şeklinde açılmasını izlerken göğsüm aniden titredi ve -Lanet olsun, ölecektim. Daha sevimli olabilir miydi?

Ağlamamak için güldüm. "Kalbim kırılıyormuş gibi hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Bu da ne böyle?"

"Bu aşk," dediğini duydum annemin. "Kalbin kırılmıyor. Büyüyor."

Tate kolunu belime doladı ve başını koluma yasladı, ikimiz de Quinn'i izliyorduk.

Eğildim, yanağına bir öpücük kondurdum ve bebek kokusunu içime çektim.

Tanrım, acınacak haldeydim.

"Benim sıram," diye atıldı Jax, dürttü.

İsteksizce, başını desteklemeye dikkat ederek onu uzattım. Ondan bu kadar çok vazgeçmek istemediğim için sinirlerim bozulmuştu.

Shelburne Falls'tan bir daha ayrılmak zorunda kalma düşüncesinden bile nefret

ediyordum. "Oh, Tanrım!"

Juliet çöp sepetine atlayıp kustuğunda hepimiz bebek transımızdan sersemlemiş bir şekilde döndük ve görüntüsünü saklamak için bize arkasını döndü.

"Juliet!" Jax bağırdı, Tate'le birlikte yardıma koşarken bebeği annemize teslim etti.

"Bebeğim, iyi misin?" diye sordu Tate saçlarını geriye doğru çekerken.

"Aman Tanrım," diye inledi, çöpün üzerine kuru bir şekilde yığıldı. "Çok özür dilerim. Bir şey kaptıysam bebeği hasta etmek istemem."

"Al." Jax ağzını silmesi için ona mendil uzattı ve eliyle vücudunu destekledi.

Kol.

Onu itti, tekrar kamburlaştı ve içindeki hemen hemen her şeyi boşalttı.

Karnı.

"Oh, hayır." Bir hemşire içeri girdi ve Juliet'in yanına koşarken su sürahisini bana doğru itti.

Juliet elini ağzına götürerek, "Özür dilerim," diye mırıldandı, yüzüne pembe bir kızarıklık

yerleşmişti.

Cilt.

Sürahiyi annemin küçük yemek masasının üzerine koydum ve hem ona hem de Juliet'e biraz su doldurdum.

"Zararı yok," diye yatıştırdı hemşire. "Benimle gelin." Ve bir elini sırtına koyarak onu dışarı çıkardı.

Jax ve Tate takip etmek için hamle yaptılar ama Juliet onları durdurdu. "Hayır, siz kalın. İkiniz de," diye emretti. "Ben iyi olacağım. Quinn'le kal. Bekleme odasında görüşürüz."

"İyi değilsin," diye atıldı Jax.

"Kal," diye emretti. "Lütfen, kendimi kötü hissedeceğim. Ben de zaten tuvalete gidiyordum. Bir dakika sonra görüşürüz."

Jax kapıda durmuş onun gidişini izliyordu ve geri kalanımız da kanepeye oturmuş, Madoc'un Quinn'le selfie çekmesine gülüyorduk.

***

Telefonumdaki saatin öğleden sonra dördü çoktan geçtiğini fark ederek, "Yolculuk bitmiş gibi görünüyor," diye yorum yaptım.

Hastaneye varıp annem, Jason ve Quinn'i ziyaret ettiğimizde, Tate'in bu akşamki yarışı için eve gitme zamanı gelmişti.

Neyse ki hava açmıştı, bu yüzden Jax tam bir kalabalık bekliyordu.

"Sorun yok." Tate kolumun altına sokuldu ve kolunu belime doladı. "Bugün zaten çok daha iyi bir gündü."

Diğer tarafındaki Jax'e ve sonra da bana baktı. "Kız kardeşin çok şanslı bir kız. Bunu ikiniz de biliyorsunuz, değil mi?"

Jax ve ben gülüşerek birbirimize baktık. "Ne?" Tate aramızda bir ileri bir geri baktı.

Başımı salladım, ne demek istediğini biliyordum ama ...

"Şey," diye başladım, "ilk düşüncem birlikte büyüyeceği başka çocuklara ihtiyacı olduğuydu. Yalnız kalacak."

"Evet," diye katıldı Jax, su şişesini dudaklarına götürerek benimle aynı fikirdeydi.

"Peki," diye karşı çıktı Tate, "hepinizin onun bir daha böyle bir *şey yapmayacağından* ne kadar emin olacağınıza şaşırabilirsiniz. yalnız."

"İyi bir noktaya değindin," diye ekledim. Ve muhtemelen haklıydı da. Annem kız kardeşimizle olan rollerimiz konusunda çok haklıydı.

Onun kırılgan, çaresiz bedenini tuttuğum anda, onun için bir izdihamın ortasına koşacağımı biliyordum.

"Hey." Jax hemşire odasına yaklaştı. "Kız arkadaşım hastaydı. Bir hemşire onu bir yere götürdü ama onu ne gördüm ne de bir haber aldım."

"Juliet Carter?" dedi hemen. "Evet, ikinci odada."

"Onu bir odaya mı koydular?" diye sordu kafası karışmış bir şekilde ve Tate bana endişeli bir bakış attı. Hemşire başını salladı ve eliyle sol tarafı işaret etti.

Kaşlarımı çattım, biraz endişeliydim.

Juliet'e oldukça düşkün olmama rağmen, o hâlâ normalde radarımın dışındaydı. İlgi alanları, hobileri ve refahı öncelikler listemde üst sıralarda değildi, bu yüzden onu hiç önemsemedim. Ama itiraf etmeliyim ki kardeşime sırılsıklam aşıktı, aynı zamanda sadık ve

besleyici. Ve çok çalışırdı, hiçbir şeyin kendisine verilmesini beklemezdi.

Kadın onu hak ediyordu, o da kadını.

Jax kapıyı iterek ikinci odaya yöneldi, Tate ve ben de hızla onu takip ettik. Jax odaya girer girmez "Tanrım," diye küfretti. "O iyi mi?"

Hemen içeri girdik, onu yorganın üstünde uyurken gördük, huzurlu görünüyordu ve hala eskisi gibi aynı kıyafetleri giyiyordu.

Koşarak yanına gitti ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu da ne?" diye fısıldadı, arkamızdan gelen hemşireye dönerek.

Durdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Özür dilerim, efendim?"

"Onun nesi var?" Juliet'i uyandırmamaya dikkat ederek usulca söyledim. Tate, Jax'in yanına gelmiş, arkadaşına bakıyordu.

"Göreve yeni geldim," diye açıkladı. "Bildiğim kadarıyla durumu iyi. Sadece dinlenmesini ve su içmesini istediler." Etrafına ve hepimize baktı. "Birazdan ayrılabilir. Endişelenmeyin."

"Bir sorun mu var? O benim kız arkadaşım." Jax'in endişeli gözleri tıpkı bizim gibi noktaları birleştirmeye çalışıyordu. Ama şanssızdı.

"Hiç de değil." Sesi hafif geliyordu. "İlk üç aylık dönemde herhangi bir şeyi tutmakta zorlanmak çok yaygındır. İyi olacaktır. Sadece mümkün olduğunca çok su içtiğinden emin olun."

Jax'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve neredeyse nefesim kesilecekti.

"Tri-ne?" Zorla söyledim.

"Jax," diye soludu Tate, eliyle ağzını kapatarak gülümseyerek aramıza baktı.

"Özür dilerim." Jax başını salladı ve zavallı genç hemşireyi göz hapsine aldı. "Az önce ne dedin sen?"

Farkına vardı ve doğruldu. "Ah," dedi, yakalanmış gibi görünüyordu. "Özür dilerim. Bir doktorun sizinle konuştuğunu sandım." Yatağa doğru ilerledi, utanç yüzünü ısıtıyordu.

"Hamile mi?" Jax ağzından kaçırdı.

Hemşire başını salladı ve masanın üzerindeki su sürahisini kontrol etti. "Evet, yaklaşık beş hafta. Diğer hemşirenin gitmeden önce söylediklerine bakılırsa, kız arkadaşınız da farkında değilmiş gibi görünüyor." Gitmek için döndü ve sonra tekrar Jax'le yüzleşti. "Ve tekrar özür dilerim. Haberdar olduğunuzu sanıyordum."

Odadan çıktı ve Jax yatağın üzerine eğilerek Juliet'e bakmaya başladı. Tate elimi sıktı ve aniden onu yalnız bırakma ihtiyacı hissettim. Çılgın bir gün olmuştu.

Jax elini kaldırıp Juliet'in yüzünü okşadıktan sonra karnının üzerine koydu ve haberi anlamaya çalışıyormuş gibi bir ifade takındı.

"Gidelim," diye fısıldadım Tate'e. Kardeşimin şu anda kız arkadaşıyla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Tate'in elini tutarak onu odadan çıkardım ve koridorda yürüyerek tek kişilik tuvaleti buldum. Bugünkü kaosun yanı sıra bu akşamki yarışı da düşününce, onunla birkaç dakika geçirmeye ihtiyacım vardı.

Onu içeri çekerek kapıya doğru yaklaştırdım ve boynundan tutarak ağzımı onunkine yapıştırdım.

Ellerini tişörtümün altından geçirip sırtıma tutunduğunda şaşırarak inledi. Ağzı çok sıcaktı ve dudaklarını kemirdim, ağzımı vücudunun geri kalanına götüremeyecek kadar açtım.

"Yani," diye konuşmaya çalıştı öpücükler arasında, "Quinn'in birlikte büyüyeceği bir çocuk. Tıpkı senin gibi

aranıyor."

Kot pantolonunun düğmelerini açtım ve kıçının üzerinden aşağı kaydırdım ve dudaklarına saldırmaya devam ederken çıplak bedenini ellerimle kavradım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seninle her şeyi istiyorum, Tate."

Sonra diz çöktüm, kot pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından kaydırdım, parmak arası terliklerini de aldım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve bacağını omzuma atıp dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken nefes nefese kalarak başını geriye attı.

"Benimle her şeye sahip olacaksın." Ağız dolusu hava emdi. "Ben seninim Jared." "Çok haklısın," diye homurdandım, narin sıcaklığının pürüzsüz tenini yalayarak. Onu kaptım dudaklarımın arasına alıp emdim.

"Oh," diye inledi, beni izlemek için aşağı baktı.

"Yüzüğü Jax'in odasında gördüm," diye itiraf etti, sesi titriyordu. "Eve ne zaman geldiğini biliyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum ve hissetmeli miyim bilmiyorum ama ..."

O konuşurken dilimin ucu girişini dürttü ve daha fazlasını isteyerek dudaklarıma doğru kıvrıldı.

Geri çekildim, başparmağımla klitorisinin çıkıntısının üzerinde daireler çizdim. "Seni terk etmek zorunda kaldığımda paramparça olmuştum," diye açıkladım. "Kendimden nefret ediyordum ama gitmek zorundaydım. Bunu yapmak zorundaydım. Tıpkı senin hayatına devam etmeye çalışman ve benim her zaman hükmetmeye çalışmadığım bir dünyada yaşaman gerektiği gibi."

Cehennem kadar seksi kıçını kavradım ve onu tekrar içeri soktum, onu yedim ve sertçe aldım. "Jared," diye inledi. Sonra: "Neden benimle evlenmek istedin?"

Ha?

Geriye yaslandım ve onun aşkla yanan ama ihtiyaçla dalgalanan çaresiz gözlerini gördüm. Ayağa kalkarak kollarımı ona doladım ve bedenini kendime yakın tuttum.

"Nasıl yapamam?" Benim için o olduğunu nasıl bilemezdi?

"On iki yıl," diye devam ettim, "ve seni istemekten hiç vazgeçmedim, Tate. Tek bir gün bile senden uzak kalmadım." Alnımızı alnımıza, burnumuzu burnumuza koydum. "Her şeyi istiyorum. Okulu bitirmeni istiyorum. Arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte düğün yapmak istiyorum. Evi istiyorum ve çocuklarımızı istiyorum, Tate."

Dişlerimin dudaklarımın içine battığını hissedene kadar dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Ve eğer bunun bir kısmını ya da hiçbirini istemiyorsan," diye belirttim, "o zaman eğileceğim, çünkü

"Her şeyden önce" -gözlerinin içine baktım- "Seni istiyorum."

Güzel mavi fırtınaları, yaşadığı yağmurlu günler gibi birikti ve geri çekildim, kot pantolonumun düğmelerini açtım, ona yeterince sahip olduğumdan asla tatmin olmadım.

Onu kalçalarının arkasından kaldırarak sikimden aşağı kaydırdım ve ani çığlığını bastırmak için onu öptüm.

İçine girerken, ağzına doğru fısıldadım. "Sonsuza kadar."

Gözlerini kapattı, yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Sonsuza dek," diye karşılık verdi. "Eski bir hesabı kapattıktan sonra tabii ki."

Gözlerimi kaldırdım ve dudaklarının bir fikirle kıvrıldığını gördüm. "Eski bir hesap mı?"

"Mmm-hmm," diye onayladı gözlerini kapalı tutarak. "Seninle bitmemiş bir işimiz var Jared Trent."

Kahretsin.

Bölüm 17

Tate

"Bunun amacını anlamıyorum." Jared siyah kapüşonunu çekti. Yağmur her yeri oldukça serinletmişti.

"Basit," diye açıkladım. "İki yarış yaptık ve henüz birini kazanamadım. Yeni bir sayfa açmadan önce bir şans daha istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye karşılık verdi, elini kahverengi saçlarında gezdirip mükemmel bir dağınıklık yaratarak. "Dört yıl önce yaptığımız ilk maçı sen kazanmıştın," diye belirtti.

"Öyle mi yaptım?"

Yüzü düştü ve bana kaşlarını kaldırırken sinirli görünüyordu.

Sırıttım, açık arka camdan uzandım ve kendi kapüşonumu kaptım. "Tate." Ellerini belime koyarak yanıma geldi. "İkimizin yarışmasına gerek yok." "Var." Ayağımı indirdim. "Bu benim son yarışım Jared."

Sustu ve ben de arkamı dönüp beni inceleyen ona baktım. Elini tutarak arabaya yaslandım ve onu kendime çektim, birkaç metre ötedeki Loop kalabalığından uzak durmak istiyordum.

"Araba sevgimizi her zaman paylaşacağız," diye başladım, sesimi eşit tutarak. "Ve önümüzdeki yıllarda araba sürerken ve kendi küçük gösterilerimizi yaparken çok eğleneceğiz, ama ..." Derin bir nefes aldım, anlamasını sağlayacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Büyürken hep bunu seninle paylaşacağımı düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "On yaşındayken Loop'tan ilk bahsettiğin andan itibaren, yarışta Jared ve ben olacaktık. Jared ve ben arabamızda. Jared ve ben bir takımdık." Hiçbir zaman gerçekleşmeyen bu hayali yutkundum.

Boğazımı temizledim. "Gittiğinde, pistte bisikletinin üzerindeyken bahsettiğin şey gibiydi... birlikte olduğumuz tek zamanın o olduğu hakkında. Hatırladın mı?"

Kıpırdamadan durdu ve beni dikkatle inceledi. Sevdiğim bir şeyden yanlış nedenlerle vazgeçeceğimden endişe duyduğunu anlayabiliyordum.

"Şey"-başımı salladım-"Sen gittiğinden beri Loop benim için böyle bir şey oldu. Sensiz hayatta kalmama yardımcı olduğunu düşünerek kendimi kandırdığım zamanlarda sana yakın olmanın bir yolu." Başımı salladım, gözlerimi kaçırdım. "Yaramadı," diye itiraf ettim. "Burada arayacak bir zaferim yok ve daha ileri bir şey peşinde koşmak gibi bir niyetim de yok. Tıp benim tutkularımın yattığı yer ve araba sürmeyi sevmeme rağmen, bundan sonra bu pistte olmak istememin tek yolu" -bakışlarıyla karşılaştım- "aynı arabada olmamız."

Araba kullanmayı seviyordum ama Jared için olduğu gibi benim için aşk değildi. Ve artık onsuz bundan zevk almak istemiyordum.

Kollarımı beline doladım. "Kalbinin pistte olduğunu biliyorum ama buna ihtiyacım yok ve senin yanında oturmadığım sürece de istemiyorum. Enerjimi başka bir yere harcamanın zamanı geldi."

Parmaklarını yüzümün iki yanında gezdirerek kollarımdan aşağı ürperti gönderdi. "Ama sen bunu seviyorsun," diye devam etti, bana endişeyle bakarak.

"Bunu *seviyorum*," diye düzelttim onu. "Seninle olmayı *seviyorum*."

Çenemi yukarı kaldırarak beni öptü ve bir dakikadan kısa bir süre içinde vücudum ısındı. Tadını çok sevmiştim.

"Yani ..." Geri çekildim, yarattığı bulanıklığı göz kırparak dağıttım. "Bu benim son yarışım ve seninle son kez rakip ya da düşman olacağız ve bunun sen olmanı istiyorum. Başka kimse olmasın."

Ağzının köşesi kalktı. "Kazanmana izin vermeyeceğimi sana düşündüren nedir?"

"Çünkü bu aynı zamanda bir bahis," diye karşılık verdim, sesimde kalın bir muziplik vardı. "Eğer ben kazanırsam

Bu kadar insanın önünde sana evlenme teklif edemem." Gözlerini devirdi ve benden uzaklaştı.

"Ve büyük kalabalığın ve telefon kameralarının önünde kendini gerçekten kadınsı hissetmeni sağlayacak," diye devam ettim arkasından konuşarak. "Ve bir gün çocuklarımıza anlatmak için -biraz erkeksi olmasa da- süper ilginç bir hikaye olacak. Ve babam muhtemelen sana olan tüm saygısını yitirecek, ama ben dizlerimin üzerine çöktüğümde, bebeğim," diye şaka yaptım, "eriyip bayılacaksın."

"Aman Tanrım," diye sızlandı, arkasını döndü ve kötü bir şey yemiş gibi görünüyordu. "Sanırım bunu dinlerken bir testisimi kaybettim." Sonra tekrar arkasını döndü ve omzunun üzerinden "Evlenme teklif etmiyorsun" diye emretti.

"Ama tatlım," diye bağırarak diğerlerinin dikkatini çektim. "Benim alfa olmama bayılıyorsun." Seyirciler güldü ve Jared benden uzaklaşırken başını sallayınca ben de gülümsedim,

Muhtemelen Jax ve Madoc'u bulmaya giderek kaçmaya çalışıyor.

Arabamı kilitledim ve Jax'in arabasının yanındaki dörtlü sandalyede oturan Juliet'e doğru yürürken kapüşonumu giydim.

"Nasıl hissediyorsun?" Yerdeki sandalyenin yanında duran polar bir battaniye ve iki şişe su görünce sordum.

"Titriyorum," diye itiraf etti. "Ama ben iyiyim. Jax evde kalmamızı istedi ama Jared'le yarışacağınızı duyunca gelmemiz için ısrar ettim."

Battaniyeyi aldım ve katlayarak Jax'in arabasının üzerine koydum.

"Haberi nasıl karşıladı?" Ona bakıp Madoc'un ona bir şeyler verdiğini görünce sordum. Lanet olsun.

"Benden çok daha iyi." İçini çekti. "Bagajda bir kasa su var ve aslında

Sanki yaz mevsimi değilmiş gibi üzerime battaniye örtüyor," diye yakındı. "Zaten acil bir durumda nasıl doğum yapılacağını YouTuber'dan öğrenmiş, sanırım bu fikre oldukça çabuk ısındı," diye şaka yaptı gülerek.

"Ya sen?"

Omuz silkti ve nefes verdi. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ya da öyleydim," diye ekledi. "İki yıl birlikte olduktan sonra bile asla dikkatsiz olmadık. Buna kesinlikle hazırlıklı değildim." Gözlerini kaçırdı ve ben de onun bakışlarını takip ederek erkek arkadaşını izlediğini gördüm. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ama karnıma dokunup duruyor, sanki hareket ettiğini hissedecekmiş gibi." Güldü. "Şu anda asla bebek sahibi olmayı denemezdim ama ona bakıyorum ve birden sabırsızlanıyorum. Gerçekten de birlikte bir bebek sahibi olacağız."

Eğildim ve ona kocaman sarıldım. Jax'in bebeği öğrenmeden önce evlenme teklif etmeyi planladığını bilmek güzeldi. Hâlâ çıplak olan parmağını görünce, bunu bir fırsat haline getireceğini tahmin ettim.

Ve bugün gelen ani haber sayesinde, bu muhtemelen daha sonra değil daha erken olacaktı.

"Herkes senin için burada, bunu biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim. "Ve Fallon hamile kalacak.

yakında, böylece yalnız olmayacaksın."

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

İçimi çektim. "Bu üçlü olur. Katherine, sen ve ben olmayacağım, yani ..."

Güldük, bunun ben olabileceğimi biliyordum ama Jax'in bebeği olduğu için Madoc'un rol yapacağından ve Fallon'u pes ettireceğinden emindim.

"Tatum Brandt!" diye bağırdı biri. "Kaldır kıçını da buraya gel!" Ayağa fırladım, gözlerim faltaşı gibi açılmış kalabalığa bakıyordum. *Ne . . . ?*

Juliet'e baktım ve o da Jared'in sesini tanıyarak gülümsedi.

Olduğum yerde donup kaldım -çünkü bu isme cevap vermiyordum ve o da bunu çok iyi biliyordu- sonunda onu kalabalığın üzerinde, sadece arabasının kaputu olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin üzerinde yükselirken gördüm.

Başını yana eğdi ve seyirciler onunla benim arama baktı. Müzik kesildi ve o konuşurken rahat, kendinden memnun vücut dilini izledim.

"Benimle yarışmak istiyor musun istemiyor musun?" diye meydan okudu, yüz ifadesinde lisedeyken nefret ettiğim ve sevdiğim aynı meydan okuyan ve ukala tavır vardı.

Kalbim hızlandı ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kalabalığa doğru ilerledim.

"İstediğimi biliyorsun," diye küstahça cevap verdim. "Neden yapacak daha iyi işlerin varmış gibi davranıyorsun?

birdenbire?"

"Seninle mi?" diye karşılık verdi. "Kesinlikle yapacak daha iyi işlerimiz var."

Jared'in bu açık ması karşısında kalabalık kahkahalara boğuldu ama ben utanmadan gülümsedim. Karşılık vermeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Etrafımdaki kalabalığa baktım. "Sanırım kazanacağımdan korkuyor, sence de öyle değil mi?" Retorik sorumu sordum ve eğlenen kalabalığın tepkisini öğrenmek için ona döndüğünü duydum.

Arabasından aşağı atladı ve ayrılan kalabalığın arasından birbirimize doğru yürüdük.

"Sen mi kazandın?" diye alay etti. Ben burada senden iki kat daha fazla yarıştım. Sanırım seni dikiz aynamda görmeyi kaldırabilirim, Tatum," diye şaka yaptı ve bana deja vu yaşatan alaycı hakaretleriyle kalbimin daha hızlı atmasını sağladı. Sanırım beni bu yüzden kışkırtıyordu.

Beni gaza getirmek için.

Elimi kalbimin üzerine koydum, acıyormuş gibi yaptım. "Ah, ama tatlım? Kimse sana söylemedi mi?" Gülümseyerek ona yaklaştım. "Bu bir tavuk yarışı," diye bilgilendirdim onu. "Arkanda olmayacağım. Yanında da olmayacağım." Fısıldamak için eğildim. "Sana doğru geleceğim, bebeğim."

Yüzündeki sırıtış yavaşça ayaklarının dibine düştü ve gülme isteğimi bastırdım.

Paha biçilemez. Kahretsin, ben iyiyim.

Jared'in kızgın gözleri öfkeye dönüştü ve etrafına bakınarak kardeşini aradı.

Jax gözlerini devirerek ayağa kalkarken homurdandım. "Teşekkürler Tate," dedi alaycı bir tavırla. "Ona henüz söylememiştim."

"Neden bahsediyor bu?" Jared'in sert sesi gergindi ve sırıtmamaya çalıştım. Onu şaşırtabildiğim pek sık olmazdı.

Jax özür diler gibi, "Evet," diye söze girdi. "Bu yeni bir özellik kardeşim. İkiniz de başlangıç çizgisinden kalkıyorsunuz ama zıt yönlerde," diye açıkladı bana bakarak. "Birbirinizi geçene kadar tüm pist sizin olacak, bunu da kendi şeritlerinizde yapacaksınız," diye homurdandı Jax, bunu daha önce hiç yapmadığımdan ve anladığımdan emin olmak istediğinden bana

özellikle söyledi.

Jared'e bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Ama bitiş çizgisinde ... . ." diye ima ettim.

"Bitiş çizgisinde," dedi Jax işaretimi alarak, "son dönemeçte bariyerlerin arasından geçerek finişe ulaşmalısın."

Pistte tek bir şerit oluşturmak için arkasına yerleştirilen, bazen yol yapımında kullanılan bel yüksekliğindeki plastik bariyerleri işaret etti.

Jax, "Bu da bir şeridi sadece bir arabanın geçebileceği kadar
geniş yapıyor," diye gözlemledi. Ayaklarımın zıplamasını
kontrol edemiyordum. "Aynen öyle," dedim.

"İlk kim başarırsa . . ." Jax başını salladı. "Anladın sen onu."

Jax bir düdük çalıp yolu açtığında arkamı döndüm ve arabama doğru ilerledim.

"Tate!" Jared bağırdı ama sesi kalabalığın içinde boğuldu. "Bunu yapmayacağım!" "Eğer
sen yapmazsan," diye seslendim omzumun üzerinden, "başkası yapacak ve ben de o
kadar güvende olmayacağım.
tıpkı benim seninle olacağım gibi, değil mi?"

Arabamı açtım ve içeri girdim.

"Sen bir veletsin!" Kalabalığın ortasında hırladığını gördüm.

Başımı eğdim ve pencereden dışarı doğru uzattım. "Seni seviyorum," diye karşılık verdim, alay ederek.

Ve şükürler olsun ki daha fazla mücadele etmedi. Sadece bir an duraksadıktan sonra başını salladı, yenilmiş görünüyordu ve arkasını dönüp zaten pistte duran kendi aracına doğru yürümeye başladı.

Jared'in arabası bir sanat eseriydi ve buraya geldiğimizden beri herkes arabanın üzerindeydi.

Kontağı çevirerek motoru hızlandırdım ve ellerimi yukarı kaldırarak kanımdaki sıcak akıntıya karşı direksiyonu sıktım.

Kalabalık ya saha kenarına ya da tribünlere giderek dağılmıştı ve debriyajı bırakarak kendimi piste doğru çektim. Etrafımda dönerek Jared'in yanına yanaştım, ikimiz de ters yönlere bakıyorduk ve sürücü taraflarımız yan yana oturuyordu.

"Bana hiçbir zaman kolay davranmadın," dedim ona, ses tonum ciddiydi. "Şimdi de kendini tutma." Ön camdan dışarı baktı, belli ki ondan istediğim şeyden nefret ediyordu.

Elimi uzatıp müziğin sesini açtım ve saçlarımı toplayıp at kuyruğu yaptım.

Sonunda bana baktı ve o da uzanıp müziğin sesini açtığında bir gülümseme belirdi.

"Hepiniz hoş geldiniz!" Zack'in sesinin hoparlörden geldiğini duyduk.

Madoc ve Fallon'un tribünde oturduğunu, Jax ve Juliet'in de arabamın önünden geçerek oraya doğru gittiklerini gördüm.

Lise öğrencilerinin yanı sıra eski arkadaşlardan oluşan kalabalık telefonlarını çıkarıp video çekmeye başladı. Birçoğu Jared'in ve benim geçmişimizi iyi biliyordu, bu yüzden bu küçük hesaplaşmayı görmeye ilgi duyuyorlardı.

Jared'in ağzı bir sırıtışla kıvrıldı ve beklenti omurgamda ürpermelere neden olurken ayağımın takırdamasına engel olamadım.

Bana bakışından hoşlandığımı biliyordu ve beni şaşırtmaya çalışıyordu. Tamam, belki bilerek değildi ama her neyse.

"Bu ikisinin," diye başladı Zack hoparlörden gürleyerek, "tanıtıma ihtiyacı yok. Bu, şimdiye kadar burada yaptıklarımıza rakip olacak bir karşılaşma ve Loop'a birkaç havai fişek getirmeyi asla ihmal etmiyorlar."

Kalabalık tezahürat yaptı ve ben de ilk sırada olduğumdan emin olmak
için vites değiştiriciyi kontrol ettim. "Jared ve Tate?" Zack devam etti.
"İyi şanslar."

Seyirciler tezahürat yaptı ve Jared camı açarken sert bir iç geçirdim.

Ben de aynısını yaptım, bir süreliğine müziğin sesini kıstım.

"Hazır!" Zack gürledi, çünkü bulunduğum konumdan sinyal ışıklarını göremiyordum.

"Hazır!" Ağzımdaki kuruluğa rağmen yutkunarak duydum.

Jared ve ben gaza bastık, heyecandan kendimizi tutamıyorduk.

"Hadi!" Kükreme kulaklarımı tırmaladı ve Jared ile ben birbirimizden uzaklaştık, lastiklerimizin gıcırtısı kalabalığın daha yüksek sesle tezahürat yapmasına neden oldu.

Önce ikinci vitese, sonra da üçüncü vitese geçerek hızla ve sorunsuz bir şekilde hızlandım. Jared ve ben birbirimizden gittikçe uzaklaşıyorduk ve dikiz aynamdan baktığımda, onun benden uzaklaştığını görmekten gerçekten hoşlanmadığıma şaşırdım. Bunu neredeyse tenimde hissedebiliyordum.

Tıpkı mıknatıslar gibi.

Fren lambaları yanıp söndü ve direksiyonu daha sıkı kavrayarak bir sonraki virajda savrulduğunu gördüm.

Kahretsin.

Gaza basarak doğrudan beşinci vitese geçtim, dördüncüyü tamamen atladım ve virajın etrafında döndüm. Arabamın kötü yanı, onunkinden yaklaşık üç yüz kilo daha ağır olmasıydı, bu yüzden daha hızlı ve daha kolay manevra yapabiliyordu.

Üçüncülüğe geri dönerek gaza bastım, öne fırladım ve önce beşinciliğe sonra altıncılığa yükseldim. Jared'in kaslı arabası bir sonraki dönüşe doğru ilerlerken pistteki yağmur suyunu havaya uçuran bir roket gibi görünüyordu.

Uyluk kaslarımı gerdim, içimde bir heyecan hissettim.

Kahretsin, çok ateşliydi. Karartılmış camlarından onu göremiyordum ama yine de beni tahrik etmeyi başarıyordu.

Bir sonraki dönemeçte sörf yaparak ilerledim, Jared bana doğru sürerken sağımda kaldım ve o geçerken bir kahkaha attım.

Onunla yarışmayı severdim. Her zaman heyecan duydum ve başka kiminle yarışırsam yarışayım, hiçbir şey onun kadar iyi hissettirmedi.

Kapüşonuma rağmen tenime bir ürperti yayıldı ve bir sonraki dönemeçten hızla geçerek ilerlemekte tereddüt etmedim.

Kazanmak istemiyordum ya da kazanmaya ihtiyacım yoktu ama bunu onunla yapmak istiyordum.

Müziğim kesildi ve telefonum dokunmatik ekranda çalmaya başladı. Aramayı Kabul Et'e bastım. "Evet?" Cevap verdim.

"Kazanırsam ne olur?" Jared sordu ve kadife sesi tenimi okşadı.

Tereddüt ettim, nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "O zaman ..." Kelimeleri aradım. "O zaman sanırım bana her zaman elinden gelenin en iyisini yapacağına güveniyorum."

Sessizdi ve ilerideki kalabalığı duyabiliyordum.

"Peki ya kaybedersem?" diye sordu, sesi alışılmadık derecede üzgün geliyordu. "Sana elimden gelenin en iyisini yaptığıma hâlâ güveniyor musun?"

Boğazımda bir yumru oluştu ve aniden gelen gözyaşlarını kırpıştırarak uzaklaştırdım.

"Jared." Ağlamamaya çalışarak dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Bana güvenip güvenmediğimi bilmek istiyordu.

Onu.

"Her gün yüzde yüz çalışarak uyanacağıma söz veremem, Tate," diye itiraf etti. "Kimse yapamaz."

Son virajı dönmeye çalışırken sesinin değiştiğini duydum ve ben de aynı şeyi yaparak vites küçülttüm, savrulurken direksiyon bana karşı çekmeye çalışıyordu.

"Ama" -hararetten zor nefes alıyordu- "seni her zaman ilk sıraya koyacağıma söz verebilirim." "O zaman bunu kanıtla," diye ısrar ettim düşünceli bir sesle. "Eşimle tanış."

Önce beşinci, sonra altıncı vitese taktım ve ileride onun ışıklarını gördüm.

İşte bu kadar. Birimiz bariyerlerin arasından geçerken diğerimiz dışarıdaki şeridi kullanmak zorunda kalacaktı ve şu anda kafamı karıştırıyordu ve ben sadece onun yarışmasını istiyordum.

"Tate . . . ." dedi tereddütlü bir sesle.

"Jared, git artık," diye ısrar ettim. "Bu sensin. Sadece sensin. Bana meydan okuyan tek kişi sensin, o yüzden meydan oku! Kendini tutma. Sana güveniyorum."

Direksiyonu sıktım, kendimi koltuğa geri iterken kaşlarım birbirine yapıştı.

Hadi, hadi, hadi.

Başlangıç çizgisine doğru ilerlerken gazı sonuna kadar açtım ve ikimizin de bariyerlerin işaretlediği yolda ilerlediğini gördüm.

"Tate!" diye bağırdı.

"Git!" Ben bağırdım.

Jax'in pistte işaretlediği çizgiler sürücülere son çıkış şansları için haber veriyordu, ancak yerime bakarak başaracağımı biliyordum.

Başaracaktım ve Jared'in rahatlamasını istemiyordum. *Bana her şeyi ver!*

Direksiyonu tuttum, kolum çelik bir çubuk gibiydi ve kalbim bir matkap gibi atarken nefeslerimi içime çektim.

"Lanet olsun!" Jared küfrederek üzerime doğru geldi. "Tate, dur!"

Onun arabası, benim arabam, tek şerit, birbirinin sağında, bariyerler üç ... iki ... bir ... ve ...

Hayır! Hayır!

Çığlık attım, direksiyonu sağa kırdım, yolundan sıyrılıp bariyerleri geçerken vücudumdaki her kas acıdan kâbusa döndü, neredeyse korkudan inleyecektim.

Oh, Tanrım!

Onun da bariyerlerin diğer tarafında olduğunu görmek için birkaç kez arkama hızlıca bakarken nefes nefeseydim.

Tükenmişti. Tıpkı benim gibi.

Kahretsin. Yavaşlayarak durduğumda az kalsın başıma geleceklerden dehşete kapılarak başımı geriye attım. Aynı anda hem dehşete kapılmış hem de rahatlamış bir şekilde başımı salladığımda ironiyi fark ettim.

Beni ilk sıraya koydu. Tıpkı söz verdiği gibi.

Kalabalık azaldı ve ben kendimi titrek ve güçsüz hissederek arabamdan çıktım.

"Sen kesinlikle delisin!" Kalabalığın arasından ilerlerken bağırdığını duydum. "Stanford senin ne kadar pervasız olduğunu biliyor mu?" diye saldırdı.

Doğruldum ama biraz pişmanlık duyarak gözlerimi kaçırdım. Kızmakta sonuna kadar haklıydı. Bana elinden gelenin en iyisini yapmasını söyleyerek kafasını karıştırmıştım, bu da ikimizi de tehlikeye atacaktı. Hangi seçimi yapmasını bekliyordum ki? Ama ben özür dilemeye fırsat bulamadan bana küçük bir kutu fırlattı. "Al bakalım."

Yakalamak için ellerimi
kaldırdım. "Aç şunu," diye
emretti.

Silindirik siyah deri kutuyu inceledim ve ne olduğunu hemen anladım.

O birkaç adım geride durdu ama kalabalık etrafımızı sardı ve arkadaşlarımızın seyircilerin önüne doğru itildiğini gördüm.

Dediğini yaptım ve açtım, platin kordonu ve benim için tasarlanmış olan prenses kesim pırlantayı ortaya çıkardım. Kalabalıktan nefesler yükseldi, hatta muhtemelen onun kabalığını sevimli bulan liseli kızlardan ciyaklamalar bile geldi.

Dudaklarımı yana doğru büktüm ve kızgın kaşlarını kaldırdım.

"Yani böyle mi teklif ediyorsun?" Sertçe sordum. "Çünkü yüzüme bir yüzük fırlatılması ve senin babamın beklediği gibi diz çökmemenle ilgili bir sorunum var."

Jax'e ve gülen Madoc'a baktım ve devam ettim, "Jared'in diz çökmesini beklediğimden değil - öyle bir tip olmadığını biliyorum - ama bir jest beklerdim ve-"

Yere baktım ve Jared'in önümde diz çökmüş olduğunu gördüm. "Oh," diye fısıldadım ve sustum.

Kalabalıktan homurtular duyuluyordu ve bana gülümserken elimi tutmasına izin verdim. Kalbim küt küt atıyor ve midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Tate." Yavaşça konuştu, gözlerimin içine hâlâ birlikte büyüdüğüm çocuğa benzeyen ama daha çok sevmeye başladığım adama benzeyen bir şekilde bakıyordu.

"Vücudumun her yerinde sen yazılısın," diye alçak sesle konuştu, sadece bizim için. "Dövmeler asla silinemez. Kalbimi tutuyorsun ve asla yerini dolduramazsın."

Sakin kalmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sadece seninleyken yaşıyorum ve senden kalbini, sevgini ve geleceğini istiyorum" diye devam etti. Gülümsedi. "Lütfen benim karım olur musun?"

Çenem titredi, göğsüm sarsıldı ve kendimi tutamadım. Gülümsememi elimle kapattım ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Etrafımızdaki kalabalık tezahürat yapmaya başladı ve o ayağa kalkıp beni yerden kaldırırken yüzünü okşadım.

"İşte böyle teklif edilir," diye şaka yaptım. "O zaman bana cevap verecek misin?"

Güldüm. "Evet." Çılgınca başımı salladım. "Evet, seninle evlenmeyi çok isterim."

***

Loop'tan sonra kaçtık.

Sadece ikimiz Mario'ya geç bir akşam yemeğine gidecektik ve sonra eve dönecektik. Göğsümdeki çarpıntıyı durduramıyordum.

Sanırım yaşadığım en mutlu gündü.

Jared yüzüğü parmağıma taktı ve telefonuyla Skype'tan babamı ararken beni çenesinin altına sıkıştırarak yakınımda tuttu.

Görünüşe göre, babama bir buçuk yıl önce sormuş ve modaya uygun olarak, babam paylaşmaması gereken işleri paylaşmamış ya da çözülmesi gerektiğini bildiği durumlara müdahale etmemiş. Ayrıca ev için gelen diğer teklifleri de bu yüzden kabul etmediğini öğrendik. Jared'in eninde sonunda eve döneceğini biliyordu.

Başımı arkamdaki koluna yaslayarak Jared'a baktım. "Ağaç için özür dilerim," dedim, ağacın ortasında otururken kendimi kötü hissediyordum, ben bacaklarının arasındaydım ve göğsüne yaslanmıştım.

"Biliyorum." Sesi nazikti. "İyileşecek. Her şey zamanla iyileşir."

Yere bakarak yüzüğü inceledim, parmağımdaki mutlu ağırlığını hissettim. Hala

halledilmesi gereken pek çok şey vardı - ben okula giderken yaşam düzenimiz, onun kariyeri - ama birlikte olmak için neler atlattığımız düşünüldüğünde bunlar küçük patateslerdi. Hayat hakkında farkına vardığım iki güvence vardı: Neredeyse hiçbir şey planladığınız gibi gitmez ama ben ancak o yanımda olursa mutlu olurdum. Başka seçenek yoktu.

"Beğenmediysen değiştirebiliriz," diye konuştu, yüzüğe hayran hayran baktığımı görünce. "Hayır, bayıldım," diye güvence verdim ona. "Bu mükemmel." Ve sonra gülümsedim. "Yeni hayat çizgim."

Jared homurdandı ve lisedeki can simitlerimi hatırladı. Dışarı çıkarken her zaman yanımda bulundurmaya dikkat ettiğim şeyler, her ihtimale karşı ondan kaçmam gerekiyordu.

Eğildi ve saçlarımı öptü. "Seninle evlenmek için beklemek istemiyorum," diye fısıldadı ve ben de ona sokuldum, onu çok seviyordum.

Ben de beklemek istemedim.

Bölüm 18

Jared

Üç Ay Sonra

"Kesin şunu." Kravatımla oynarken Madoc'un ellerinden uzaklaştım. "Ama eğri büğrü," diye karşı çıkarak beni geri çekti. "Ve bok gibi görünüyor."

Pes ettim, kıpırdamadan durdum ve başka bir adam kravatımı düzeltirken ürkmemeye çalıştım.

Takım elbisemin tamamı siyahtı elbette ama ekstra etki için bir yelek eklemiştim.

Madoc eğildi, ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Mmmm, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

Sarsılarak geri çekildim. "Çekil üstümden," diye homurdanarak onu ittim ve o da kamburunu çıkardı, yüzü gülmekten kıpkırmızı olmuştu.

Jax gülümseyerek aceleyle yanıma geldi. "O burada."

Sırıttım ama sonra hemen sakladım. Ensemi tutarak başımı eğdim ve nabzımı kontrol altına almaya çalıştım. Hatta ateşimi bile kontrol altına almaya çalıştım. Eylül sonu olmasına ve havanın çoktan soğumaya başlamasına rağmen sırtımda ter hissediyordum.

Göletin etrafına baktım -bizim balık göletimiz- ve kayalardan aşağıya doğru akan küçük akıntılarla insan yapımı küçük şelale görüntüsüne odaklandım ve onu küçükken burada hatırladım.

Burası on dört yaşındayken onu kaybettiğimi düşündüğüm yerdi, bu yüzden hiçbir kötü anının bizi bir daha kontrol edemeyeceğinden emin olmak için ikimiz de burada evleneceğimize karar verdik.

Bu, yeni anıların ve yeni maceraların başlangıcıydı.

Jason ve Ciaran, Fallon'un bir süre kardeşimi çalıştırmış ve bir bakıma ailenin bir parçası haline gelmiş olan babası, kenarda durmuş, rahatça sohbet ediyorlardı - kanunun karşıt taraflarında çalıştıkları düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı. Annem -yeni bulduğu enerjiyle parlıyordu- Quinn'i kucağında tutarak bir çıkıntının üzerinde otururken, Pasha gümüş ve siyah dar bir elbise giymiş olarak göletin kenarında duruyordu.

Madoc'un "küçük kardeşi" Lucas telefonuyla oynarken, Lucas'ın annesi ve Bayan Penley -Ya da Lizzy, artık ona Lizzy dememize izin veriliyordu, ama ben reddettim, çünkü yeni küçük kız kardeşime kur yapmak tuhaftı.

Tate'in babası James ve yeni nişanlısı, Chicago ve Shelburne Falls arasında, ikisinin de işlerini aksatmayacak şekilde gidip gelebilecekleri bir ev satın almışlardı. Gelecek yıl bir yaz töreni planlıyorlardı.

Juliet, Fallon ve James'in Tate ile birlikte olduğunu varsayıyorum ve Madoc ile Jax ayakta duruyordu.

benim için.

"Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değildin," diye konuştu Madoc, kendi kravatını düzelterek. "Jax senin kardeşin. Düğününde senin için ayağa kalkması mantıklı olurdu."

Nikâh memurunun yaklaştığını gördüm ve Madoc'a işaret ettim, "Sen de benim kardeşimsin. Tate'in Fallon ve Juliet arasında seçim yapamayacağı gibi ben de ikiniz arasında seçim yapamam."

Nikâh memuruna sağdıcımın ve onun nedimesi ya da baş nedimesinin isimlerini söylememiz gerektiğinde, kendimizi ikinci kez sorgulamadık. Fallon ve Juliet onun için, Jax ve Madoc benim için.

"Biliyorsun, bunu benim evimde de yapabilirdik," diye önerdi. "Arazide bir sürü oda var ve konuk listesini sınırlamak zorunda kalmazdın."

"Tercihimizden dolayı sınırladık," diye düzelttim onu, "zorunluluktan değil. Tate ve ben küçük ve özel olmasını istedik," dedim ona, büyük ve gösterişli olmasını tercih ettiğini bildiğimden. "Ve burada olmasını istedik," diye ekledim.

"Tamam." Gerekçemi kabul ederek konuyu kapattı. Anladığını biliyordum.

Madoc bir barda doğaçlama bir düğün yapmış olsa da bundan bir an bile pişmanlık duyduğunu sanmıyorum. Fallon'u seviyordu ve sadece evlenmek istemişlerdi. Gerisi önemli değildi.

Tate ve ben, o ve Fallon'dan biraz daha uzun süre bekledik ama çok fazla değil.

Yazın geri kalanını Shelburne Falls'ta arkadaşlarımızla dinlenerek ve ailemizin tadını çıkararak, Kaliforniya'da ise Stanford yakınlarında bir daire arayarak ve dükkanımda vakit geçirerek geçirdik.

Okul başladıktan sonra Tate eve yerleşti, ben de mümkün olduğunca onun yanına gidip geldim. Düğün tarihi ve detayları çoktan belirlenmişti, yani tek yapmamız gereken uçakla gelip uçakla gitmekti.

Noel'de bir haftayı burada ailemizle geçirecek, ardından da gecikmiş bir balayı için Colorado'da bir kulübeye kapanacaktık. Tate'in kafasında kayak yapmak vardı.

Evet, hayır.

Üzerinde sadece ateş ışığında güzel bacaklarını gösteren uzun bir kazakla sıcacık bir kulübede dolaştığı düşüncesi bile ...

Kayabilirim. Eğer gerçekten iyi biriyse.

Bugün törenden sonra küçük, özel bir akşam yemeği yiyecek ve ardından evimize gidecektik; gelecekte evimizi ne zaman yenileyebileceğimizi planlarken şimdiden eğleniyorduk.

"Bu gece evine bir parti için bir sürü insan davet etmedin, değil mi?" Madoc'a bilmiş bir bakış attım. Partileri severdi ve parti vermek için her türlü bahaneyi arardı.

Ama hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Tabii ki hayır," diye cevap verdi ve sonra çenesini sallayarak dik durdu. "İşte başlıyoruz, dostum."

Başımı çevirdim, müziğin başladığını duydum ve birden nabzım hızlanmaya başladı - derimin altında makineli tüfek gibi atıyordu - ve kayaların yanındaki patikaya odaklandım. Geldiğini bildiğim yere.

Dört çello sanatçısı tepemizdeki kayalıkta oturmuş, Apocalyptica'nın "Nothing Else Matters" yorumunu çalıyordu ve etrafıma baktığımda her şey acıyordu. İyi anlamda sanırım. Sadece onu görmeyi çok istiyordum.

Önce Juliet geldi, açık pembe, diz hizasında bir elbise giymişti, saçları etrafa dökülüyordu ve kardeşimin keskin nefes alışını duydum. Yüksek belli elbisesinin altından küçük bebek yumruları görünüyordu ama sabah bulantılarını atlatmış olduğu için harika görünüyordu.

Fallon, Juliet'inkine benzer gri bir elbiseyle onun arkasından geliyordu, saçları uzun bukleler halindeydi ve nikâh memurunun diğer tarafında Juliet'in yanında durmadan önce Madoc'a göz kırptığını yakaladım.

Gözlerimi tekrar kayalara diktim ve orada sabit tuttum. Tate'i bir süredir görmemiştim.

Çünkü arkadaşlarımız bizi ayrı tutmanın düğün gününü daha özel kılacağına karar vermişlerdi. Ama ben daha fazla bekleyemedim.

Yıllarca bekledim.

Babasıyla kol kola göründü ve onunla göz göze gelerek gülümsedim. "Çok güzel," dediğini duydum Madoc'un.

Yavaşça nefesimi verdim, boğazım düğümlenirken gözlerimin yandığını hissettim.

Gözyaşlarımı kırpıştırdım ve çenemi sıktım, kendimi sabit tutmak için her şeyi denedim.

"Sadece ona bak, tamam mı?" Jax fısıldadı. "Gözlerini tut ve iyi olacaksın."

Boğazımdaki iğneleri yuttum ve yüzündeki sevinç ve huzuru görerek ona tekrar baktım. Neden acı çekiyormuş gibi hissediyordum? Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Straplez elbisesinin yakası -bunu şimdi nereden bildiğimi sormayın- çok güzeldi ve korsajında boynunun ve kollarının pürüzsüz tenindeki ışıltıyı ortaya çıkaran parıltılı mücevherler vardı. Antika beyaz elbisenin alt kısmı yere kadar kat kat uzanan tülden oluşuyordu ve elbise güzel olsa da her küçük özelliği umurumda değildi. Tek bildiğim, tamamen benim olan bir rüya gibi görünerek kalbimi kırdığıydı.

Saçları gevşek bukleler halinde mükemmel bir şekilde sarkıyordu ve hafif makyajı her parçasını güzelleştiriyordu. Aşağıya baktığımda, yürürken beyaz Chucks ayakkabılarının elbiseden dışarı fırladığını gördüm ve kendi kendime gülmekten kendimi alamadım.

Babası onu yanağından öpüp teslim ederken gözlerini benden ayırmadan ayağa kalktı.

Bunun artık siyaseten doğru bir uygulama olmadığını biliyordum - babaların kızlarının bakım sorumluluğunu bir erkeğe devretmesi - ama benim için bir anlamı vardı.

Ve benim ona baktığım kadar onun da bana bakacağından asla şüphe etmedim.

Onun elini kendi elimle sıktım ve James'in kenara çekilmeden önce kolumu güven verici bir şekilde kavradığını hissettim.

Başımı kaldırıp nikâh memuruna baktım ve gitmesi için başımı salladım.

"Acele edebilir misiniz?" Madoc ve Jax'in yanımda güldüklerini duyarak ısrar ettim.

Kaba olmak istememiştim ama Tate, açlıktan gözümü dikip bakmaya zorlandığım bir yemek gibiydi. Adam gülümsedi ve başlamak için dosyasını açtı.

Tate'e baktım, sözlerini zar zor duyuyordum. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ben de seni seviyorum, diye mırıldandı gülümseyerek.

Etrafımızdaki insanlar nikâh memurunun sevgi, iletişim, güven ve hoşgörü hakkındaki kısa konuşmasını dinledi ama ben gözlerimi Tate'ten bir saniye bile ayırmadım.

Dinlemeye ihtiyacımız olmadığından değil. Her şeyi bilmediğimizi ve mücadele edeceğimizi biliyorduk. Ne kadar ilerlediğimizi hafife alamayacak kadar çok dersi zor yoldan öğrenmiştik.

Ama ona bakmadan edemedim. Çok mükemmel bir gündü.

Jax yüzükleri ona uzatırken nikâh memuru da bana uzattı ve o da Tate'inkini bana verdi. Yüzüğü parmağına taktım, sadece onunla konuşurken yarısına kadar kaydırdım.

"Dostum olarak senden hoşlandım," diye fısıldadım. "Düşmanım olarak seni arzuladım. Bir savaşçı olarak seni sevdim ve karım olarak" -yüzüğü sonuna kadar kaydırdım- "seni tutuyorum." Elini sıktım. "Sonsuza dek," diye söz verdim.

Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve göğsü titrese de gülümsedi. Almak

yüzüğümü adamın elinden alıp parmağıma taktı.

"Beni ilk terk ettiğinde yıkılmıştım," dedi, on dört yaşımızdan bahsederken. "Ve beni ikinci kez terk ettiğinde, meydan okumuştum. Ama her ikisinde de pişmanım," diye itiraf etti sesini alçaltarak. "Senin için savaşmak yerine hep seninle savaştım ve eğer hayatımızın geri kalanında tek bir şeyi farklı yapmaya söz verirsem, Jared" -derin bir nefes aldı, sesini sabitledi- "o da senin için savaşacağımı her zaman bildiğinden emin olmak olurdu." Gözlerini kırpıştırdı, yanaklarından aşağı daha fazla gözyaşı süzüldü. "Sonsuza kadar."

Bunu onun söylemesine gerek kalmadan biliyordum ama yine de duymak iyi hissettirdi. Çocuk olmak zordu. Güvenecek kimsesi olmayan bir çocuk olmak hayatımı değiştirdi. Ve onunkini de. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Nikâh memurunu zahmetten kurtardım ve onu bir öpücük için kendime çekmeden önce elimle ensesinden tuttum.

Bir kolumu beline dolayarak vücudunu kendiminkine bastırdım ve karımı gereğinden uzun süre öptüm, tadı ve kokusunda kayboldum, sonra hafifçe geri çekilerek alnımı onunkine yasladım.

Etrafımızda kahkahalar ve kıs kıs gülüşmeler patlak verdi ama umurumda değildi. Bana göre yeterince beklemiştim.

Törenden sonra hepimiz arabalara doğru ilerlerken Madoc omzuma bir tokat attı. "Ben önden gideceğim," diye talimat verdi, ne demek istiyordu, bilmiyordum.

Aramızda bir sürü araba vardı ama geçit töreni yapmak için bir neden göremedim. Ama her neyse.

Tate'in arkasından siyah limuzine binerek kapıyı kapattım ve şoföre GTO'yu takip etmesini söyledim. Ardından gizlilik camını kapattı ve ben de hiç vakit kaybetmeden Tate'i kucağıma aldım.

Bacaklarının üzerime gelmesini sağlamak için elbiseyi kıvırdım ve zavallı kız bir bataklık parçasıymış gibi bir bulutun içine battı. Sadece yüzünü gördüm.

"Bu elbiseyi gerçekten çok seviyorum" -ellerimi ipeksi kalçalarına doğru kaydırdım- "ama tam bir baş belası."

Kalçalarını ellerimin arasına aldım ve onu öpmek için kendime çektim, annemin bugün mükemmel bir şekilde şekillendirdiği saçlarımı karıştırmasını umursamıyordum.

Limuzin havalandı, GTO'yu takip etti ve diğer herkes tarafından izlendi.

"Düğünümüz beni tahrik etti," diye itiraf ettim, elimi iç çamaşırının içine sokarak. "Şimdi üçüncü aşamaya geçmeme izin verecek misin?" Alay ettim.

Boynuma sokuldu, öptü ve oynadı ve gözlerimi kapadım, inledim - lanet *akşam yemeği*. Bir odaya ihtiyacımız vardı.

Ama dışarıdan korna sesleri geldi ve Tate doğrulup pencereden dışarı baktı. "Bu da ne böyle?" diye nefes aldı ve kucağımdan kaydı.

İrkildim, sikim pantolonuma doğru acıyla gerildi.

Camdan dışarı baktığımda, hemen camı indirdim ve şehrin caddesinin arkadaşlarımızla dolu olduğunu gördüm. Hepsi de törene davet edilmemişti, çünkü sadece aile arasında olacaktı.

Ne? Kornalar çaldı, insanlar ıslık çaldı ve hatta Tate'in eski takım arkadaşlarından birkaçının alkışladığını fark ettim.

Her ne kadar sürpriz olsa da, birlikte büyüdüğümüz insanların bunu paylaştığını görmek biraz dokunaklıydı.

"Oh, yapmadı ... ." diye sızlandı Tate, benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Madoc.

Herkese söylemişti.

Ve şeytandan bahsediyor. Camdan dışarı eğildim, Madoc'un U dönüşü yaptığını ve sırıtarak yanımızdan geçip gittiğini gördüm.

"Yalan söyledim," diye itiraf etti, kendisiyle fazlasıyla gurur duyarak. "Evimde büyük bir parti var." Ve gülerek hızla uzaklaştı.

Tate'in kocaman gözleri benimkilerle buluştu ve hayretle

başını salladı. Görünüşe göre tüm bu insanlar orada olacaktı.

Camı açtım ve Tate iç çekerek kucağıma geri kaydı.

"Odaları var," diye alay etti ağzımdan, iyi tarafından bakarak. "İçinde kaybolabileceğimiz bir sürü oda."

Eğildim ve ceketimi çıkarırken dudaklarını dudaklarımla kavradım. "Kimin odaya ihtiyacı var?"

Bölüm 19

Tate

Bir Yıl Sonra

"Rahatlamalısın," diye azarladı Paşa yanımda durarak. "Bu onun son yarışı, o yüzden telaşlanmayı bırak."

Ellerimi kıpırdatırken boynumu büktüm, Jared'in tüm kıvrımların ve dönüşlerin etrafında dolaştığını gördüm ve bir viraja eğildiğinde bisikletinin her zaman devrilmek üzereymiş gibi görünmesinden gerçekten nefret ettim.

"Yapamam," diye boğuldum, küçük tırnağımı ağzıma sokarak. "O dışarıdayken bundan nefret ediyorum."

Hepimiz kenarda duruyorduk -Pasha, Madoc, Jax, Juliet, Fallon ve ben- kalabalıkla birlikte tribünde kalmak zorunda olmadığımız için şanslıydık ama ne yazık ki o kadar iyi bir manzaramız da yoktu. Jared'in annesi ve üvey babası oradaydı ve Madoc'un hizmetçisi Addie, Jax ve Juliet'in bebek oğlu Quinn ve Hawke ile birlikte otele dönmüştü. Anaheim'daki yarış pisti Jared'in son yarışını görmek isteyen hayranlarıyla doluydu ve yarışları özleyecek olsa da tüm dikkatini işine, JT Racing'e vermesi gerektiğine karar verdik.

Burada geçirdiği süre boyunca iyi bağlantılar kurmuştu ve ben tıp fakültesini bitirdiğimde, işi eve ve müşterilerine götürebileceğimize dair güveni tamdı.

"Ve eğer senin endişelenmen konusunda endişelenmek zorunda kalırsa bu kötü bir şey olabilir," diye yakındı Paşa. "Bırak tadını çıkarsın."

Denedim ama motorlarla yarışmak beni hep geriyordu. En azından araba bir çeşit koruma sağlıyordu. Zırh gibi. Bisiklet öyle değildi ve yarışçılar iki gruba ayrılıyordu: kaza geçirmiş olanlar ve kaza geçirecek olanlar.

Bu sadece bir zaman meselesiydi. Bu yüzden Jared'in emekli olması beni çok mutlu etmişti. "İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece kendimi hasta hissediyorum."

Fallon yanıma geldi ve bir kolunu omzuma dolayarak beni yatıştırmaya çalıştı.

"Bira, lütfen!" Pasha tribünlere doğru bağırdı ve ben de onun tribünde satış yapan adamlardan birine doğru gittiğini gördüm. "Bir tane ister misin?" diye sordu bize dönerek.

"Su," diye karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

İçkileri geri getirdi ve motosikletler yanımızdan hızla geçti, saçlarım uçuşurken kulaklarımda tiz bir vızıltı oluştu.

Bakamadım.

"Ve sen de biliyorsun ki" -Pasha'yla konuşmaya devam ettim- "o da benim kadar iyi biliyor ki arada bir yarışa katılacak. Hâlâ çok genç. Bunu tekrar yapmak isteyecektir."

"İkiniz de gelecek hafta eve geliyorsunuz, değil mi?" Jax yarıştan gözlerini ayırarak sordu Ben.

"Evet." Başımı salladım. "Arabayla gidiyoruz. Perşembe günü orada oluruz."

Yaz tatiliydi ve derslerime yetişmek için yapmam gereken çok şey olmasına rağmen eve dönüp ailemiz ve arkadaşlarımızla dinleneceğimiz için heyecanlıydık.

"Güzel." Yarışa baktı ama konuşmaya devam etti. "Jared'i önümüzdeki hafta sonu Loop'taki bazı off-road etkinliklerine yazdırdım, o yüzden çok fazla plan yapma, tamam mı?"

Dudaklarımı büktüm. "Jared'in off-road'dan nefret ettiğini biliyorsun," diye hatırlattım ona. "Eğer hızlı değilse
-"

"Sadece buraları öğrenmesini istiyorum," diyerek beni yatıştırdı. "Juliet ve ben Birkaç ay içinde Kosta Rika'ya gidecek ve olayları herkesten daha iyi izleyeceği konusunda ona güveniyorum."

Bu doğru. Neredeyse unutuyordum.

Jax ve Juliet bir bebeğin onları yavaşlatmasına izin vermiyorlardı. Oğulları da onlarla birlikte maceralarına katılacaktı. Juliet'in hamile kaldığında ertelediği bir yıllık öğretmenlik sözleşmesi vardı, Jax ise Outward Bound'da bir iş bulmuş ve bir yandan da bilgisayar işleri yapmaya devam ediyordu. Yasal bilgisayar işleri.

Jared biz şehirdeyken onun evinde Loop operasyonlarına göz kulak olacaktı. "Lucas'ı getiriyorum," dedi Madoc Jax'e. "Jared isterse onu da yanında götürebilir-yol gösterici. Çocuğun ne kadar çok akıl hocası olursa o kadar iyi."

Lucas'ın ne kadar harika bir hayatı olduğunu düşünerek gülümsedim. Madoc ve Fallon "küçük kardeşlerine" kendilerinden biri gibi davranıyorlardı ve çocuğun kazandığı destek sistemiyle önünde umut verici bir gelecek olduğundan hiç şüphem yoktu. İyi bir annesi ve harika arkadaşları vardı.

"Haydi!" Jared'in giymek zorunda kaldığı kırmızı-beyaz yarış kıyafetini gören herkes çığlık atmaya başladı.

Bitiş çizgisini hızla geçti ve sanki o lastikler kalbimin üzerinden geçiyormuş gibi hissettim. "Evet!" Jax ve Madoc kükreyerek kollarını havaya kaldırdı ve ardından iki kez Beşler.

Bir elimi kalbimin üzerine, diğerini de endişeden ağrıyan karnımın üzerine koydum.

Yarış sona erdiğinde kalabalık tezahürat yaptı ve Jared'in bana doğru koşup kaskını yere atarken onunla konuşmaya çalışan herkesi görmezden geldiğini görerek gülümsedim.

"Gördün mü?" Beni havaya kaldırdı. "Ben her zaman güvendeyim."

Sonra beni yere indirdi, dudaklarını dudaklarıma öyle bir çarptı ki, sersemledim. Biz öpüşürken kameraların sesini duyunca neredeyse irkiliyordum ama bu sefer havlu giymediğim için bunu bir adım olarak görüyordum.

Kollarını bana dolayarak beni yere bıraktı.

"Eh"-Omuzlarımı silktim-"Artık güvenliğin için o kadar da endişelenmiyorum," diye yalan söyledim. Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Sadece sen kazandın."

Eğildim, parmaklarımı saçlarının arkasından geçirdim ve vücut yıkamasının kokusunu içime çektim.

"Ben de senin iyi bir ruh halinde olmanı istedim," dedim ona. "Mutsuz bir günde sana mutlu haberler veremem."

Kafasını eğdi, bana baktı, kafası karışmıştı.

"Ve para ödülü de yardımcı olacak," diye devam ettim, "çünkü evdeki tek çalışan üye sensin ve sana çok paraya mal olmak üzereyim," diye alay ettim.

Bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Peki neden?"

Ona neden güvende olmak istediğimi, neden hiçbir engelin beni şu anda mutlu olmaktan alıkoyamayacağını söylemek için eğildiğimde, nefesinin kesildiğini ve göğsünün çöktüğünü hissettim.

Ve herkesin önünde diz çöküp -arka planda kameralar yanıp sönüyor ve arkadaşlarımızın nefesleri etrafımızda patlıyordu- karnımı öperek çocuğuna merhaba dediğinde hemen gözlerim yaşardı.

Sonsöz

Tate

Yedi Yıl Sonra

Newsweek'in bir nüshasıyla kendimi yelpazelerken, Dylan'ın ayakkabılarını halıdan almak için eğildiğimde homurdandım.

Temmuz sıcağı beni o kadar sinirlendirmişti ki, eşyalarını her yere atmaya devam ederse ayakkabı bağcıklarını yere zımbalamak istiyordum.

Konu kızımızın sorumluluk duygusunu geliştirmeye geldiğinde Jared'in neredeyse hiç yardımı olmadı. Evet, sadece altı yaşındaydı ama onun şımarmasını istemiyorduk, değil mi? Ona sürekli kızımın bir gün ergen olacağını ve o zaman üzüleceğini hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Ama Dylan Trent bir baba kızıydı ve şeker ve oyuncak yerine erkek arkadaş ve geç sokağa çıkma yasağı istemeye başladığında Tanrı ona yardım etsin.

"Burası neden bu kadar soğuk?" Madoc'un koridorun aşağısından feryat ettiğini duydum.

Başımı salladım ve kızımın ayakkabılarını özel banyomuzdaki sepetin üstüne attım, çıkarken ışığı kapattım. "Cehennem gibi sıcak," diye homurdandım nefesimin altından, duyamasın diye.

Odaya uzun uzun baktım, sonunda temiz olduğundan ve çamaşırların kaldırıldığından emin oldum. Madoc ve Fallon'un dağınıklığı önemsemediğini biliyordum ama başkasının evinde kalırken ben önemsiyordum.

Yatağımızın kenarına otururken Jared'in uzun kollu mavi-beyaz ince çizgili gömleğini göğsümden çektim ve boyun kısmındaki açıklıktan aşağıya doğru serin hava üflemeye devam ettim. Annesi ona iş seyahatleri için bir sürü şık Brooks Brothers gömleği almıştı ama o sadece siyah ya da beyaz olanları giyerdi. Mavi ve pembe çizgili olanlar benimdi ve pamuklu pijama şortumla birlikte bu günlerde benim üniformamdı.

Madoc yatak odamın kapısının önünde durdu, elleri kalçalarında bana kaşlarını çatarak baktı. "Burası soğuk," diye suçladı ve suçlu olarak beni gösterdi, çünkü yanan bendim ve evini sıfırın altındaki sıcaklıklarda tutuyor.

Kendimi yelpazelemeye devam ederken sahte bir sempatik iç geçirdim. "Kendi sorunlarını benim sorunlarım haline getirme dostum," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Chicago'daki ofisinden yeni dönmüştü ve üzerinde hâlâ siyah ince çizgili takım elbisesinin pantolonu ve kolları kıvrılmış beyaz gömleği vardı. Gümüş kravatı boynunda gevşek duruyordu ve her gün eve döndüğünde ölümüne çekilmiş gibi görünüyordu.

Madoc işini seviyordu ama aynı zamanda onun için zordu. Alışılmışın dışına çıkarak kamu sektöründe çalışmaya karar vermiş, babasının serbest kalması için çalıştığı suçluları hapse atmıştı. Sen olsan

Bunun ilişkileri için zor olacağını düşünmüşler ama aslında Caruthers'ın her iki adamı da kendi deyimleriyle "oyun "da başarılı olmuşlar. Bence mahkeme salonunda ya da konferans odasında kafa kafaya vermek onları birbirlerine daha da yakınlaştırdı.

Bana gözlerini devirdi ve sonra gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken bana alaycı bir bakış fırlattı. "Jared sana kilolu olmana rağmen ne kadar seksi olduğunu söylüyor mu?"

Doğruldum. "Kilolu değilim. Hamileyim."

"İyi denemeydi." Alay etti. "Ama orada sadece bir çocuğun var."

Tam koridora geri dönerken dergiyi ona fırlattım. Elimi karnımın üzerinde gezdirerek nefes aldım. *Pislik.*

Bir doktor olarak, hamilelik sırasında kabul edilebilir kilo alımının ne olduğunu biliyordum ve çok teşekkür ederim, harika bir formdaydım.

Madoc başını tekrar köşeden uzattı. "Jared görüntülü sohbette bu arada," diye cıvıldadı. Ve sonra gitmişti.

Gülümsedim, bu sözler kulağıma hoş gelmişti. Kendimi yerden kaldırmak için kolumu arkama koydum. Yatak.

İkinci çocuğuma yaklaşık dokuz aylık hamile olduğum için Jared'le aynı fikirdeydim. Dylan'la birlikte bizim evde, yani içinde büyüdüğüm evde tek başına olmamalıydı. Fallon, keşfetmek istediği bazı bağımsız projeleri beslemek için şehirdeki bir mimarlık firmasındaki işinden bir yıl izin aldığından, planlanandan önce doğuma girmeye "karar verirsem" mükemmel bir bebek bakıcısıydı. Jared birkaç günlüğüne uzakta olduğu için işini şansa bırakmak istemedi.

Karnımdaki ağırlık bacaklarımı ve sırtımı ağrıttığı için merdivenlerden paytak paytak indim. Kendime bir kez daha bunun son kez hamile kalışım olacağına dair yemin ettim.

Dylan'dan sonra ben de kendime aynı sözü vermiştim ama Jared ve ben tek çocuk olmanın ne kadar yalnızlık getirebileceğini biliyorduk, bu yüzden bir tane daha yapmaya karar verdik. Tabii ki kardeşi Jax de vardı ama o daha sonraydı.

Evin içinde bir yerden hırıltılar ve yukarıda ayak sesleri duydum ve kim olduğunu bilerek yukarı baktım. Jared'le yaptığım görüşmeden sonra üçüncü kata çıkıp çocukları kontrol altına almam gerekecekti. Madoc'un ikiz oğulları Hunter ve Kade, Dylan'ı bugünlerde duvarlardan zıplatıyordu. Fallon ve Addie market alışverişi için dışarı çıkmışlardı ve Madoc'un yukarıda çocukları kontrol altına almaya çalıştığını umuyordum.

Quinn de burada olduğu için bugün ev tam bir çılgınlık ve gürültü yuvasıydı. Mutfak masasındaki sandalyeyi çekerek dizüstü bilgisayarın önüne oturdum. Jared bana gülümsedi. "Selam bebeğim."

Midem bulandı. "Merhaba." Ben de gülümsedim, buruşuk beyaz gömleğine, dağınık saçlarına ve gevşek kravatına bayılmıştım. "Tanrım, çok iyi görünüyorsun," diye takıldım, onu patates kızartmasıyla birlikte yemeye hazırdım.

Arka plandaki biri ona imzalaması için bir pano verdi ve onu alırken bana ters ters baktı. "Benimle başlama," diye uyardı. "Seni deli gibi arzuluyorum. Yorgunum, açım ve azgınım ve bu gece o uçağa binmek için sabırsızlanıyorum."

"Şşşşt ..." Madoc ve çocuklara bakarak güldüm. "Bu ev insanlarla dolu. Benimle daha sonra edepsizce konuşabilirsin," dedim ona.

Jared Kaliforniya'daydı ve arka plandaki büyük kasalar ve forkliftlere bakılırsa deposundaydı. Orada normalde Pasha'nın yönettiği bir ofisi vardı, ancak daha sonra keşfettiğim gibi JT Racing-JT, Jared ve Tate'in kısaltmasıdır- için toplantılar ve kalite kontrol kontrolleri için birkaç ayda bir ziyaret etmesi gerekiyordu.

Arkasında deponun gürültüsü olan bir masada duruyordu ve ben ona doyamıyordum.

Otuz yaşında bile kocam ateşliydi.

Aslında daha ateşli. Erkekler neden bu kadar iyi yaşlanıyor?

"Peki oğlum nasıl?" Jared elindeki panoyu yanındaki adama geri verdi ve tüm dikkatiyle bana baktı.

"Meydan okurcasına mesanemin üzerinde oturuyor," diye şaka yaptım, karnımı okşayarak. "Bunun dışında iyi gidiyor."

"Ve sen aklandın mı?" diye sordu. "Hastane tüm randevularınızı karşıladı mı?" "Evet."

Başımı salladım. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca tüm dikkatim ailemin üzerinde olacak."

Kısa bir süre önce doğum iznine ayrılmıştım, çünkü hastanede personel açığı vardı. Ama artık sona yaklaştığımız için, sonunda fazladan personel aldıklarında çok sevindim. Artık endişelenmeden izin alabilirdim.

Çığlıklar kulaklarıma çarptı ve arkamı döndüğümde Kade ve Hunter'ın Dylan'ı bir - gözlerimi kıstım- pistonla kovaladıklarını görerek irkildim.

Dylan adanın etrafından dolanırken yumuşak kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor ve onların ilerleyişinden hızla uzaklaşıyordu.

Yan tarafıma çarptı, açıkça korunmak istiyordu ve ben de kolumu ona doladım.

İkisi de altı yaşında olan çocuklar koşup durdular ve ona doğru bakmaya başladılar. "Beni rahat bırakın!" diye bağırdı, onları uzak tutmak için sağ ayağını tekmeledi.

Kade pistonu kaldırdı ve Dylan çığlık atarken ben de elimi uzattım. "Hayır, yapamazsın. Onu yere bırak," diye emrettim.

Tam o sırada Madoc koşarak içeri girdi, zor nefes alıyordu ve kızgın görünüyordu.

"Madoc!" Jared işaret parmağını uzatarak havladı. "Oğullarını çocuğumdan uzak tut. Ciddiyim."

Madoc'un gözleri yuvarlaklaştı. "*Onları* uzak tutmak mı?" dedi şaşırarak. "Senin küçük ... . ." diye dişlerini sıktı ama sonra durdu.

Dylan'ın kulaklarını kapatmak için ayağa kalkarak Jared'e fısıldadı, "Onu seviyorum. Kesinlikle seviyorum ama o bir engerek, dostum," diye alçak sesle homurdandı. "Su tabancasını tuvalet suyuyla doldurmuş ve onları onunla vuruyordu!"

Jared homurdandı ve gülmek için arkasını döndü.

Gözlerimi devirip başımı salladım ve Madoc'a delilerini başka yere götürmesini söyledim.

Bu Jared ve Madoc'un nasıl ebeveynlik yaptıklarının klasik bir örneğiydi. İkisi de çocuklarının yanlış yapabileceğini asla kabul etmezdi. Jared'in Dylan'la gurur duyduğu kadar Madoc da oğullarıyla gurur duyuyordu.

Ve Jared'i onun önünde yaptığı maskaralıklara gülmemesi konusunda uyarmıştım. Bu sadece davranışlarını cesaretlendirirdi.

Ne kadar komik olursa olsun. Ya da ikizlerin bunu ne kadar hak ettiği.

Dylan'ı kucağıma çektim, küçük sarı Chucks'ları kaval kemiklerime sürtünüyordu. "Merhaba baba," diye cıvıldadı. "Seni özledim."

Tatlı küçük sesine gülümsedim, pembe yanaklarını ve kocaman gülümsemesini sevdim. "Selam Mavi Gözlü," diye selamladı onu. "Senin için bazı sürprizlerim var."

"Jared," diye inledim, kıçım sert sandalyeden omurgama doğru hançerler fırlatmaya başlamıştı. "Tatlım, onun odası senin sürprizlerinle dolu. Azı karar çoğu zarar, tamam mı?"

Sanki daha iyi bilmem gerekiyormuş gibi bana o küçük ukala sırıtışını fırlattı.

Dönüş yolculuklarında her zaman fazla kilolu bagajlar için ekstra ücret ödemek zorunda kalırdı. Hep ona getirdiği hediyeler yüzünden. Tişörtler, kar küreleri, doldurulmuş hayvanlar, imzalı resimler.

birlikte çalıştığı şoförler ... liste uzayıp gidiyordu. Odasını büyütüyordu.

Eski odam.

"Madoc!" Bir bağırış duydum ve döndüğümde Lucas'ın elinde bir Gatorade ve Quinn'in kollarını onun beline dolamış halde havuzun sürgülü cam kapılarından içeri girdiğini gördüm.

Ben Madoc'un mutfağa geri dönüşünü izlerken Dylan ve babası sohbet ediyorlardı.

Ama Lucas bir şey söyleyemeden ağzını kapattı. "Dostum, kız kardeşini üzerimden çek lütfen."

Quinn kollarını Lucas'a sımsıkı dolamıştı ve son zamanlarda ona ne kadar üzüldüğünü düşünerek gülümsedim. Yirmi yaşında olan Lucas'ın sekiz yaşında bir kıza aşık olacak sabrı yoktu.

"Lucas'ı seviyorum," dedi kıkırdayarak. "Onunla evleneceğim."

"Ne haltsın sen!" Ona tahammülsüzlükle ve belki biraz da korkuyla baktı. "Dostum, cidden," diye ısrar etti Madoc. "Bu ürkütücü."

"Gel hadi." Madoc eğildi ve kız kardeşini Lucas'ın vücudundan çekti. "Lucas'ın üniversiteye geri dönmesine neden olacaksın." Onu bize doğru itti. "Annenle baban birazdan burada olur. Git Jared'a merhaba de."

Quinn -annesinin çikolata gözleri ve babasının sarı saçlarıyla- gelip Jared'i selamladıktan sonra Dylan'ın elini tuttu ve ikisi birlikte dışarı koşmaya başladılar.

Jared ile olan ilişkisi birkaç kelimeden ibaretti. Bence Madoc'a en yakın olan Quinn'di. Onu daha çok görüyordu. Ve Jax ile çok eğlendi.

Ama sanırım Jared'in yanında biraz gergindi. Endişelenmesi gereksiz olsa da onun onayını ve saygısını aradı.

Jared ona hayranlık duyuyordu.

Madoc kadar yumuşak başlı olmayabilirdi ama ona bir şeyler öğretmeyi çok severdi ve her resitaline ve doğum günü partisine katılmamızı sağlardı.

"Jax, Juliet'le bu yaz ne zaman eve döneceklerini söyledi mi?" Sonunda Jared ile yalnız kalınca sordum.

"Bebeğim, hangi ülkede olduklarını unutuyorum." İçini çekti. "Bhutan ya da Bangladeş ya da-" "Brezilya," Madoc'un kafasını gömdüğü buzdolabından seslendiğini duydum.

Parmaklarımı şıklattım. "Brezilya. Çok yaklaşmıştın," diye takıldım Jared'e. "Bu bir şeydi. B."

"Keşke evde kalsaydı." Jared sinirlenmiş görünüyordu. "Yeğenimi daha fazla tanımak istiyorum. sadece resimlerden daha fazla."

"Yakında," diye onu yatıştırdım ve mutfaktaki aile fotoğraflarının olduğu duvara baktım. Jax bir şelalenin önünde oturuyordu, başı kameraya dönüktü, Juliet sırtına sarılmıştı, ikisi de kirli, terli ve gülümsüyorlardı.

Juliet'in sırtına sarılmış oturan ise oğulları Hawke'ydi, şimdi yedi yaşındaydı. Jared'e "Onu bugün arayacağım," dedim. "Evin hazırlanması gerekiyor."

Jax ve Juliet sonunda Shelburne Falls'a, Jared'in bizim evin yanındaki eski evine yerleşmeye karar vermişlerdi. Son birkaç yıldır neredeyse hiç durmadan seyahat ediyor ve dünyanın dört bir yanında okullar kuran kar amacı gütmeyen kuruluşlarda çalışıyorlardı. Hawke da onları yavaşlatmadı. Bir yaşındayken onu sırt çantalarında taşıyorlardı. Şimdi önlerinde hızla ilerliyor, patikayı onlardan önce oyuyordu.

Ancak evlerini giderek daha fazla özlüyorlardı ve çocuklarımızı birlikte büyütmeye kararlıydılar. Hawke kuzeni Dylan'ı çok seviyordu ve Madoc'un çocuklarını daha yakından tanımak istiyordu.

Eve geliyorlardı ve Fallon, Addie ve ben evi hazırlama görevini üstleniyorduk, çünkü uzun zamandır temizlenmemişti ve yiyecek stoklanması gerekiyordu. Şu anda tek endişem, kuzeniyle takılmak için ağaçtan yararlanmaya çalışan Dylan'a göz kulak olmaktı.

Alnımdaki teri sildim ve gömleğimi şişirerek hava almaya çalıştım.

"Doğana kadar bekleyemeyeceğim." Oğlumuz hakkında konuşurken inledim. "Bisikletine geri dönmek için can atıyorum. Rüzgarı özledim."

Jared dirseklerinin üzerine eğildi, gözleri bana sırıtıyordu. "Ben de," diye fısıldadı. "Bir randevu gecesine ihtiyacımız var. Hem de yakında."

Son randevu gecemizi düşünerek kendimi daha fazla havalandırdım. Jared ve ben her fırsatta birbirimizin üzerine atlardık, ama arada bir sadece ikimiz için evden uzakta bir gece geçirmek için zaman ayırırdık. Bu genellikle onun arabasının arka koltuğunda oturmamızla son bulurdu.

Bazı şeyler hiç değişmedi.

Arkamdaki sürgülü cam kapı tekrar açıldı ve Dylan'ın sesini duydum. "Kade, yüzmeye gitmek ister misin?"

Arkamı döndüğümde Madoc'un oğlunun ondan uzaklaştığını gördüm. "Beni rahat bırak," diye hırladı. "Ben kızlarla takılmam."

Gözleri düştü ve kalbim biraz kırıldı. Yanına gitmek üzereydim ama Hunter-Madoc'un diğer oğlu- arkasından geldi. "Seninle yüzmeye geleceğim," diye teklif etti.

Durakladı ve sonra başını sallayarak küçük bir gülümseme sundu, Hunter'ı dışarıda takip etmeden önce Kade'in kaybolduğu koridora doğru son bir kez baktı.

Lucas'ın onlarla birlikte olduğunu biliyordum, o yüzden endişelenmedim.

Jared'a başımı salladım ve bir kahkaha attım. "Hawke, Kade, Hunter, Dylan ve Quinn'in aynı anda liseye başlayacaklarının farkındasın, değil mi?" Önümüzde çok çalkantılı bir gelecek olduğunu öngörerek söyledim. "Dört yılın en az iki yılı için mi?" Ona hatırlattım.

Quinn sekiz yaşında en büyükleriydi. Hawke onun bir yıl gerisindeydi ve Dylan, Kade ve Hunter da onun sadece bir yıl gerisindeydi.

"Rahatla." Ceketini kaptı ve üzerine geçirdi. "Kimsenin başını bizim kadar belaya sokabileceğini sanmıyorum."

Ona bakarken, inişli çıkışlı geçen onca yılı ve ikimizin de birbirimize ne kadar çok saçmalık yaşattığımızı düşündüm.

Başımız çok belaya girdi.

Jared'in meydan okumasıyla daha önce tanışmış olsaydım lise benim için daha eğlenceli olurdu, ama kim bilir? Belki de başka türlü burada olmazdık. Hiçbirini takas etmezdim, çünkü daha önce ne olursa olsun ya da daha sonra ne olursa olsun, her zaman onu seçerdim.

Jared benim evimdi.

Yutkunurken boğazım ağrıyordu. "Seni sonsuza dek seveceğim Jared Trent," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Uzandı ve parmağını bilgisayar ekranında gezdirdi.

yüz.

"Ve ben seni sonsuza dek sevdim, Tatum Trent."

SON

Sevgili okuyucu,

Jared, Tate, Madoc, Fallon, Jaxon ve Juliet benim kimliğimin bir parçasını temsil ediyor. Onları yaratmak için kalbimden çok şey koydum ve onlar benim için hayali değiller. Bu zor bir veda, ama sanırım çoğu veda öyledir.

Fall Away serisinin tüm karakterleri, hızlı seçimler yapmanın onlarla yaşamaktan daha kolay olduğu hayatlarımızdaki karışık bir dönemi temsil ediyor. Artık yetişkinler olarak, ergenlik zor olsa da hata yapmanın gerekli olduğunu anlıyoruz.

Ebeveynler, öğretmenler ve akıl hocaları bizi doğru yolda tutmaya ve yanlış kararlardan uzak tutmaya çalışırlar, ancak bu zor dersler olmadan büyüyemeyiz. Fall Away çiftleri bize bunu hatırlatmak içindir.

Tek umudum, bu seriden herkesin bir hikayesi olduğunu, hataların kaçınılmaz olduğunu ve hayatın devam ettiğini bilerek çıkmış olmanızdır.

Kusurlarınızı kucaklayın. Onların dersleri sizi daha iyi yapar.

Hiçbirimiz çektiğimiz acılar bakımından eşsiz değiliz. Ama hayatta kalma konusunda eşsiziz.

Zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığım bazı hayat derslerimi paylaşabileceğim bir forum sağladığınız için size sonsuza dek minnettarım ve cesaretlendirici sözlerinizin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Jared, Tate, Madoc, Fallon, Jax ve Juliet'in yolculukları artık yazılı sayfa dışında devam edecek olsa da, tamamen kapanmaması için kitapta bir parmak bıraktığımı fark etmiş olabilirsiniz. Bir gün onların çocuk hikayelerini de keşfedebilirim. Bunu yapmak gibi bir planım yok ama bu olasılığı açık bırakmak istiyorum.

Şimdilik, diğer hikayeler kendi hayatlarına sahip olmak istiyorlar ve umarım çalışmalarımı gelecekte de okumaya devam edersiniz. Maceralar daha yeni başlıyor.

Bu kitapları okuduğunuz için teşekkür ederim. Bana hayatlarınızda yer alma şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Ve bu yolculukta bana katıldığınız için teşekkür ederim.

Sevgi

ler,

Penelope

TEŞEKKÜR

Her ikisi de bu karakterleri canlı görmek için fedakârlık yapan kocama ve kızıma. Artık Disneyland'e gidebiliriz!

New American Library'deki destek sistemime, bitmek bilmeyen sorularıma katlanan ve Fall Away Serisi için vizyonumu korumak için çok çalışan herkese. Güveniniz, tavsiyeleriniz ve yardımlarınız için teşekkürler Kerry, Isabel, Jessica ve Courtney.

Beni bulan Dystel & Goderich Literary Management'tan Jane Dystel'e ve bunun için şükürler olsun! Her zaman çalışıyorsun ve ben kendimi her zaman önemli hissediyorum. Sana, Miriam'a ve Mike'a her şeyin üstünde kaldığınız ve benimle ilgilendiğiniz için teşekkürler.

Birbirlerine destek olan, dostluk ve eğlence dolu bir topluluk oluşturan harika bir grup kadın ve bir erkekten oluşan sokak ekibim PenDragon Evi'ne. Bu kitapta bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim!

Eden Butler, Lisa Pantano Kane, Ing Cruz, Jessica Sotelo ve Marilyn Medina'ya, bir sahneye bakmak veya hızlı acil durum geri bildirimi sağlamak için her an hazır oldukları için. Bu süreçte benimle birlikte yürüdüğünüz ve dürüst olduğunuz için teşekkür ederim.

Vibeke Courtney'e. Sade ve basit, hepsi senin sayende. Seninle hiç tanışmamış olsaydım, bir kitap yazmayı asla denemeyebilirdim. Ve sen olmasaydın, asla başarılı olamazdı. Sen el atmadan önce yazdıklarımın neredeyse tamamı anlatımdı ve sen sesimi yaratmama yardımcı oldun. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Okuyuculara ve eleştirmenlere, çalışmalarımı canlı tuttuğunuz ve sevginizi ve desteğinizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim! Sözlerinize tahmin ettiğinizden çok daha fazla ihtiyacım var ve bana geri bildirimlerinizi, düşüncelerinizi ve fikirlerinizi vermek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım size tekrar tekrar okumak isteyeceğiniz karakterler sunmaya devam edebilirim!

Penelope Douglas Dubuque, Iowa'da doğdu. Kamu Yönetimi alanında lisans, ardından New Orleans'taki Loyola Üniversitesi'nde eğitim alanında yüksek lisans derecesi aldı. O ve kocasının bir kızı var ve Las Vegas'ta ikamet ediyorlar.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.